

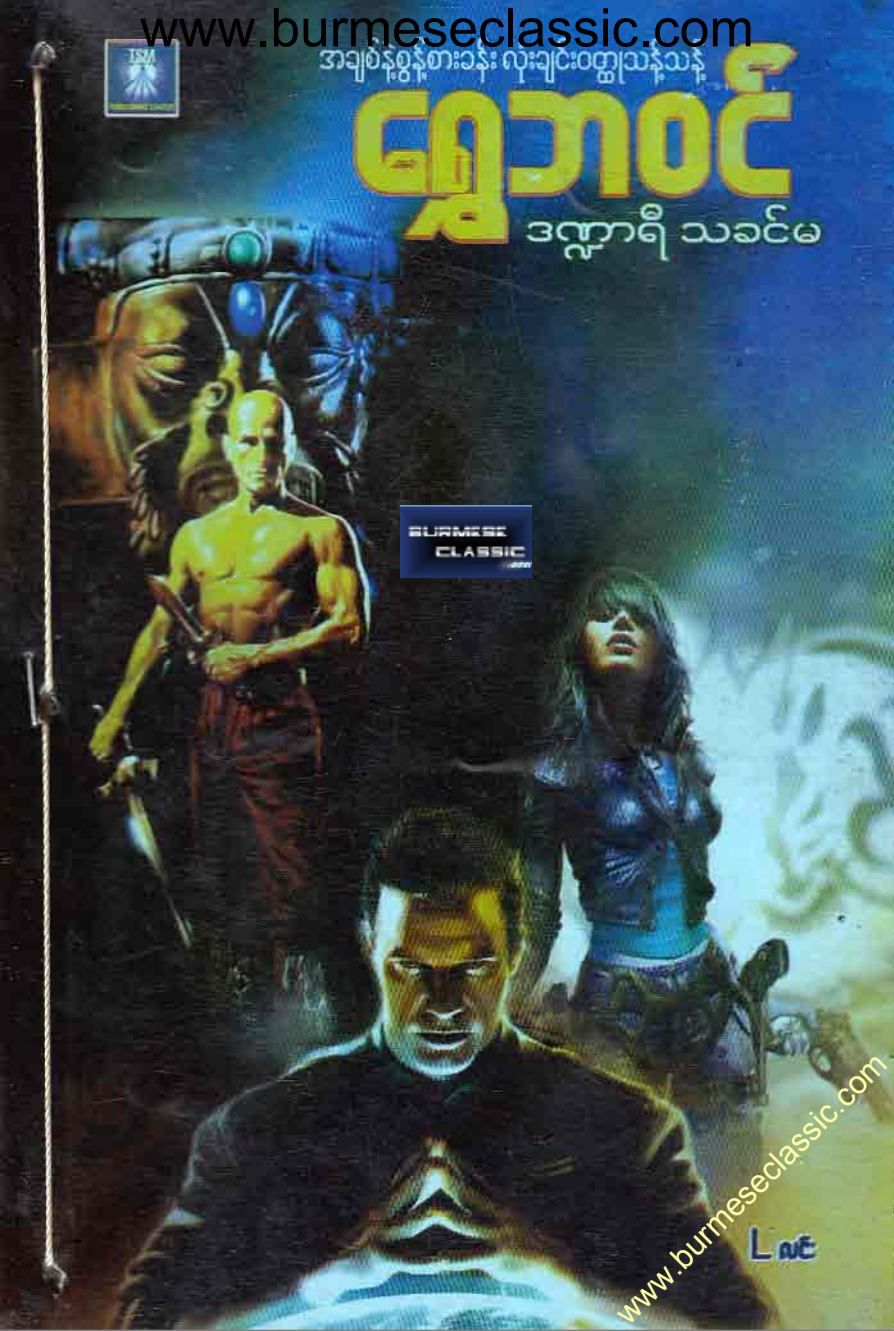

အချစ်နှင့်စားသုံး လုံးချင်းဝတ္ထုသန်သန်

ရွှေဘဝင်

ဒဏ္ဍာရီ သခင်မ

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

Lat

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၁၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသက်လွင် (သစ္စာမွန်စာပေ)(ယ.၂၂၄၀) အမှတ် (၃၈)၊ မလ္လာကုန်းလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။
- အတွင်းနှင့် မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အိမ်မွန်သက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂) သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး(က+၈)ရပ်ကွက် တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - Lလင်း
- ကွန်ပျူတာ - အောင်ကျော်ကျော် (ခရီးသည်)
- ဖြန့်ချိရေး - တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- အတွင်းဖလှယ် - ကိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန်(T.S.M)Publishing Centreမှတာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

၀၉၅.၈၃

ရွှေဘဝင်
ဒုက္ခာရီသခင်မ / ရွှေဘဝင်
ရန်ကုန် သစ္စာမွန်စာပေ၊ ၂၀၁၄။
၂၂၀-စာ၊ ၁၂၁၀ စင်တီ။
(၁) ဒုက္ခာရီသခင်မ

BURMESE CLASSIC

“တိ... တိ... တိ”

နတ်ပန်းခင် ကားဟွန်းသံကလေး ပေးလိုက်သည်နှင့် ခြံထဲမှ အလုပ်သမားတစ်ဦးထွက်လာကာ ခြံတံခါးကိုဖွင့် ပေးသည်။

“အန်ကယ်... ဦးကျော်ထံထိုက်ရှိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ်”

ကားကို အိမ်ရှေ့ထိမောင်းဝင်လာပြီးမှ ဆင်းလာခဲ့ သည်။

“လာ... လာ သမီးလေးနတ်ပန်း... အန်ကယ်က သမီးအလာတို့စောင့်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ထဲနည်းခန်းတွင်ထိုင်ရင်း...

“ငါ့သမီးက နိုင်ငံခြားသူကြီးပုံစံပေါက်နေပါလားဟေ့”

အသားတွေ မည်းသွားသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်.. အာဖရိကတိုက်ဘက်ဆို တော့ ပူပြင်းတယ်လေ၊ ပြီးတော့.. ကန္တာရထဲမှာ သူတေသန တစ်ခု လုပ်ရတာဆိုတော့.. အသားတွေမည်းသွားသလိုဖြစ် တာပါ”

“အင်း.. ပင်တော့ ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်ပဲကွ.. ဘယ်လို ပဲဖြစ်ဖြစ်လေ.. အန်ကယ်တို့ထက် ငါ့သမီးလေးက ပိုပြီး အတွေ့အကြုံတွေ့ရမှာပဲ”

“ပညာရှင်တွေနဲ့ အတူလုပ်ကိုင်ရတယ်ဆိုတော့လည်း ပညာတွေအများကြီးရခဲ့ပါတယ်”

နတ်ပန်းခင်က မနုဿဗေဒနှင့်ဘွဲ့ရပြီး၊ ကျောက်ဖြစ် ရုပ်ကြွင်းများကို စာတမ်းပြုစုရင်း.. ပြည်ပနိုင်ငံများသို့ သွား ရောက်ခဲ့ပြီး၊ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မနုဿဗေဒပညာရပ်ကို နတ်ပန်းခင်ဝါသနာကြီးခဲ့ သဖြင့် စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ကိုင်ခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့.. သမီးကို အန်ကယ်တွေ့ချင်တဲ့ကိစ္စကရော”

“သမီးအတွက်ရော.. တိုင်းပြည်အတွက်ပါ၊ အကျိုး ရှိနိုင်မယ့်ပစ္စည်းလေးတွေကို ပြုချင်လို့ပါ”

ဦးကျော်ဇံထိုက်နှင့် နတ်ပန်းခင်၏မိဘတို့သည် မိတ်

ဆွေရင်းတွေဖြစ်သလို ဦးကျော်ဇံထိုက်သည် ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝါသနာပါသူလည်းဖြစ်၊ ဝယ်ယူ စုဆောင်းသူလည်းဖြစ်သည်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူခြင်းကလွဲပြီး၊ ပြန် လည်ရောင်းစားခြင်းမျိုးတော့ ဦးကျော်ဇံထိုက်တွင်မရှိခဲ့ပေ။ နတ်ပန်းခင်နှင့် ဦးကျော်ဇံထိုက်ဝါသနာက မတူပေမယ့် အနီး ဇစ်ဆုံးတော့ရုံသည်။

“သမီးလေးက အချိန်ရတယ်မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် အန်ကယ်..”

“ဒါဆိုလည်း.. အေးအေးဆေးဆေးလေး ကြည့်သွား ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုင်နေရာမှ နှစ်ယောက်သားထလိုက်ကြပြီး... ဦးကျော်ဇံထိုက် ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကိုလိုက်ခဲ့သည်။

“ကွီး..”

နံရံအံ့ဝှက်တံခါးကြီးမှ ပန်းအိုးလေးကိုလှည့်လိုက် သည်နှင့် ပွင့်သွားလေသည်။

“သမီးရေ.. ခုလိုလုပ်ထားရတာကလည်း မသမာသူ တွေရန်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်ပေးထားရတာ”

www.burmeseclassic.com

လျှို့ဝှက်အခန်းထဲတွင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းမျိုးစုံကိုတွေ့
နေရသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို . . . တစ်နေ့နိုင်ငံတော်ကိုလှူဒါန်းဖို့
စီစဉ်ပြီးပါပြီ”

“ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်”

ဦးကျော်ဇံထိုက် သံသေတ္တာတစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်သို့
ဆွဲတင်ပြီး . . . ဖွင့်ပြလိုက်လေသည်။

“ဟင် . . .”

သံသေတ္တာကြီးထဲတွင် . . . လူ့အရိုးခေါင်းတစ်ခုနှင့်
ကျောက်လက်နက်ပစ္စည်းများကိုတွေ့နေရလေသည်။

လူတစ်ယောက်၏လက်ဖျံရိုးနှစ်ချောင်းကိုပါ သေတ္တာ
ထဲတွင်ရှိနေသည်။

“အန်ကယ်ကတော့ . . . မနုဿဗေဒနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊
နားမလည်ပေမယ့်ပ ဒီပရိုင်းမိတ်တွေဟာ သာမန်မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာတော့ ပြောနိုင်တယ် . . . သမီး လေ့လာကြည့်ပါဦး”

နတ်ပန်းခင်သည် အရိုးခေါင်းကို သေချာစွာကိုင်ကြည့်
သလို တခြားပစ္စည်းတွေကိုလည်း သေချာစွာလေ့လာပြီး . . .

“ဒီအရိုးစုဟာ . . . လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်သောင်းလောက်က
ကီမီယန်လူသားမျိုးနွယ်စုတစ်ခုရဲ့ ရုပ်ကြွင်းတစ်ခုပဲ အန်ကယ်”

“ဟာ . . . နှစ်ပေါင်း တစ်သောင်းလောက်ကြာတဲ့အရိုး
စုက မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ သမီး”

“ဒါကလည်း ဒီအရိုးစုရှိတဲ့ နယ်မြေဒေသရဲ့အခြေ
အနေပေါ်မှာမူတည်ပါတယ် . . . တချို့တွေက သဘာဝတရား
ကြီးကြောင့် ပျက်စီးဆွေးမြေ့သွားသလို တချို့က ပုံမပျက်ဘဲ
ကျန်ခဲ့တာတွေရှိပါတယ် . . . အန်ကယ် ဘယ်နေရာက တွေ့ခဲ့
တာလဲ”

“ပြောရရင် မယုံနိုင်အောင်ဘဲ . . . ကောနေတို့ သဲ
ချောင်းတစ်ခုက တွေ့ခဲ့တာပဲ . . . ကချင်တောင်တန်းတစ်နေ
ရာကပါ . . . အန်ကယ်တို့အဖွဲ့သွားစဉ်တုန်းကတော့ ဒါကာဘို
ရာဇီ တောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီးသွားကြရင်း . . . တိမ်ကော နေတဲ့
ချောင်းငယ်တစ်ခုမှာ စခန်းချရင်းတွေ့ခဲ့တာ . . . ကျန်တဲ့အဖွဲ့
ဝင်တွေက စိတ်မဝင်စားပေမယ့် အန်ကယ်ကစိတ်ဝင်စားလို့
ယူခဲ့တာ”

“အင်း . . . အံ့ဩစရာကောင်းပါတယ်၊ ဒီလူမျိုးစုတွေ
ဟာ အာဖရိကတိုက် နိုင်ဂျာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း တီနီရီသဲကန္တာရ
တွေမှာ အများဆုံးနေထိုင်ခဲ့ကြတာအန်ကယ်”

“ကမ္ဘာဝင်ရိုးစွန်းကြီး ယိမ်းယိုင်ပြောင်းလဲမှုတွေကြောင့်
ရာသီဥတုဆိုးဝါးမှုကို တီနီယန်လူမျိုးစုတွေဟာ ရင်ဆိုင်ရပြီး၊

www.burmeseclassic.com

အာရှတိုက်ဘက်ဆီကို ရောက်ခဲ့ကြတာမျိုးတော့ အန်ကယ် ကြားဘူးတယ်”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်.. ဒါကြောင့်မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပရိုင်းမိတ်ရုပ်ကြွင်းတွေကို ပုံတောင်ပုံညာဒေသတွေမှာ ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့ကြတာပဲ.. အန်ကယ် ဒီပစ္စည်းတွေကို သိမ်းထားမယ့် အစား နိုင်ငံတော်မနုဿဗေဒဆိုင်ရာကိုပို့ရင် အကျိုးရှိနိုင်မယ်”

“အန်ကယ်လည်း ပို့ချင်ပါတယ်.. ဒါပေမယ့် ပို့လို့မရ တဲ့အကြောင်းတစ်ခုကရှိနေလို့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစား နေတာ”

“ဘာအကြောင်းများလည်း အန်ကယ်.. သမီးသိခွင့် ရှိမယ်ဆိုရင် သိချင်တယ်”

“သိရမှာပေါ့ကွာ.. သိစေချင်လို့ အန်ကယ်ခေါ်ခဲ့တာ ဒီပစ္စည်းလေးကို ကြည့်ပါဦးသမီး”

“ဟင်..”

အနီရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် အရုပ်တစ်ရုပ် ကို တွေ့ရသည်။

အရုပ်ဆိုပေမယ့်.. ဘာရုပ်ရယ်ဟု တိတိကျကျပုံ ပော်၍မရဘဲ ကျောက်နှင့်ပတ်သက်၍ နတ်ပန်းခင် နားမ လည်ပေ..

“ဘာကျောက်နဲ့ထုထားတာလဲ အန်ကယ်”

“ဒီကျောက်ဟာ.. အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ပတ္တ မြား ရိုင်းနဲ့ထုဆစ်ထားတာ”

“ဟင်”

“ဒီလို ပတ္တမြားမျိုးကို နှစ်ပေါင်းရာချီပြီးခေတ်တည်း က မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာကို အန်ကယ်လေ့လာခဲ့ပြီးပြီ.. ခု သမီး ပြောတဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်သောင်းခန့်က ပစ္စည်းလို့ဆိုရမယ်..”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ အန်ကယ်”

“အန်ကယ် ဒီပရိုင်းမိတ်တွေကို တွေ့စဉ်က ဒီရုပ်ထု လေးကိုပါ တစ်နေရာတည်းမှာ တွေ့ခဲ့တာသမီး”

နတ်ပန်းခင်ရုပ်ထုကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ပြီး လက်ရာမှာ ကိမိယန်လူမျိုးစုတွေ ထုဆစ်ခဲ့သော ကျောက်ခါးလက်နက် တွေနဲ့ လက်ရာတူနေသည်။

“ဒီပစ္စည်းရဲ့ ကာလတန်ဖိုးကို ဘယ်သူမှ အဖိုးမဖြတ် နိုင်သေးဘူး.. အန်ကယ်အဖွားလေးတစ်ခုကြောင့် အရမ်းကို ဒုက္ခရောက်နေတယ် သမီး”

“ဘယ်လိုဒုက္ခလဲ အန်ကယ်”

“အန်ကယ် ဒီပစ္စည်းလေးကို အန်ကယ်မိတ်ဆွေ မိုးကောင်းဆိုတဲ့ ကျောက်ကုန်သည်တစ်ဦးကို ပြခဲ့မိတယ်..”

သူက အတင်းရောင်းဖို့ပြောပေမယ့် အန်ကယ်က မရောင်းခဲ့ဘူး။ . . နောက်ဆုံး သူက လက်လျှော့ပြီး အန်ကယ်ကို အချို့သတ်ခဲ့တယ်။ . . အန်ကယ် ပထမတော့ မိုးကောင်းအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုအပြည့်နဲ့ရခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့တယ်။ . . ဘယ်နေရာမှာတွေ့ခဲ့သလဲဆိုတာတော့ မပြောပြမိဘူး။ . . ခုမိုးကောင်းဟာ အန်ကယ်ကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ခြိမ်းခြောက်ပြီး ဒီပစ္စည်းကို ယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ . . သက်ဆိုင်ရာကို အပ်ရင်။ . . အန်ကယ်အသက်ကို ရန်ရှာမယ်လို့ပြောနေတယ်။ . . ဒါကြောင့် အန်ကယ်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေတာ”

“အန်ကယ်ရယ်။ . . ဥပဒေမဲ့နေတဲ့နိုင်ငံမှမဟုတ်တာ သူလုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရပါမလား။ . . သမီးစိတ်ဝင်စားတာက အန်ကယ်တွေ့ခဲ့တဲ့နေရာကို သုတေသနလုပ်ချင်တယ်။ . . ပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို သေသေချာချာလေ့လာပြီး စာတမ်းတင်ချင်တယ် အန်ကယ်”

“သမီးလေးအတွက် အန်ကယ်ရည်စူးထားတာပါ။ . . သမီးယူသွားပေး။ . . ဒီပစ္စည်းမြားရုပ်ထုကို သမီးစိတ်တိုင်းကျ လေ့လာပြီးရင် သက်ဆိုင်ရာကို အပ်လိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီ အန်ကယ်။ . . သမီးစိတ်လိုက်ပါမယ်”
နတ်ပန်းခင်သည် သံသေတ္တာကြီးကို ကားပေါ်သို့

တင်ပြီး အိမ်ကို ပြန်ခဲ့စဉ်။ . .

“ဝိုး”
“ဟယ်”

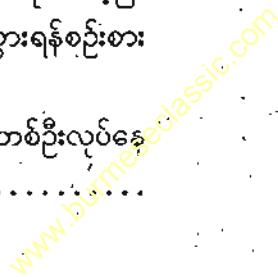
နတ်ပန်းခင်နောက်မှ ကားတစ်စီးလိုက်လာသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ မြို့လည်ခေါင်တွင် အဓမ္မအနိုင်ကျင့်၍ မလွယ်နိုင်ပေမယ့် နတ်ပန်းခင်နောက်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်နေခြင်းသာဖြစ်နိုင်သည်။

နတ်ပန်းခင်ကားပေါ်တွင်ပါလာသော ပစ္စည်းများ ကြောင့်လား။ . . ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်၊ သူတို့ ဦးကျော်လံထိုက်ပေးလိုက်သည်ကို ဘယ်သူမှသိခဲ့သည်မဟုတ်ပေ။ ထို့အပြင် သူမြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်သည်မှာ တစ်ပါတ်ပင်မပြည့်သေးတဲ့သူကို ရန်မူ မည့်သူရှိစရာအကြောင်းမရှိနိုင်ပေ။ ဘယ်လို ဖဲဖြစ်ဖြစ် နောက်မှလိုက်ခဲ့သောကားကို မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပြီ”

နတ်ပန်းခင် ခေါင်းထဲတွင် အကြံတစ်ခုပေါ်ခဲ့ပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လွင်မောင်အိမ်ဘက်ဆီသို့ သွားရန်စဉ်းစားလိုက်သည်။

လွင်မောင်က ဂျာနယ်သတင်းထောက်တစ်ဦးလုပ်နေ

ပြီး နတ်ပန်းခင်နှင့် ငယ်ပေါင်းတွေဖြစ်သည်။

“တီ. . တီ”

ကားဟွန်းသံကြောင့် လွင်မောင် ပြေးထွက်လာပြီး. .

“ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ် ကျေးဇူးရှင်ကိုး. . ခုမှပဲ ပေါ်တော်မူတယ်. . .”

“ခောရီးပဲဟာ. . ငါ မြန်မာပြည်ရောက်ရောက်ချင်း လှုပ်စရာလေးတွေပြတ်အောင်လုပ်နေရလို့ပါ”

“ထားလိုက်ပါလေ. . ကဲ. . အိမ်ထဲကိုဝင် နင့်ကို အိမ်နဲ့ ဘန်ဒေါင်းတောင်မေးနေကြတယ်. . .”

“ငါလည်း ညှုတ်ဆီကို သွားမှာပါ. . .”

“သွားမနေနဲ့. . ဒီနှစ်ကောင် ရန်ကုန်ကို ရောက်နေတယ်. . နင့်ဆီကိုလာဖို့တောင် ငါတို့ချိန်းထားပြီးပြီ”

နတ်ပန်းခင် အိမ်ထဲကို ဝင်ပေမယ့် မျက်လုံးက နောက်ကို ရောက်နေသောကြောင့်. . .

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ့နောက်ကို လူလိုက်လို့. . .”

“ဟာ. . ဘာလဲ နင့်ကို ရည်းစားစကားလိုက်ပြောတာလား”

“ပေါက်ကရတော့ ပြောတော့မယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာလိုက်ပြီး လုပ်တာလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး. . ကားတစ်စီးနဲ့ လိုက်နေတာပဲ”

“ဟင်. . ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ. . နင့်ခြံထဲ မောင်းဝင်လာတုန်းက ခြံရှေ့က ကျော်သွားတာပဲ”

“ကားအမျိုးအစားက. . .”

“(- - -) အနက်ရောင်လေး. . .”

“နင်ဒီမှာနေခဲ့ဦး. . ငါအပြင်ထွက်ပြီး လေ့လာမယ်”

“အေး”

လွင်မောင် သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

“ဟူး”

နတ်ပန်းခင် သက်ပြင်းကလေးမှတ်ထုတ်ပြီးဆိုဖာပေါ်တွင် ခေါင်းလေးမှီနေလိုက်ပြီး သိပ်မကြာ. . လွင်မောင် ပြန်ရောက်လာသည်။

“လွင်မောင် ဘယ်လိုလဲ”

“နင်ပြောတဲ့ကားကို ခြံနှစ်ခြံကျော်မှာ ရပ်ထားတယ် တားထဲမှာ ယောက်ျား(၃)ယောက် ရုပ်တွေက လူကောင်းတွေတော့မဟုတ်ဘူး. . လူဆိုးရုပ်တွေ နင်ပြန်အထွက်ကို

www.burmeseclassic.com

စောင့်နေတာပဲဖြစ်မယ်”

“ငါဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

“ငါ့အထင် နင်ဒီမှာနေတယ် မနေဘူးဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေတာဖြစ်နိုင်တယ်. . ဒီတော့ နင်ငါ့အိမ်မှာ အချိန်ဖြုန်းပြီးမှပြန်. . ဒါဆိုဒီကောင်တွေ နင်ဒီမှာနေတယ်မှတ်ပြီး ပြန်ကြမှာ”

“အိမ်ထဲကို ဝင်ပြီး ကြမ်းရင်ရော. . .”

“နတ်ပန်းရယ်. . ဒါကောင်းဘွိုင်နယ်မြေ မဟုတ်ပါဘူး. . ဒီလိုသာထင်တိုင်းလုပ်နေလို့ရရင် ရာဇဝတ်မှုဆိုတာ ရှိပါတော့မလား. . ဒီကောင်တွေမဝင်ရဲဘူး၊ စိတ်ချသာနေ”

မြန်မာနိုင်ငံ မနုဿဗေဒပညာရှင်ကြီး ဒေါက်တာ ဦးထွန်းလူရုံးခန်းတွင် နတ်ပန်းခင်သည် ဦးကျော်ထိုက်ဆီမှ ရခဲ့သောပစ္စည်းများကို ပြုလိုက်သည်။

“ဆရာတို့ သဲလွန်စပျောက်သွားတဲ့ ပရိုင်းမိတ်တစ်ခုပဲသမီး. . ဆရာတို့ရခဲ့တာက ပရိုင်းမိတ်တစ်ခုရဲ့ အောက်အံသွားနဲ့ အိုးခြမ်းကွဲတွေပဲ၊ ခုသမီးယူလာတဲ့ ကီမီယန်လူမျိုးစုရဲ့ အပိုင်းအစပဲဆိုရမှာပေါ့”

“ဆရာတို့ရခဲ့တဲ့နေရာကရော. . .”

“ကချင်ပြည်နယ်ထဲက ရေခဲပြင်တစ်ခုမှာလေ. . သုတေသနလုပ်ဖို့ပြင်ဆင်ခဲ့ကြပေမယ့် ရာသီဥတု ဆိုးဝါးတာကြောင့် မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး. . နောက်. . ရာသီဥတု သာယာလို့ ပြန်လုပ်တော့ အန်ကယ်တို့ နဂိုရှာဖွေခဲ့တဲ့နေရာဟာ ပုံစံပြောင်းသွားတယ်. . ဆီးနှင်းတွေကြောင့် မူလနေရာကို ရှာ

မတွေ့တော့ဘူး... ဒါနဲ့ပဲ လက်လျှော့ ခဲ့ရတာပဲ သမီး... "

"သမီးစဉ်းစားလို့မရတာက ကိမိယန်လူမျိုးစုတွေ ရောက်လာတာကိုပဲ"

"ခက်နေတာက တစ်စုတစ်ဖွဲ့တည်း ရောက်လာတာ လား... လူမျိုးစုအလိုက်ပြောင်းရွှေ့လာသလားဆိုတာကို ပြောလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ထပ်ပြီးစဉ်းစားစရာတစ် ချက်ကအနီးစုရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ မာကြောတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့သေဆုံး တယ်လို့ ယူဆရ မှာပဲ... ဒါဟာ... ကျောက်ဆောင်တစ်ခုမှာ ဒါမှမဟုတ် တိုက်ပွဲတစ်ခုကြောင့် သေဆုံးသလားဆိုတာ တော့ မပြောနိုင်ဘူးလေ"

"ဆရာ... ဒီရုပ်ထုကို ဘယ်လိုမြင်လဲ"

"ဒီရုပ်ထုကို ကိမိယန်တွေက ထုဆစ်ခဲ့တာသေချာ တယ်... သူတို့စိတ်ထဲမှာ လူသားတစ်စုရဲ့ အနုရသတွေကို တွေ့မြင်လာတဲ့ အာရုံမှလုပ်ခဲ့ကြတာဖြစ်မယ် သမီး... ကျောက်ရဲ့စာန်ဖိုးဆိုတာကိုတော့ သိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး"

"ဒီကျောက်ဟာ မြန်မာပြည်ကျောက်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား"

"ဆရာ့အထင် ပြောရရင် ဖြစ်နိုင်တယ်... ပိုပြီး ခိုင်လုံ အောင် ဆရာ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးကိုတောင် ခေါ်ထားတယ်... သူက မြန်မာနိုင်ငံ ဘူမိဗေဒပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး နိုင်ငံ

တကာ အတွေ့အကြုံရှိပြီး ပညာပိုင်းတော့ အရမ်းကို တော်တို့နဲ့ပဲ... ဟော... ဟိုမှာ လာနေပါပြီ"

"ဦးထွန်းလူ... ကျုပ်ကိုခေါ်တယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်... ဦးမင်းမော်ကိုပြစရာရှိလို့... ဪ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်... ဒီက ကျုပ်တပည့်မလေး မနုဿဝေဒ ပညာရှင်တစ်ဦးပေါ့ဗျာ၊ အာဖရိကဘက်ကပြန်လာတာ မကြာ သေးဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်အန်ကယ်"

"အင်း... မင်းတို့လူငယ်တွေက ခုလိုလုပ်ငန်းတွေမှာ ပါဝင်ကြတာကို ဆရာတို့အရမ်းကို ဂုဏ်ယူပါတယ်... ကဲ... ခင်ဗျားပြမယ်ဆိုတာဘာလဲ"

ဒေါက်တာ ဦးထွန်းလူပိတ်ဖြင့်ထုပ်ထားသော ကျောက်ရုပ်ထုကိုပြလိုက်သည်နှင့်...

"ဟာ... အလွန်ကိုရှားပါးတဲ့ ပတ္တမြားအရိုင်းပဲ၊ ဘယ် လိုရတာလဲ..."

နတ်ပန်းခင် အကြောင်းစုံကိုရှင်းပြလိုက်သည်။

"ထကယုအဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်းပဲဗျာ... ဒီပစ္စည်း မို့ရှိတဲ့နေရာဟာ တခြားပတ္တမြားတွေကျောက်စိမ်းတွေရှိတဲ့ နေရာနဲ့မတူဘူး... အစိုင်အခဲ ထုနဲ့ထည်နဲ့ရှိတတ်တယ်၊ ကျုပ်

တစ်သက်မှာတောင် တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးခဲဘူး. . . ခုတွေ့ဘူးတာ ပထဦးဆုံးပဲ. . . ကျုပ်အသက်(၁၀)နှစ်အရွယ်က ကျုပ်အဖေတို့လက်ထက်မှာ ခုတွေ့နေရတဲ့ပတ္တမြားရိုင်း ကျောက်ဂူတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်. . . ပြန်ပြီးတူးကြဖို့လုပ်တော့ ဆီးနှင်းတွေရေခဲတွေဖုံးကွယ်ပြီး ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ အင်း. . . ဆက်ပြောရဦးမယ်. . . ဒီတုန်းက ကျောက်ဂူထဲမှာ လူအမျိုးစုတွေတောင်တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့. . . ခု သမီးပြောတဲ့စကား အရဆိုရင် ကျောက်ခေတ် ကီမီယန်လူမျိုးစုတွေဖြစ်နေမလား။

“စဉ်းတော့ စဉ်းစားစရာတစ်ခုပဲဆရာ. . . ဒါပေမယ့် ဆရာ. . . ဟိုလက်နက်ကိုရော ဆရာဘယ်လိုမြင်ထားလဲ”

ကျောက်စားတစ်လက်ကို ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါကျတော့ ကီမီယန်လူမျိုးတွေနဲ့ လုံးလုံးကွာဟနေတယ်. . . ဒီကျောက်စားဟာ. . . နှစ်ပေါင်း(၅၀၀၀)လောက်က လူမျိုးစုတစ်စုရဲ့လက်နက်ပဲ”

“နှစ်ပေါင်း တစ်သောင်းနဲ့ နှစ်ပေါင်းငါးထောင်ဆိုတော့ တော်တော်လေးကို ကွာနေတယ်. . . ကီမီယန်လူမျိုးတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း တစ်သောင်းကနေ နှစ်ပေါင်းရှစ်ထောင် လောက်ထိပဲ သက်တမ်းရှိပြီး ပျောက်ကွယ်ခဲ့တယ်လို့ သုတေသနပညာရှင်တွေက သတ်မှတ်ထားတယ်ဆရာ”

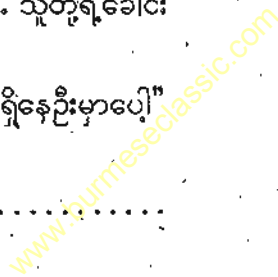
“ဒါကြောင့် စဉ်းစားစရာဖြစ်နေတာ. . . ဆရာ့သိခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုတော့ရှိတယ်. . . နှစ်ပေါင်းငါးထောင်လောက်က လူမျိုးစုတွေဟာ တိုးတက်မှုအတော်အသင့်တော့ ရှိလာပြီး၊ ခေါင်းဆောင်တို့အကြီးအကဲတို့အပြင် ဘာသာစကားတွေတောင် ပြောနိုင်ကြတဲ့အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ကြပြီလေ. . . ဒီတုန်းက အာရှတိုက်ဘက်မှာ လူမျိုးစုတိုက်ပွဲတွေတောင်ဖြစ်နေကြပြီ။ ချမြင်ရတဲ့ ကျောက်စားဟာ. . . သားကောင်တွေကို အမဲလိုက်ဖို့လုပ်ကိုင်ထားတဲ့စားမဟုတ်ဘဲ. . . စစ်သည်တွေအသုံးပြုတဲ့ စားတစ်လက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် ဆရာ. . . စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းနေပြီဆရာ”

“အရင်နှစ်ပေါင်း ငါးထောင်လောက်က ခုတွေ့တဲ့ ပရိုင်းမိတ်တွေရဲ့နေရာဟာ တောတောင်ရေမြေအရမ်းကို ကောင်းပြီး. . . သားကောင်ရှာဖွေတဲ့နေရာမှာရော. . . စိုက်ပျိုးစားသောက်တဲ့နေရာမှာရော အလွန်ကောင်းပြီး၊ အာဒီယံအနွယ်ဝင်လူမျိုးစုတစ်စု နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်. . . သူတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ဟာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးပဲ”

“ဒါဆိုရင် မျိုးဆက်တွေက ဆက်ပြီးရှိနေဦးမှာပေါ့”

“မရှိတော့ဘူး သမီး. . .”

“ဟင်.. ဘာလို့လဲ ဆရာ”

“ဆရာတို့ ဒီမျိုးနွယ်စုနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ဆက်တွဲ ရှာခဲ့ပေမယ့် အစပျောက်သွားတယ်၊ နောက်ဆုံးပညာရှင်တွေ ထင်ခဲ့ကြတာကတော့.. ဒီမျိုးနွယ်စုဟာ သဘာဝဘေးဒဏ်ကြောင့် အားလုံးသေကျေခဲ့ကြသလား.. ဒါမှမဟုတ် တခြားလူမျိုးစုတွေရဲ့ အမြစ်ဖြတ်သတ်ပစ်ခြင်းကို ခံရသလားပဲ ထင်ခဲ့ကြတယ်”

“သမီး.. ဆရာဆီက ခွင့်တောင်းချင်တယ်”

“ဘာများလဲ..”

“သမီး.. ဒီပရိုင်းမတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တိကျတဲ့အဖြေတစ်ခုကိုရှာချင်တယ် ခွင့်ပြုပါဆရာ”

“အင်း.. သမီးတို့အရွယ်နဲ့လုပ်နိုင်ရင်တော့.. အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ၊ တိုင်းပြည်အတွက်လည်း အကျိုးရှိတာပေါ့.. ဆရာဘက်က ကူညီနိုင်တာကို ကူညီပေးပါမယ်”

“သမီးဆရာဆီက အာဒီယံမျိုးနွယ်စုမှတ်တမ်းကိုဖတ်ချင်တယ်”

“ရတယ်သမီး.. ဆရာဆီမှာ ရှိတယ်၊ ယူသွားလေ”

ဒေါက်တာထွန်းလွင်က ဘီရိုထဲမှ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပေးလိုက်သည်။

သမီး သိရီစဉ်အတွက် ဆရာဘက်က.. ဘာကူညီပေးရမလဲ”

ဘူမိဗေဒပညာရှင် ဦးမင်းမော်ကပါ၊ ကူညီဖို့ပြောသဖြင့်..

“သမီးသွားတဲ့အခါ ဘူမိဗေဒပညာရှင်တစ်ဦးကို ခေါ်သွားချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ.. ဆရာ စီစဉ်ပေးမယ်၊ ဆရာ့ဆီကို အကြောင်းတော့ ကြားလေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

နတ်ပန်းခင်.. နှုတ်ဆက်ပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့စဉ်- လူ့တစ်ယောက်အနားသို့ ရောက်လာပြီး..

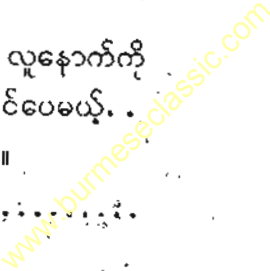
“မင်းနာမည် နတ်ပန်းခင်ဆိုတာလား..”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အချိန်ရရင် ကျုပ်တို့ဆရာက စကားပြောချင်လို့ လိုက်ခဲ့နိုင်မလား..”

“ဘာ..”

တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး.. မမြင်ဘူးသော လူနောက်ကို နတ်ပန်းခင် လိုက်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပေမယ့်.. နတ်ပန်းခင် အဖြေတစ်ခုတော့ သိချင်နေသည်။

“ဟေ့.. နတ်ပန်း”

“ဟင်.. ဘန်ဒေါင်း”

သူငယ်ချင်းဘန်ဒေါင်းကို တွေ့လိုက်သောကြောင့် ဝမ်းသာသွားသည်။ နတ်ပန်းခင်အတွက် အဖော်တစ်ယောက်ကို ရခဲ့ပြီမဟုတ်လား.. .

“နင့်ကို တွေ့လို့.. အငှားကားပေါ်က ဆင်းလာတာ”

“ဘန်ဒေါင်း ခဏ.. ကျွန်မလိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး”

“ဆရာက.. မင်းတစ်ယောက်တည်း တွေ့ချင်တာ”

“ဒါဆိုရင် ဆော့ရိုးပဲ.. ကျွန်မမလိုက်နိုင်ဘူးလို့ ရှင့်ဆရာကိုပြောလိုက်”

“မင်း.. ဒီကနေခဏစောင့်ပါ၊ ကျုပ်ဆရာဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးမေးလိုက်မယ်”

ထိုလူအနားက ထွက်သွားသည်နှင့်.. .

“နတ်ပန်း.. ဘာလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“နင့်ဟာ.. ဘယ်လိုလဲဟ”

“ဘန်ဒေါင်းရေး.. အဖြေက နောက်မှသိမှာ၊ နင်သာ ငါ့ရဲ့ဘော်ဒီဂတ်လုပ်”

“နတ်ပန်း.. နင့်ကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက သက်တော်စောင့်လုပ်ရတဲ့ဘဝက ခုထိမကျွတ်သေးဘူးဟာ”

“ဘာလဲ.. နင်က ရည်းစားလေးရှိတာနဲ့ ငါ့ကိုသက်တော်စောင့် မလုပ်ချင်တော့ဘူးလား.. အိမ်က ငါကရေဆီရင် ရေပဲနော် ဘန်ဒေါင်း”

“ကဲပါ.. ကျေးဇူးရှင်ရယ်၊ အိမ်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်မနေပါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါမယ်ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်နားသို့ ထိုလူပြန်ရောက်လာပြီး.. .

“ဆရာက.. ရပါတယ်တဲ့”

“ဒါဆို.. ဘယ်လိုက်ရမလဲပြော”

“မြရိပ်ညိုဟိုတယ်.. .”

“ကောင်းပြီ.. ရှင့်ကား ရှေ့ကသွား.. ကျွန်မတို့ နောက်ကနေလိုက်ခဲ့မယ်”

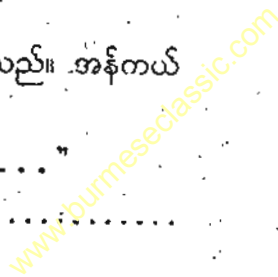
မြရိပ်ညိုဟိုတယ်၏ သီးသန့်အခန်းလေးထဲတွင်.. .

“အန်ကယ်နာမည်က ဦးမိုးကောင်းပါ.. .”

“ဪ.. .”

နတ်ပန်းခင် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ အန်ကယ် ဦးကျော်ခံထိုက်ပြောခဲ့သည့်လူကြီးပင်.. .

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်မကိုတွေ့ချင်တာ.. .”

“မင်းကို အပေးအယူလေးတွေ လုပ်ချင်လို့”

“ဟင်. . ကျွန်မနဲ့အပေးအယူကိစ္စဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာများလဲ အန်ကယ်”

“ဦးကျော်ဇံထိုက်ဆီက ယူထားတဲ့ကျောက်ရုပ်တုလေး အတွက်ပါ”

“ရှင်. . .”

“ဘာလဲ. . မင်းက အံ့ဩနေတာလား၊ အရှင်းဆုံး ပြောမယ်. . မင်းကို ဦးကျော်ဇံထိုက်ပေးလိုက်တာကို အန်ကယ်အားလုံးသိပြီးပြီ”

ဦးကျော်ဇံထိုက်အိမ်တွင် သစ္စာဖောက်ရှိနေပြီဆိုသည် ကို တွက်မိလိုက်သည်။

“အန်ကယ်ဆိုလိုတာက ဒီရုပ်တုကို လိုချင်တယ်ပေါ့”

“ကျုပ်ယူချင်လည်း မင်းက ပေးမှာမှမဟုတ်တာ. . .”

“ဒါဆို”

“ဒီပစ္စည်းကို ဘယ်နေရာက ရခဲ့သလဲဆိုတာကို သိ ချင်တယ်. . မင်းပြောပြမယ်ဆိုရင် မင်းအတွက် ငွေသိန်း (၅၀၀)ပေးမယ်”

ငွေများစွာကိုရင်းပြီး ပြောနေသည့် ဦးမိုးကောင်း၏

အကြံအစည်သည် သေးဖွဲသောကိစ္စမဖြစ်နိုင်ချေ။

“ကျွန်မကို အန်ကယ်မပြောပြခဲ့ပါဘူး. . .”

“ဘာလဲ. . ငွေပေးတာနည်းလို့လား. . ထပ်ပြီးတိုး ပေးမယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး. . ကျွန်မ တကယ်မသိခဲ့တာ ပါ”

“မင်းတို့က ထကယ်ပဲ ခေါင်းမာတာကို. . ကောင်းပြီ လေ. . မင်းမပြောလည်း သိအောင်လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ. . .”

“အန်ကယ်ပြောချင်တာ ဒါပဲလား. . .”

“မင်းအတွက် စကားလက်ဆောင်တစ်ခုတော့ ပေး လိုက်မယ်”

“ပြောပါ အန်ကယ်”

“နောင်တမရပါစေနဲ့. . .”

“ကျွန်မဘဝမှာ. . နောင်တဆိုတာ ချိနဲ့လားလို့မေးရ ခွာပါ”

အပြင်ကို ပြန်ထွက်လာပြီး. . .

“ဘန်ဒေါင်း. . သွားကြမယ်”

“အေး. . ဘာတဲ့လဲ. . ငါက ဖိုက်တင်အတွက်တောင် ငြင်းထားပြီပြီ”

www.burmeseclassic.com

“အိမ်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေးပြောပြမယ်.. ဒါနဲ့ ဘန်ဒေါင်း နင်ရန်ကုန်မှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“ကြာမှာတော့ မပြောနဲ့ နတ်ပန်း.. ငါက ရန်ကုန်မှာ ခေါင်းချဖို့ စီစဉ်ထားပြီးလာခဲ့တာ”

“ဒါဆို အတော်ပဲဟာ..”

“ဘာလဲဟ”

“နင် ငါ့အတွက် ဘော်ဒီဂတ်အလုပ်ကို လစာမဲ့လုပ် ပေတော့.. နင်နဲ့အိမ်အတွက် ငါ့အထူးမင်္ဂလာလက်ဆောင် ပေးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ.. ကျေးဇူးရှင်ရာ..”

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဟင်”

နတ်ပန်းခင် စာတမ်းကိစ္စတွေကို ပြုလုပ်ပြီး အိပ်ယာ ထဲသို့ဝင်မည်အပြု.. အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် မာမိလား ဒယ်ဒီလားမသိ..

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့မှ..

“ဟယ်”

အခန်းဝဲတွင် ရပ်နေသူက သူတစ်ခါမှမတွေ့ဘူးသော အဖို့သမီးတစ်ယောက်.. သူမဝတ်စားထားပုံက ယနေ့ခေတ် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးမဟုတ်.. ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက အဝတ်အစား အသွင်အပြင်နှင့် သူမ၏ နက်မှောင်ပြီးရှည် သွားလွန်းသော ဆံနွယ်၊ မြင့်မားသည့်အရပ်၊ သူမ၏ မျက် နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းပါးတို့သည် ယနေ့အမျိုးသမီးများစွာနှင့်

ပိုပြီး လှပသည်ဟု ထင်ရသည်။

“မင်း ငါ့ကိုတွေ့ဘူးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင် . . . ရှင် . . . ဘာကိုစွန့်လာတာလဲ”

“ငါမင်းဆီကို လာခဲ့တာ မင်းသိပ်သိချင်တဲ့ နေရာတစ်ခုကို ပြုမလို့ပဲ . . . ကဲပါလေ . . . မင်းငါနဲ့လိုက်ခဲ့ရင် မင်းအတွက် အကျိုးရှိမှာပါ . . . မလိုက်ရင်တော့ မင်းရှာဖွေနေတဲ့ အာဒိယ မျိုးနွယ်စုအကြောင်းကို သိရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်”

သူ့မစကားကြောင့် နတ်ပန်းခင် လွန်စွာအံ့ဩသွားလေသည်။

နတ်ပန်းခင် ယခုဖတ်ပြီးစာတမ်းပြုနေသော နှစ်ပေါင်းငါးထောင်က အာဒိယမျိုးနွယ်စုအကြောင်းကို ပြောနေသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်း လိုက်သွားဖို့ သူ့မှာ သတ္တိမရှိ . . .

“မင်း ငါခေါ်တဲ့နောက်ကို လိုက်လို့ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိစေရဘူး . . . ရဲရဲသာလိုက်ခဲ့”

“ဟူး”

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို နတ်ပန်းခင် ခိုင်မာစွာချလိုက်ပြီး အပေါ် အနွေးအကျီလေးကိုယူကာ သူ့မနောက်မှလိုက်ခဲ့လေ

သည်။ အိမ်အပြင်သို့ရောက်တော့ မီးခိုးတွေလား မြူခိုးတွေလားမသိပေ . . . ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးဘာကိုမှမမြင်ရဘဲ ရှိနေလေသည်။

“ရှီ”

သူ့မနှုတ်ခမ်းမှလေချွန်သံလေးကိုပေးလိုက်သည်နှင့်ဘယ်လိုသတ္တဝါရယ်ဟု အမည်တပ်ရမှန်းမသိသော မြင်းအရွယ်အစားရှိနှစ်ကောင်ကသော ရှေးခေတ်အကျဆုံးရထားလုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုရထားလုံးကို မောင်းနေသူ၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းပြီး ကြေးနီရောင်ဆံပင်များကို ရှုပ်ဖွစွာ ကုတ်ပေါ်တွင်ကျလျက် အဝတ်အစားဝတ်ထားခြင်းမရှိ . . . အောက်ပိုင်းတွင် သားရဲသားရေကို ပတ်ထားသည်။ ခါးကြားတွင် ကျောက်ခါးတစ်လက်ကို ထိုးထားလျက် . . .

“မင်း ရထားပေါ်တက်ပါ”

“အင်း”

ရထားလုံးပေါ်တွင် သူ့မနှင့်အတူတက်လိုက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ရထားလုံးပေါ်မှ အပြင်ကို ကြည့်ပေမယ့် ဘာမှမတွေ့ရပေ . . . အရင်ကရှိနေခဲ့သော မာကျူရီမီးလုံးများ၏အလင်းရောင်တွေ အိမ်၊ ခြံဝန်းတွေလည်း အရိပ်

အယောင်ပင်မတွေ့ရပေ...

နတ်ပန်းခင် သူ့ကိုယ်သူမယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟယ်”

မြူတွေလင်းစင်သွားသည့် နေရာကို ရောက်တော့... မျက်လုံးထဲတွင် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

နတ်ပန်းခင်မြင်နေရသော မြင်ကွင်းကြီးမှာ ရေခဲပြင်များစွာနှင့် တောင်တန်းကြီးတွေပင်ဖြစ်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ဘူး”

မျက်လုံးကို သေချာစွာပွတ်သပ်ပြီး ပြန်ပြီးကြည့်သော်လည်း ထိုမြင်ကွင်းတွေကပျောက်၍ မသွားပေ...

“မင်းသိပ်ပြီး အံ့ဩနေလား နတ်ပန်းခင်...”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ ခုဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း(၅၀၀၀)လောက်ကရှိခဲ့တဲ့ အင်ဒီဒီ တိုင်းပြည်တစ်ခုကို ရောက်နေတာ”

“ဘာ...”

“ဒီတိုင်းပြည်ကို အာဒီယံလူမျိုးစုတွေက တည်ထောင်ခဲ့တာပဲလေ...”

တကယ်ပင်မယုံနိုင်စရာကောင်းသောကိစ္စတစ်ခုပင်

ဖြစ်သည်။

ရထားလုံးကြီးမှာ... ကြီးမားသော မြို့ရိုးနှင့်တည်ဆောက်ထားသော တိုင်းပြည်တစ်ခုဆိုသို့ ရောက်လာနေလေသည်။

“x + - x + - x...”

ဘာသာစကားတစ်မျိုးဖြင့် အော်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြီး... ရထားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြတော့... ဒူးတစ်ဖက်ထောက်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေကြသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“x + - x + - x...”

အကြီးအကဲတစ်ယောက်က ထပ်မံအော်လိုက်တော့မှ အားလုံးခေါင်းတွေ မော့လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် သူမ၏ ရှည်လျားသော ဆံပင်တွေကို အနောက်မှမိန်းကလေးနှစ်ဦးက ကိုင်ဆောင်ပြီး ခမ်းနားလှသည့် စံအိမ်ကြီးထဲကို ဝင်လာသည်။ စံအိမ်ကြီးထဲတွင် အရောင်တွေ တစ်ဖျပ်ဖျပ်တောက်နေသော ရတနာမျိုးစုကို တွေ့ရသည်။

“သွားကြတော့...”

သူမက လက်ဟန်ဖြင့်ပြလိုက်ပြီး လိုက်လာသူတွေကို ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။

“အထဲကို ဝင်ကြရအောင်”

သူမရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီးခေါ်သွားသည့်နောက်မှကပ်ပြီးလိုက်ရင်း ခန်းမကြီးတစ်ခုကို ရောက်ခဲ့သည်။ ပလ္လင်သဖွယ် ပြုလုပ်ထားသော လှေကားထစ်အပေါ် ဆုံးကို တက်လာရင်း ကျောက်နံရံကြီးများဆီကို မျက်လုံးရောက်ခဲ့သည်။ နတ်ပန်းခင် ကျောက်နံရံတွင် မီးများထွန်းထားသည်ဟု ထင်ထားသော အရာတွေက မီးမဟုတ်ဘဲ အရောင်ထွက်နေသော ကျောက်နီကြီးများပင်ဖြစ်သည်။

“နတ်ပန်းခင် ထိုင်ပါ”

ကျောက်မျက်ရတနာတွေနှင့် ပြုလုပ်စီခြယ်ထားသော ပလ္လင်ရှည်ပေါ်တွင်အတူတူထိုင်ကာ...

“ရင်ထဲအေးသွားအောင်... သောက်ကြည့်ပါဦး”

ရွှေဖလားခွက်လေးနှင့်ရေကို ထည့်ကာတိုက်လေသည်။

နတ်ပန်းခင် သောက်ဖို့ရန် ပထမတော့ဝန်လေးနေပေမယ့်... ရောက်လာတော့မှ မထူးတော့သဖြင့် သူမလက်မှ ယူပြီး သောက်လိုက်သည်။

“ဟယ်...”

ရင်ထဲတွင် အေးစက်ပြီး... အလွန်ပင်အရသာရှိလှ

သော... ရေအေးတစ်ခွက်ကိုသောက်လိုက်ရသလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီရေကြည်ဟာ... (၃)နှစ်မှတစ်ကြိမ် ဆီးနှင်းတွေဆီက အရည်ဖြစ်ပြီးရတဲ့ရေပဲ... ငါတို့တိုင်းပြည်မှာ နေဆိုတာကို (၃)နှစ်မှတစ်ခါပဲတွေ့ရတာ... ဒီ ‘နေ’ပေါ်မှ ဆီးနှင်းတွေအရည်ပျော်ပြီး ရေဖြစ်ခဲ့ကြတာ”

“ဪ...”

“မင်းကို ငါအရင်မိတ်ဆက်ပေးမယ်... ငါဟာ အင်ဒီဒီတိုင်းပြည်ရဲ့သခင်မ ဒဏ္ဍာရီတဲ့”

“ဒဏ္ဍာရီ... ဒဏ္ဍာရီ...”

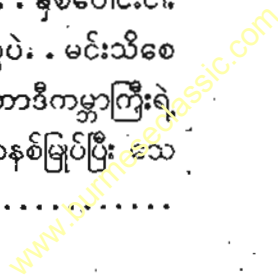
“မင်း ဘာသိချင်လဲ... မေးပါ”

“ရှင်တို့ မျိုးနွယ်စုတွေ ခုခေတ်ကာလထိရှိနေတုန်းလား...”

“မရှိတော့ဘူး”

“ရှင်... ဒါဆို...”

“မင်း... ခုတွေ့နေရတဲ့ ငါတို့ဟာ... နှစ်ပေါင်းငါးထောင်က ဝိညာဉ်တွေရဲ့ပုံရိပ်ဟောင်းတွေပဲ... မင်းသိစေအောင်ပြခဲ့တာ... ငါတို့လူမျိုးစုတွေဟာ ဟောဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ သဘာဝတရားကြီးကြောင့် အားလုံးရေထဲမှာနစ်မြုပ်ပြီး သေ

ဆုံးခဲ့ကြပြီ နတ်ပန်းခင်. . မင်း မပြန်ခင် တစ်ခါကရှိခဲ့ဘူးတဲ့ အင်ဒီဒီတိုင်းပြည်ကြီး အမြင့်ဆုံးဘုံကနေကြည့်ပေတော့”

သူမက ကျောက်လှေကားတို့ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ဘုံမြင့်ပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။

ထော်ထော်ကြာအောင်တက်ခဲ့ပြီး မျှော်စင်သံဖွယ်ဖြစ် နေသော ကျောက်တောင်ကုန်းမြင့်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“တကယ်. . သာယာလိုက်တာ”

တည်ဆောက်ထားသည့်အိမ်တွေ သစ်ပင်တွေရေ ကန်တွေနဲ့ လှပလှသောအင်ဒီဒီတိုင်းပြည်ကြီးကိုကြည့်၍ မဆိုး နိုင်လောက်အောင် မြင်တွေ့နေရလေသည်။

“တကယ်အေးချမ်းပြီး လှပခဲ့တဲ့ငါတို့လူမျိုးဘဝကို ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးက ရေတွေကတိုက်စားလွှမ်း ခြုံသွားပြီး အားလုံးသေခဲ့ရတယ်”

နတ်ပန်းခင်. . စိတ်ကျေနပ်စွာကြည့်ရှုနေသည်။

“ငါ. . မင်းကို အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်တယ်”

“ဘာများလဲ. . ဒဏ္ဍာရီသခင်မ”

“မင်းအနေနဲ့. . ငါတို့မျိုးနွယ်စုတွေကို ပြန်လည်ဖော် ထုတ်ပေးပြီး နှစ်ပေါင်းငါးထောင်က ဒဏ္ဍာရီသခင်မရဲ့ အင်ဒီဒီ တိုင်းပြည်ကြီးကို ကမ္ဘာကသိအောင်လုပ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကျွန်မကြိုးစားပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . ကဲ. . မင်းပြန်ဖို့. . သွားကြ ရအောင်”

သူမနှင့်အတူ အောက်ကို ပြန်ဆင်းလာပြီး. . .

အလာတုန်းက လိုက်ပို့ခဲ့သောရထားလုံးကြီးပေါ်သို့ ဒဏ္ဍာရီပို့ဆောင်ပေးပြီး၊ ရထားလုံးထွက်လာသည်။

ရထားလုံးပေါ်မှ မြင်ကွင်းများကိုငေးကြည့်ရင်း မြူနင်း ကြားထဲသို့ ရထားလုံးလေးပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး၊ ပတ်ဝန်း တျင်ကို ဘာမှမမြင်ရတော့ပေ။ ရထားလုံးပေါ်တွင်လိုက်ပါလာ ရင်း နတ်ပန်းခင်အသက်ရှူကျပ်လာသည်။

“အီ. . ဟူး. . ဟင်း. . .”

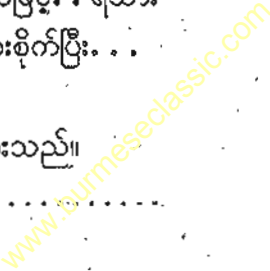
အသက်ကို ဝအောင်ရှူမရဘဲ. . ပိုပြီးမွန်းကျပ်လာ လေသည်။

“ရ. . ထား. . လုံး. . ရပ်”

ဘယ်လိုမှမခံနိုင်ဘဲ. . ရထားလုံးကို ရပ်ခိုင်းပေမယ့်၊ ရထားလုံးမောင်းသူက သူ့ကိုလှည့်ပင်မကြည့်သဖြင့်. . ရထား လုံးတံခါးကို အတင်းဆွဲပြီးဖွင့်ပေမယ့်မရ၊ အားစိုက်ပြီး. . .

“ကဲဟာ. . .”

ခြေစုံကန်ပြီးဖွင့်တော့မှ တံခါးပွင့်သွားသည်။

ဘေးဘက်တွင် ဘာတွေရှိနေလဲမသိ. . နတ်ပန်းခင် ရထားလုံးပေါ်မှ အောက်သို့ခုန်ဆင်းလိုက်တော့သည်။

“ဘုတ်. . .”

“အား. . ဟင်”

နတ်ပန်းခင် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ သူမအခန်း၏ ကြမ်းပြင်ဆီပေါ်သို့ ရောက်နေလေသည်။ စာကြည့်စားပွဲ ကုလားထိုင်မှပြုတ်ကျလေလား. . သူတကယ်ကြုံခဲ့ရသလား ဆို့သည်ကို တွေဝေစွာ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

“စိတ်စွဲလမ်းမှုကြောင့်များလား. . နတ်ပန်းခင်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်. . နင်က ကျောက်ခေတ်လူသားတွေရဲ့ ဘဝကို စိတ်အာရုံတွေကရောက်ပြီး၊ မက်ခဲ့တာနေမှာပေါ့”
သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သော လွင်မောင်၊ ဘန်ဒေါင်းတို့ ပြောနေပေမယ့်. . အိမ်က ဘာမှမပြောဘဲ လက်ဖက်သုပ်ကို ဘာစားနေသည်။

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ အိပ်မက်လို့တောင်မထင်ဘူးဟာ”

“နတ်ပန်း. . နင့် စိတ်တွေဇာယောင်ချောက်ချားဖြစ် နေပြီလား”

“ဘာလဲ လွင်မောင်. . နင်က ငါ့ကိုရူးနေပြီလို့ပြော တာလား”

“ငါဆိုလိုတာက ရူးတဲ့အဆင့်ကိုမရောက်သေးဘူး”

“နောက်တော့ရောက်မယ်ပေါ့. . .”

“အင်း.. ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နှစ်ပေါင်း
ငါးထောင်လောက်က လူမျိုးစုတွေဆီကိုရောက်သွားတာကို
နင်က တကယ်မှတ်နေတာကိုးဟ”

လွင်မောင်ပြောသလိုပင် သူမမမြင်နိုင်သည့်အရာပေါ်
မှာ တကယ်ခံစားနေသူဖြစ်နေသဖြင့်...

“ဒါနဲ့နေပါဦး နတ်ပန်း.. နင်က.. အာဒီယံလူမျိုး
တွေကိုရှာဖွေဖို့ ခရီးထွက်မှာလား”

အိမ် စကားကြောင့်...

“ဟုတ်တယ်.. ဒီအတွက် ငါပြင်ဆင်နေတယ်”

“နတ်ပန်းရယ်.. နင်မို့လို့ ဒီလောက်အန္တရာယ်များတဲ့
နေရာကို သွားချင်ရတယ်လို့”

“ငါတို့အလုပ်က ဒီလိုမှမသွားရင်.. ကိုယ်ယူထားတဲ့
ဘာသာနဲ့ လုပ်ငန်းတွေက အလကားဖြစ်နေမှာပေါ့”

“နင့်ဘယ်တော့လောက် ခရီးထွက်မလဲ..”

“ပြောလို့တော့မရဘူး.. ကိုယ့်ဘက်က ပြင်ဆင်စရာ
တွေကို ပြင်ဆင်ရဦးမယ်လေ ဘန်ဒေါင်း”

“ငွေကြေးလား”

“ငွေကြေးက အဓိကမဟုတ်ဘူး.. လူအင်အား
လမ်းပြတစ်ယောက်”

“အိမ်..”

“ဘာလဲ.. ဘန်ဒေါင်း”

“ဟို.. ဟို.. ငါတို့နှစ်ယောက် နတ်ပန်းနဲ့လိုက်သွား
ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဘန်ဒေါင်း.. နင်က ငါနဲ့မင်္ဂလာမဆောင်ချင်လို့
ရှောင်တာလား..”

“ဟာ.. မဟုတ်ပါဘူးဟာ.. တို့သူငယ်ချင်းတွေ
အတူတူသွားတော့ နတ်ပန်းအတွက်ကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ”

“နတ်ပန်း.. နင်သွားဖြစ်ရင် ငါပါလိုက်မယ်၊ ဒါမှ..
သတင်းထောက်တစ်ယောက်ရဲ့ စွန့်စွန့်စားစား သတင်းတစ်
ပုဒ်ကိုရမှာ”

လွင်မောင်က အားတက်သရောပြောနေသည်။

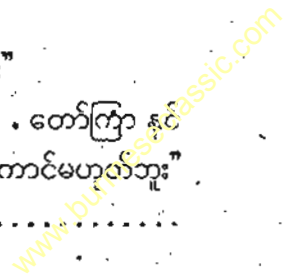
“နင်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ဟာ..
တိုယ့်ငယ်ပေါင်းတွေနဲ့သွားရတဲ့ခရီးဆိုတော့ စိတ်ချရတာပေါ့”

“ဘန်ဒေါင်း..”

“ဘာလဲ.. အိမ်”

“နင်.. တကယ်လိုက်သွားချင်လား”

“ငါ့ဘက်က မပြောရဲတော့ဘူး အိမ်.. တော်ကြာ နင်
စိတ်ကောက်ရင် ငါက သိပ်ပြီးချော့တတ်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလဲ... မချော့ဘဲပစ်ထားလိုက်ကွာ... အလုပ် ရှုပ်လို့”

“ကောင်စုတ် လွင်မောင်... နင် မိန်းမရတော့မှကောင်း ကောင်းကြီး... ကြားကနေ ရန်တိုက်ပေးဦးမယ်မှတ်”

“ကြည့်ထား အိမ်... လွင်မောင်ဆိုတဲ့ကောင်က မပိုင်ဘဲ မယူဘူးယော့”

“စောင့်ကြည့်တာပေါ့ဟာ... ”

“နတ်ပန်း... ”

“ဘာလဲ... လွင်မောင်”

“နင်ပြောတဲ့ အာဒီယံလူမျိုးစုဆိုတာ... ငါတို့သင်ဘူးတဲ့ ဒဿဂီရိကို ဆိုလိုတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... ခု ငါပြောတဲ့ အာဒီယံလူမျိုးစုဆိုတာ မနုဿဗေဒ ပညာရှင်ကြီးတွေသတ်မှတ်ထားတဲ့ လူမျိုးစုအမည်ပါ”

“ကဲ... ဒါတွေထားလိုက်တော့... ဘယ်လိုလည်း ဘန်ဒေါင်း၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လိုက်ဖြစ်မှာလား... ဘာအလုပ်မှမရှိတာဘဲကွာ လိုက်ခဲ့ကြပေါ့”

ဘန်ဒေါင်းက အိမ်ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်ချိန်တွင်...

“ကြည့်မနေနဲ့... လိုက်သွားကြမယ်”

“တကယ်ပြောတာလား... အိမ်”

“တကယ်ပြောနေတာပေါ့ဟာ”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ... ပြုံးမိလို့ကြလေသည်။

“ဒါဆိုရင် ခရီးကိုအမြန်ဆုံးထွက်နိုင်အောင်ပြင်ဆင်ကြမယ်”

“ရှား... ”

ဘန်ဒေါင်းက အားလုံးကိုစကားသံမထွက်ရန်အချက်ပြုလိုက်ခြင်းကြောင့် အားလုံးငြိမ်သက်နေလေသည်။

ဘန်ဒေါင်း ထိုင်နေရာမှ မသိမသာထသွားပြီး အပြင်သို့ထွက်သွားစဉ်...

“ဝုန်း... ”

“ဖြောင်း... ”

အိမ်အပြင်ဘက်မှ အသံများထွက်ပေါ်လာသဖြင့်... နတ်ပန်းတို့အားလုံး အပြင်ကိုထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘန်ဒေါင်း... ”

“ပြတင်းပေါက်က လူရိပ်တစ်ခုကိုမြင်လို့ထွက်လိုက်တာ... ဒီကောင်လွတ်သွားတယ်”

“ဟင်... ”

www.burmeseclassic.com

“နတ်ပန်း.. နင့်နောက်မှာ ရှုဒိုးလိုက်နေတဲ့လူတွေရှိ
နေကြပြီ”

“ဟုတ်တယ်.. ဟိုလူကြီးမိုးကောင်းရဲ့ လက်ချက်ပဲ
ဖြစ်မယ်”

“ငါမသိလို့ မေးချင်တယ်.. ဦးမိုးကောင်းက ဘာကိစ္စ
နဲ့ နင့်နောက်ကိုအသည်းအသန်လိုက်နေတာလဲ”

“အာဒီယံ လူမျိုးစုတွေရဲ့တိုင်းပြည်နေရာကို သိချင်လို့”

“သိလို့ရော.. ဘာလုပ်လို့ရတာမှတ်လို့”

“လွင်မောင်.. အဲဒီလူမျိုးစုနေတဲ့နေရာမှာ အဖိုးဖြတ်
လို့မရတဲ့ ရတနာတွေရှိမယ်လို့ ဦးမိုးကောင်းက ယူဆထား
တယ်.. ဒါကြောင့် ငါ့နောက်ကို အသည်းအသန်လိုက်နေ
ကြတာ”

“နင်ကရော.. နေရာကို သိပြီလား”

“အသေးစိတ်တွေ မသိရသေးဘူး.. ခရီးသွားခါနီးမှ
အန်ကယ် ဦးကျော်ခံထိုက်ဆီက မြေပုံယူသွားရမှာ”

“နတ်ပန်း.. ငါတစ်ခု နင့်ကိုအကြံပြုချင်တယ်”

“ဘာလဲ.. အိမ်”

“ငါတို့ခရီးမသွားခင်.. နင်တစ်ယောက်တည်း သွား
တာလာတာမျိုးကို မလုပ်စေချင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်.. နတ်ပန်း၊ နင့်ဘေးမှာ ငါတို့အမြဲရှိနေ
ဖို့ လိုအပ်နေပြီ”

“နင်တို့နှစ်ယောက်ရှိနေတော့ ကောင်းတာပေါ့ဟာ..
အိမ်.. နင်က ခရီးစဉ်အတွက်ဆေးဝါးတွေနဲ့ ဆရာဝန်တစ်
ယောက်ကို ရှာနိုင်ဖို့တာဝန်ယူနိုင်မလား”

“ငါ.. ဒီတာဝန်ယူမယ်.. ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
ကဆရာဝန်.. ခုလိုစွန့်စွန့်စားစားလုပ်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးကိုအရမ်း
ဝါသနာပါတာ”

“အင်း.. ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေတာပေါ့.. မနက်ဖြန်
ငါတို့သွားစရာနေရာနှစ်ခုကို သွားပြီးရင်၊ ခရီးသွားနိုင်ဖို့ စီစဉ်
လို့ရပြီ”

“ဒီနေ့ကစပြီး နတ်ပန်း.. ငါတို့တစ်တွေအတူတူ နေ
ကြမယ်ကွာ”

“အေး.. . .”

အားလုံးသဘောတူညီစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ
တော့သည်။ သူတို့အားလုံး နတ်ပန်းခင်နေအိမ်တွင် စုပြီးနေ
ထိုင်ကြမှာဖြစ်ကြလေသည်။

ငါအပြင်ကနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားမယ်. . ဒီနေရာမှာ ဒီကောင်
တွေ သေနတ်ကိုသုံးရဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဓါးလောက်တော့ ငါရှင်း
နိုင်တယ်”

“အေး. . .”

နတ်ပန်းခင်နဲ့လွင်မောင် အိမ်ကြီးထဲသို့ ခပ်တည်တည်
ဖြင့် ဝင်သွားချိန်တွင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ အန်ကယ်ဦးကျော်ဇံထိုက်
တို့ လူနှစ်ယောက်ကပ်ထိုင်ပြီး ဘေးဆိုဖာတွင်. . ဦးမိုးကောင်း
တထိုင်လျက်. . .

“အင်း. . လူတော့ စုံသွားပြီ ကဲ. . ကျော်ဇံ အေးအေး
ဆေးဆေးသာ ပေးလိုက်ကွာ”

“မိုးကောင်း. . မင်း တကယ်ရမ္မက်ကြီးတဲ့ကောင်ပဲ၊
ငါ့ဆီမှာ မရှိဘူး. . မပြေပုံကို နိုင်ကျင်မောင်ယူသွားတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး. . သေသွားတဲ့လူကို၊ မင်းခေါင်းစဉ်
တော်နဲ့ မင်းတို့မသိဘူးဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး. . ဟေ့ကောင်တွေ
ဒီနှစ်ယောက်ကိုပါ ချုပ်ထားလိုက်တော့”

နတ်ပန်းခင်နှင့် လွင်မောင်ကို သေနတ်နှင့်ချိန်ရွယ်ပြီး၊
ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကဲ. . ကောင်မလေး၊ မင်းက ငါတို့အတွက်အများ
ကြီး အသုံးဝင်မှာကွ၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အပေးအယူလုပ်

ဦးကျော်ဇံထိုက် အိမ်ဝသို့ရောက်တော့ ခြံတံခါးကို
လှူတစ်ယောက်လာပြီး ဖွင့်လေသည်။

အရင်က တစ်ခါမှမမြင်ဘူးသော ခြံစောင့်ဖြစ်နေခြင်း
ကြောင့် နတ်ပန်းခင်စိတ်ထဲတွင် ‘သံသယဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘန်ဒေါင်း. . .”

“ဘာလဲ. . နတ်ပန်း”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

“နင်ဆိုလိုတာက. . .”

“အန်ကယ် ဦးကျော်ဇံထိုက်တစ်ယောက် အန္တရာယ်
တစ်ခုခုကြုံနေပြီလားလို့. . .”

ခြံစောင့်က ခြံတံခါးကိုပိတ်ပြီး၊ သူတို့နောက်သို့အပြေး
ကလေး လိုက်လာလေသည်။

“ဒီလိုလုပ်. . နင်နဲ့လွင်မောင်၊ အိမ်ထဲကိုဝင်သွား. .

ကြရအောင်..”

“ရှင်လို့လူမျိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ အပေးအယူမလုပ်ဘူး”

“ဘာလဲ.. မင်းကလည်း အလာကြီးပဲ၊ ဒါဆိုလည်း စုပြီး သေကြပေါ့ကွာ”

“ရှင် လွယ်လွယ်နဲ့သတ်လို့ရမယ် ထင်နေလား”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. မိုးကောင်းအတွက် မရဘူး ဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူး၊ မင်းတို့ကို နာရိဝက်အချိန်ပေးမယ်.. အချိန်စေလို့ ငါလိုချင်တာကိုမရဘူးဆိုရင်.. ကျည်ဆံ(၃) တောင့်လောက်ပဲ ကုန်သွားမှာပါ။ စဉ်းစားကြပါ.. ပေတလူ”

“ဗျာ.. ဆရာ”

“အပြင်အခြေအနေကို ထွက်ကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ပေတလူ အပြင်ကိုထွက်ချိန်တွင်..

“ဟာ.. မင်း.. မင်း.. . . .”

“ဖြောင်း.. အိ”

ဘန်ဒေါင်း၏ လက်ဝါးစောင်းအောက်တွင် ပေတလူ ခွေကျသွားသည်။

ဘန်ဒေါင်း အိမ်ကြီးထဲသို့တစ်ချက်အကဲခတ်ပြီး.. ဘယ်လိုလှုပ်ရှားရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားကာ.. အိမ်ကြီး

နောက်ဘက်သို့သွားခဲ့သည်။

အသင့်ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်တံခါးပေါ် ကျော် တက်ပြီး ဝင်လိုက်သည်။ ဘန်ဒေါင်း ဝင်လိုက်သောအခန်းမှာ ဦးမိုးကောင်း ကျောပေးထားသောနေရာနှင့် အနီးကပ်ဆုံး အခန်းပင်ဖြစ်သည်။

“စဉ်းစားထားနော်.. အချိန်က သိပ်စကားပြောတယ်”

အိမ်ကြီးထဲတွင် ဦးမိုးကောင်းအပါအဝင် စုစုပေါင်း

(၅)ယောက်၊ ဘန်ဒေါင်းဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့မလွယ်ပေ.. ပြီး တော့ လက်နက်ကိုယ်စီရှိနေကြသည်။

“ဆရာ.. ဆရာ”

“ဘာလဲ.. နက်ကျော်”

“ဟို.. ဟို.. ပေတလူနဲ့ စံအောင်ပျောက်နေတယ်”

“ဘာကွ.. . .”

ဦးမိုးကောင်း ခါးကြားမှ သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး..

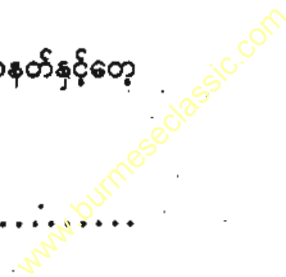
“အမြန်ရှာကြစမ်း.. ဟိုကောင်မလာစမ်း”

“အမေ.. .”

နတ်ပန်းခင်ကို ဦးမိုးကောင်းဆွဲပြီး သေနတ်နှင့်တော့

ဟာ.. . .

“ဘယ်သူပါသေးလဲ.. . .”

“ရှင် မျက်လုံးမပါဘူးလား”
“မင်းတော့ သေတော့မှာပဲ”
ဘန်ဒေါင်းအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ရသွားလေ
ပြီ. . . ဦးမိုးကောင်းလူတွေ အပြင်တီ(၂)ယောက်ထွက်သွား
သောကြောင့် . . . ဝင်ပြီးရင်ဆိုင်မည်ဆိုလျှင် ရနိုင်လေပြီ။

“ဘယ်သူပါသေးလဲ. . . ပြောစမ်းကွာ”

“ကျုပ်ပါတယ်. . . ဒီမှာ”

“ဟာ. . .”

“ဖြောင်း”

“ဒုတ်”

“အိ”

လွင်မောင်ကလည်း ခပ်သွက်သွက် ရှေ့ကနှစ်ကောင်
ကို ကန်ချလိုက်သလို ဘန်ဒေါင်းက ဦးမိုးကောင်းကို အမှတ်
မထင် ဝင်တိုက်ခိုက်ကာ သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ကဲ. . . ဦးမိုးကောင်း. . . သေနတ်က အစစ်ဖြစ်မှာပါ
ခင်ဗျားယူလာတာပဲ”

“မင်း. . . မင်း. . . ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ကျုပ်မဆုံးဖြတ်ဘူး. . .
သက်ဆိုင်ရာက ဆုံးဖြတ်မှာ”

“ဆရာ”

ဦးမိုးကောင်းတပည့်တွေပြန်ရောက်ပေမယ့် နောက်
ကျနေလေပြီ. . .

“ကဲ. . . မင်းတို့လည်း မင်းတို့ဆရာနဲ့အတူတူ လိုက်
သွားကြပေါ့ကွာ. . .”

ဦးကျော်ခံထိုက် သက်ဆိုင်ရာကို ဖုန်းဆက်နေလေပြီ။

“ဒွင်း”

“အား. . . .”

မိုးကောင်းတပည့်နှစ်ယောက်က လှမ်းပစ်သော
ကြောင့် ဦးမိုးကောင်းကို ထိမှန်သွားသည်။

“ပြေး. . . ပြေး”

အခြေအနေကို သဘောပေါက်ပြီး ပြေးကြလေသည်။
ဆိပ်မကြာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များရောက်လာပြီး ဦးမိုးကောင်းကို
ဆေးရုံသို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ထို့အပြင်
ဦးမိုးကောင်းတပည့်(၃)ယောက်ကိုပါ ဖမ်းဆီးနိုင်ပြီး (၂)
ယောက်ကတော့ လွတ်မြောက်သွားခဲ့လေသည်။

အားလုံး ပြန်သွားပြီးနောက်. . .

“သမီးတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ရပါတယ် အန်ကယ်”

“မိုးကောင်းကတော့ သူ့ခိုက်ဇာတ်နဲ့သူသိမ်းသွားပြီ ငါ့ သမီးအတွက် သူ့အလုပ်တစ်ခု လျှော့သွားတာပေါ့ကွာ. . . ဗါနဲ့ သမီးခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ပြီးပြီလား. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အန်ကယ်ဘက်က မြေပုံကိုရရင်သွားဖို့ ပဲရှိပါတော့တယ်”

“အေး. . . ဒါဆို ခဏစောင့်”

ဦးကျော်ဖံထိုက်အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားပြီး ပြန်ဆင်း လာသည်။ လက်ထဲမှာ စက္ကူလိပ်လေးကို ကိုင်တွယ်လျက်. . .

“ဒီကောင်တွေ တစ်အိမ်လုံးကို မွေနှောက်ပြီးရှာတာ ပဲ. . . တွေ့မသွားဘူး. . . ဘယ်တွေ့မလဲ. . . ဒီကောင်တွေ မတွေ့ နိုင်တဲ့ဘုရားစင်ရဲ့မျက်နှာကြက်ထဲမှာ ထည့်ထားတာ၊ ကဲ. . . ရှေ့. . . သမီး. . . ပထမတော့ အကြမ်းဆွဲခဲ့တာ. . . ရန်ကုန် ရောက်မှ နောက်တစ်ခါပြန်ပြီး လုပ်ထားတာ. . .”

မြေပုံစာရွက်ကိုဖြန့်ပြီး ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အန်ကယ်”

“ဘာများလဲ သမီး”

“ဒီမြေပုံကို အန်ကယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ သိတာ လား”

“နောက်တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်”

“ဟင်. . . ဘယ်သူလဲ”

“နိုင်ကျင်မောင်. . . သူကတော့ သေသွားပါပြီ. . . သူ့ဆီ မှာလည်း အန်ကယ်လိုပဲ မြေပုံတစ်ခုရှိခဲ့တယ်”

“ဪ. . .”

“အန်ကယ် ကိုယ်တိုင်လိုက်ချင်ပါတယ်. . . ဒါပေမယ့် အသက်အရွယ်နဲ့ကျန်းမာရေးက မကောင်းတော့ဘူးလေ”

“အန်ကယ်ကိုယ်စား သမီးကြိုးစားပြီး ဖော်ထုတ်ခဲ့ မှာပါ”

“သမီးကြိုးစားမှုအောင်မြင်မှာပါ. . . တစ်ခုတော့ အန် ကယ်သတိပေးချင်တယ် သမီး. . . ခုသမီးတို့သွားမယ့်ခရီးဟာ သဘာဝအန္တရာယ်က အရမ်းကို ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . သမီးတို့ သတိရှိစွာနဲ့ သွားကြမှာပါ”
ဦးကျော်ဖံထိုက်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

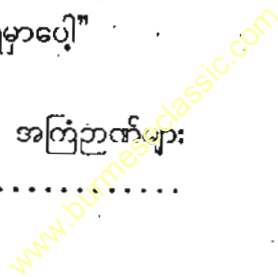
“ငါတို့ ဘယ်ကိုခရီးဆက်မလဲ”

“ဆရာဦးထွန်းလူဆီကို သွားရမယ်”

“ဒါဆို. . . နင်တို့ရုံးချုပ်ကို မောင်းရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် လွင်မောင်. . .”

ဆရာဦးထွန်းလူဆီမှ လိုအပ်သည့် အကြံဉာဏ်များ

ကို ခရီးထွက်ဖို့ကို လုပ်ဆောင်ကြရမှာဖြစ်သည်။

ဆရာဦးထွန်းလူ နှ့်ခန်းတွင် . . .

“သမီးတို့သွားမယ့်ခရီးမှာ လူအင်အားများဖို့ လိုတယ်
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြေပုံထဲကအတိုင်းဆိုရင် သာမန်ခရီး
ထက်ကြမ်းမယ့်နေရာဖြစ်နေတယ် . . ဆရာတော့ မရောက်
ဖူးဘူး . . ခုပြောတဲ့ တော်ငီတွေ . . ရေခဲပြင်အမည်တွေအ
ဆိုရင် ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ ဘူမိဗေဒပညာရှင်ဦးမင်းမော်ပြောဖူး
တာကတော့ ရာသီဥတုအရမ်းဆိုးဝါးတဲ့ ဒေသတစ်ခုပဲ . .
နယ်တစ်ဝိုက်မှာ လူတွေနေထိုင်မှုတောင် မပြုလုပ်ကြဘူး . .
အင်းနဲ့ ငါ့တပည့် သွားရမယ့်ခရီးက ရင်လေးစရာပဲကွယ်”

“ဘယ်လိုအခြေအနေပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးရောက်အောင်
သွားမှာပါ . . အဓိက သမီးမှာ အခက်အခဲရှိနေတာ လမ်းပြ
တစ်ဦးပါပဲ”

“လမ်းပြအတွက် ဆရာဦးမင်းဇော် . . သမီးတို့ကို ကူ
ညီမှာပါ . . ဟော . . ဟိုမှာလာနေပါပြီ”

“ဪ . . သမီးတောင်ရောက်နေမှကို ဘယ်လိုလဲ
ခရီးထွက်ဖို့အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဦးမင်းမော်ရေ . . ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ပဲ လမ်းပြလိုနေ
တယ် . . ပြီးတော့ သူတို့သွားမယ့်နေရာက ခင်ဗျားတစ်ခါသွား

ခဲ့တဲ့နေရာပဲ”

“ဟို . . မရဏရေခဲပြင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ . . ကလေးတွေဖြစ်ပါ့မလား . . တကယ် ဆိုးဝါး

တဲ့ နေရာနော်”

“သမီးတို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“အင်းလေ . . သမီး တို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ အန်
ထယ့်ဘက်က ကူညီဖူးရမှာပေါ့ . . လမ်းပြအတွက် အန်
ထယ်စာရေးပေးလိုက်မယ်နဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီကို သွားပြီး
တွေ့လိုက်ပါ . . ကချင်လုံဖို့ . . သူနာမည်က ခေါ်မျှရာ”

“ခေါ်မျှရာ . . ခေါ်မျှရာ”

ဆေးဝါးနဲ့ဝေါက်တာတွေမရှိတော့ ခက်တယ်ကွာ. . . ဟို ဆေး ဆရာဆိုတာကလည်း ပယောဂဆရာလိုလို တာလိုလိုနဲ့ထိထိ ရောက်ရောက်မရှိပါဘူး”

“မြို့ကို တက်ပြီးပြပေါ့ကွာ”

“ပလိုင်အောရာ. . . မြို့မှာ ဆေးသွားကုတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူးကွ. . . ငွေများများရှိမှဖြစ်တာ. . . ငါရတဲ့ သားကောင်က ထမင်းမဝတ်ရုံလောက်ပဲရှိတာ”

ခေါ်များရာတို့အိမ်ကလေးဆီကို ပြန်ရောက်တော့ အမေသတိပြန်ရနေလေပြီ. . .

“အမေ. . .”

“လူလေး”

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ အမေ”

“အင်း. . . ခုတော့ နည်းနည်းလေး အသက်ရှူလို့ရပါ ပြီ. . . ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး. . .”

အမေဖြစ်သူက ခေါ်များရာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်စိုး၍ ဟန်ဆောင်အားတင်းပြီးပြောနေပေမယ့် ရောဂါဝေဒနာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားနေရသည်ကို ခေါ်များရာ သိနေလေသည်။ ဆေးဆရာပေးခဲ့သော ဆေးတွေက အမေရောဂါကို ပျောက်ကင်းနိုင်မည်မဟုတ်. . .

ခေါ်များရာက ရေခဲပြင်ကြီး၏ မုဆိုးတစ်ဦး. . . ရေပြင်တွင် ကျက်စားသော သားကောင်များကို ရှာဖွေစားသောက်ရောင်းချနေသူတစ်ဦးဆိုလျှင်မမှား. . . သူ့ဘဝတွင် တွယ်တာစရာဆို၍ မုဆိုးမမိခင်ကြီးတစ်ဦးသာရှိသည်။

“ခေါ်များရာ. . . ခေါ်များရာ”

“ဘာလဲ. . . ပလိုင်အော”

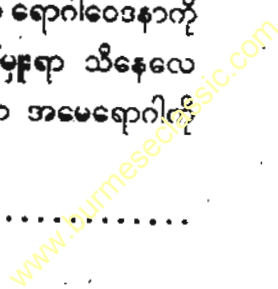
“မင်း အမေ. . . မူးပြီးလဲလို့”

“ဟင်”

စမ်းချောင်းတစ်ခုတွင်သားကောင်တွေကို စောင့်စဉ်. . . သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပလိုင်အော ခေါ်သံကြောင့် အမေကလေးပြန်ခဲ့သည်။

“ခေါ်များရာ. . . မင်းလည်း ဒီအမေကြောင့် စိတ်ညစ်နေပြီကွာ”

“ဟုတ်တယ် ပလိုင်အော. . . ငါတို့ရွာမှာက ခေတ်

“ဟူး”

ခေါ်မျှားရာ အမေ့လက်ကလေးကို ကိုင်တွယ်ကာ ထရံကို မှီလိုက်လေတော့သည်။

“ခေါ်မျှားရာ”

“ဟေ့ . . . ဘာလဲ ပလိုင်အော”

“မင်းကို ဧည့်သည်တွေက တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဟင်”

သူ့ဆီကို အမဲလာဝယ်သူတွေဟုပဲ ထင်လိုက်သည်။ လောလောဆယ်သူမှာ ရောင်းစရာ အမဲမရှိသေးချေ . . . ဒါမှမဟုတ် ကြိုတင်ငွေရရင်တော့ အမေ့အတွက် မြို့ကို ဆေးလှမ်းမှ မှာ၍ ရနိုင်သည်။

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသော မိန်းကလေးနှစ်ဦးနှင့် ယောက်ျားလေးနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက်သည်။

“အမိ ဝယ်မလို့လား . . . ”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . လမ်းပြငှားချင်လို့”

“ဗျာ . . . ”

ခုချိန်မှာ သူ့အမေနားမှခွာပြီး ဘယ်မှမသွားချင်ပေ။

“ဒါဆိုရင်တော့ တခြားတစ်ယောက်ကို ရှာပါ . . . ”

ကျုပ်လိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး . . . စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ရှင် . . . ဘာကြောင့် မလိုက်နိုင်တာလဲ . . . ရော့ဆရာ ဦးမင်းမော်က စာရေးပေးလိုက်ပါတယ်”

“ဆရာ ဦးမင်းမော်”

ဆရာဦးမင်းမော်သည် သူ့ကိုတစ်ချိန်က လမ်းပြငှားခဲ့ဘူးသူဆိုပေမယ့် . . . အမေ့အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ဒီတုန်းကအမေသည် အိပ်ယာထမှာလဲပြီး . . . ရေတောင်မဝင်တော့သည့်အချိန် . . . ဆရာဦးမင်းမော်နှင့် ပါလာသော ဆရာဝန်ကြီးက အမေ့ကိုဆေးကုသပေးခဲ့၍ အမေ့အသက်ခုထိ ရှည်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ခေါ်မျှားရာ . . . ”

“ခု . . . မင်းဆီကို ရောက်လာတဲ့သူတွေက ဆရာရဲ့ တပည့်အရင်းတွေဖြစ်သလို သူတို့ဟာတိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးရှိစေမယ့် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ဆောင်ကြဖို့ရောက် လာကြတာ . . . ခေါ်မျှားရာ ကူညီပေးလိုက်ပါ”

“ဦးမင်းမော်”

ခေါ်မျှားရာ စာရွက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ငေးငိုင်သွားလေသည်။ အမေ့မျက်နှာကို ရိစေစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

.....

“လူလေး...”

“အမေ...”

“ဧည့်သည်တွေကို ကူညီပေးလိုက်ပါကွယ်.. အမေ့
ငါ့သားပြန်ရောက်တဲ့အထိ အသက်ရှင်နေပါမယ်”

“အမေ...”

“ဒီက ဒေါ်လျှောက် နေမကောင်းဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်.. ကျုပ်အမေက နာတာရှည်ရောဂါ
သည်.. ခုတလောရောဂါက အရမ်းကိုဆိုးနေလို့ ကျုပ်အမေ
နားက ခွာမသွားချင်တာ”

“ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှာ ဆရာဝန်ပါတယ်.. ပြကြည့်ပါ
လား”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ဘန်ဒေါင်းရေ.. ဒေါက်တာတို့မျိုးထွန်းကို သွားခေါ်
လိုက်ဟာ”

“အေး...”

ဘန်ဒေါင်းထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ.. ဒေါက်တာ
မျိုးထွန်းရောက်လာပြီး ခေါ်များရာမိခင်ကို စမ်းသပ်လေသည်

“ဒေါက်တာ.. ဘယ်လိုလဲ”

“အင်း.. နှလုံးပေါက်ကျဉ်းပြီး အားနည်းနေတာပါ..

.....

လောလောဆယ်တော့ ဆေးထိုးဆေးစားလုပ်ရင်းနဲ့ကုရင်
ပျောက်နိုင်ပါတယ်.. အနည်းဆုံး(၃)ရက်လောက် ဆေးပုံမှန်
ထိုးရင် ရောဂါတစ်ဝက်လောက် ကောင်းမွန်လာနိုင်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဒေါက်တာ.. ခေါ်များရာမိခင်ကြီးကို
ဆေးအရင်ကုပြီးမှ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

“အင်း.. ကောင်းသားပဲ”

“ဘယ်လိုလဲ.. ခေါ်များရာ ရှင်လိုက်ပေးနိုင်မလား”

“ကျွန်ုပ်လိုက်ပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ.. ဒါနဲ့ ခင်
ဗျားတို့ ဘယ်မှာတည်းကြလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ကားပေါ်မှာပဲရှိသေးတယ်”

“ပလိုင်အော...”

“ဟေ.. ခေါ်များရာ”

“ဧည့်သည်တွေကို ဘုရားကျောင်းမှာနေဖို့ စီစဉ်ပေး
လိုက်ကွာ.. ငါ ခုလိုက်ခဲ့မယ်”

“အေး.. အေး”

ပလိုင်အောနှင့် လွင်မောင်တို့အဖွဲ့ပါသွားပြီး..
ခေါ်များရာနှင့်နတ်ပန်းခင်၊ အိမ်၊ ဘန်ဒေါင်း၊ ဒေါက်တာမျိုးထွန်း

တို့က နောက်မှလိုက်ခဲ့ကြသည်။

“မနက်တည်းက နေကိုမမြင်ရသေးဘူး”

“ကျုပ်တို့ ဒီဒေသမှာ . . . နေကိုတစ်ရက်ခြားလောက် မှ တွေ့ရမှာ ခုလိုဆီးနှင်းကျတဲ့ကာလဆိုရင် တစ်ပတ်လောက် မှ နေကိုတွေ့ရတာ”

“ညဆိုရင် အရမ်းအေးမှာပေါ့”

“ဘယ်လောက်အေးသလဲဆိုတာ ညရောက်တဲ့အခါ ကျရင်သိလာမှာပါ”

နတ်ပန်းခင် ခေါ် မှူးရာကို အနီးကပ်အကဲခတ်မိ သည်။

အသက်အရွယ်က သူတို့နှင့်သိပ်ပြီးမကွာလှပေမယ့်၊ ရှည်လျားသောဆံပင်ကို နောက်မှစည်းထားပြီး . . . ပါးသိုင်းမွှေး သဲ့သဲ့နှင့် တကယ်မဆိုးတစ်ဦးလိုပင် . . . ခေါ် မှူးရာရုပ်ရည်မှာ လူချောတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

နတ်ပန်းခင်တို့အဖွဲ့သားအားလုံးက (၇)ယောက် . . . လူအင်အားအများကြီးကို ခေါ်ခဲ့ချင်ပေမယ့် . . . ခရီးမှာသေချာ မှုမရှိသေးသည့်အပြင် အန္တရာယ်တစ်ခုက ရှိနေသေးသည်။

ဦးမိုးကောင်းမက်မောခဲ့သလို ရတနာများရှိနေပါက လောဘနောက်ကိုလိုက်ပြီး အသက်ကိုရန် ရှာနိုင်သည်။ ဒါကြောင့် စိတ်ချရဆုံးလူကိုသာ ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိ . . . အိ . . . အိ”

အားလုံးစောင်တွေခြုံထားပြီး၊ ယူကလစ်သစ်တုံးများ တို့ မီးဖိုပြီးဝိုင်းထိုင်နေတာတောင် အအေးက မပြယ်သေးပေ။

“ဝေါ . . . ”

“ဟင် . . . ”

“ဘာသံတွေလဲ”

“လေတိုက်သံတွေပေါ့ကွာ . . . ”

“ကြားရတဲ့အသံနဲ့တောင် ကြောက်စရာကောင်းလို့က်တာ”

“ဘာလဲ. . အိမ် ကြောက်နေပြီလား”

“နတ်ပန်းရေး. . ရောက်လာမှတော့ ကြောက်လို့လည်း မရတော့ဘူး၊ ဒါနဲ့. . နင့်လူကမလာသေးပါလား. . ငါတို့ကို ဒီဘုရားကျောင်းထဲမှာ ပစ်ထားတယ်. . ဗိုက်ကလည်း ဆာတယ်ဟာ”

နတ်ပန်းခင်တို့ ရိက္ခာကို တစ်ခါတည်းမစီစဉ်ခဲ့ပေ။ ဒီရောက်မှ စီစဉ်၍ရသည်ဟု. . ဆရာဦးမင်းမော်ကပြောသဖြင့် ဘာမှမပါခဲ့ကြ. . အဆာပြေစားသောက်စရာ ကိတ်မုန့်နဲ့ကော်ဖီသာပါခဲ့ကြသည်။

“ဘန်ဒေါင်း. . .”

“ဘာလဲ. . အိမ်”

“ကားထဲက စားစရာတွေသွားယူဟာ. . စားကြရအောင်. . ဟိုလူတွေက ဘယ်တော့မှလာမှာလည်းမသိတာ”

ခေါ်မျှားရာကို ညနေစာအပြင် ဒီမှာနေကြရမည့်(၃)ရက်အတွက် စားနိုင်ဖို့ကိစ္စပါ ပြောထားတာကြောင့်. . ခေါ်မျှားရာစီစဉ်ပေးမှာဖြစ်သည်။

“အေး. . အေး”

ဘန်ဒေါင်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီးအပြင်ကိုထွက်မည်အပြု. .

“ဟာ. . .”

“ဂျိုင်း. . .”

တံခါးကို အမြန်ပြန်ပြီးပိတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ. . ဘန်ဒေါင်း”

“မလွယ်ဘူးဟေ့. . အပြင်မှာ ဘာမှမမြင်ရဘူး၊ အေးလိုက်တာမှ ရေခဲတုံးကိုဖက်ထားရသလိုပဲ”

“အိမ်ရယ်. . ခဏလောက်သည်းခံပါ၊ အပြင်ရာသီဥတုက ဘာမှန်းကိုယ်က သိတာမဟုတ်ဘူး”

ဘန်ဒေါင်း. . အိမ်ဘေးတွင်ပြန်ပြီး ထိုင်နေလေသည်။

“ဒေါက်. . ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် လွင်မောင်သွားပြီးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဆာနေကြပြီလား. . .”

“ခေါ်မျှားရာ”

ခေါ်မျှားရာနှင့် ပလိုင်အော့. . ချိုင့်ကြီးများနှင့် ထမင်းအိုးများကိုကိုင်ပြီးဝင်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ မချမ်းသလိုပင်. . .

“ခေါ်မျှားရာ ရှင်တို့နှစ်ယောက်မချမ်းဘူးလား”

“ကျုပ်တို့က ဒီအအေးဒဏ်ကို မွေးကတည်းက ကြံ
လာရတာရိုးနေပြီ. . ကဲစားကြ ကျုပ်နဲ့ပလိုင်အော ရေနှေးကို
ဦးမယ်. . ရေအေးတော့ မသောက်နဲ့ ပိုပြီးအေးမယ်၊ သောက်
လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သွားတွေကျင်ပြီး ဘာမှစားနိုင်မှာတောင် မဟုတ်
ဘူး”

ခေါ်မျိုးရာတို့ချထားပေးသော စားစရာများကိုစားကြ
ရင်း. . အလွန်ပင်စားကောင်းခဲ့ကြသည်။

“ခေါ်မျိုးရာ. . .”

“ဘာလဲ. . နတ်ပန်းခင်”

“ရှင်ဟင်းက အရမ်းကောင်းတာပဲ. . ဘာဟင်းလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ကံကောင်းတာ. . ဒါ နှင်းငှက်တွေ မြို့မှာ
ဆိုရင်. . ဘဲလိုကောင်မျိုးပေါ့ဗျာ. . ကျုပ်တို့ဆီမှာ နှင်းငှက်
လို့ခေါ်တယ်”

“ရှင်ဖမ်းတာလား”

“ဒီရွာမှာ. . ဒီနှင်းငှက်ကို ဖမ်းနိုင်တာ ခေါ်မျိုးရာ
တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်ဗျာ. . သိပ်လျင်တယ်”

ပလိုင်အောကဝင်ပြီး ပြောသည်ကို. . ခေါ်မျိုးရာ ဘာ

မှမပြောဘဲ မြေအိုးကြီးနဲ့ရေနှေးကျိုနေလေသည်။

“ဝေါ. . ဝေါ. . ဝေါ”

အပြင်တွင်ကြားနေရသော လေသံကြီးက ကမ္ဘာပျက်
မတတ်. . .

“ဒီလေတွေက ညတိုင်းတိုက်တာပဲလား. . .”

“ညတိုင်းတော့မဟုတ်ပါဘူး. . ခုလိုရာသီမှာ ဆီးနှင်း
မုန်တိုင်းရှိလို့တိုက်တာပါ”

“လူတွေရော. . အန္တရာယ်မရောက်ဘူးလား”

“ကျုပ်တို့ရွာက ဒီမုန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်
ပြင်ဆင်ထားကြတာဆိုတော့ ဘာမှမဖြစ်ကြတော့ပါဘူး. . .
နေက်ကျမှ အိမ်ကလူတွေအပြင်ကိုထွက်ပြီး လမ်းရှင်းရတာ
ပေါ့”

“ဆီးနှင်းတွေ ဖုံးနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်. . ခုပုံဆိုရင် ကျုပ်တို့ဒူးလောက်ထိဖုံး
သိပ်မယ်”

“ဟယ်. . ဒါဆို အပြင်ဘယ်လိုထွက်မလဲ”

အိစ်. . စိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။

“နေထွက်လာရင်. . ပျော်အွားမှာပါ”

နတ်ပန်းခင်တို့ ရောက်နေသောနေရာလေး၏ သဘာ

www.burmeseclassic.com

ဝတရားကိုတွေ့ပြီး ကျောတောင်စိမ့်မိလေသည်။

ဒီနေရာမှာ ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် သူတို့သွားရမယ့် ခရီးမှာဆို ဘယ်လောက်ထိဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြုံရမလဲ မသိပေ။

“ခင်ဗျားတို့ကို အံ့ဩတယ်”

“ရှင်. . ဘာဖြစ်လို့လဲ ခေါ်မျိုးရာ”

“ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့နေရာကို ယောက်ျားသားကြီးတွေ သွားရင်တောင် တော်တော်လေးကိုခံနိုင်ရည်ရှိမှ. . သွားလို့ ရမှာ. . ခင်ဗျားတို့မိန်းမသားနှစ်ဦးက သွားမယ်ဆိုလို့ပါ”

“ဒါကတော့ ရှင်တို့လိုပဲ ခံနိုင်ရည်သတ္တိတွေမွေးရမှာ ပေါ့”

“ကျုပ်က. . ဆရာဦးမင်းမော်ကြောင့်ရယ်. . ကျုပ် မိခင်ကြီးကို ဆေးကုပေးလို့သာ လိုက်ခဲ့ရမှာ. . မိန်းကလေး တွေနဲ့ ခုခရီးကိုမသွားချင်ဘူးဗျာ. . အရမ်းကိုခရီးက ကြမ်းမှာ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရအောင်သွားရမှာပဲ ခေါ်မျိုးရာ၊ ကျွန်မက သဲကန္တာရလိုနေရာမျိုးကိုတော့ သွားခဲ့ဘူးတယ်. . ခုလိုရေခဲပြင်ခရီးကတော့ မသွားဘူးပါဘူး။ စိတ်ဓာတ်ပိုင်းက တော့ ဘယ်တော့မှကျမသွားပါဘူး”

“အင်း. . ခင်ဗျားစိတ်ဓာတ်သိပ်ပြီး မာနေတော့လည်း သွားကြရမှာပေါ့ဗျာ. . ကျုပ်နဲ့အတူ ပလိုင်အောကိုခေါ်ခဲ့ချင်

တယ်”

“ရပါတယ် ခေါ်မျိုးရာ”

“ခရီးကိုတော့ ဒီနှင်းမုန်တိုင်းစဲမှပဲ စပြီးထွက်ကြမယ်”

“ရှင် ကောင်းသလိုစီစဉ်ပါ”

“ဘယ်နှစ်ရက်လောက်သွားရမလဲ”

“ရာသီဥတုပေါ် မူတည်ပြီး. . သွားရမှာဆိုတော့. .

အတိအကျတော့ ပြောလို့မရဘူး”

“ကဲ. . ခင်ဗျားတို့အိပ်ကြဦး. . ကျုပ်တို့ပြန်မယ်၊ မနက် တျမှ-ပလိုင်အောလာပြီးခေါ်လိမ့်မယ်. . ရွာမှာနေစဉ်ကာလ လေးမှာ ချမ်းသာသလိုနေကြပါ”

“ကောင်းပြီ. . ခေါ်မျိုးရာ”

ပလိုင်အောနဲ့ ခေါ်မျိုးရာအပြင်သို့ပြန်ပြီးထွက်သွား ကြလေတော့သည်။

တစ်ညလုံး အအေးဒဏ်ကြောင့် အားလုံးအိပ်မပျော်နိုင်ကြဘဲ... မနက်နိုးလောက်မှ အိပ်ပျော်ခဲ့ကြလေသည်။
နတ်ပန်းခင်တို့ အိပ်ရာထတော့ (၉:၀၀)နာရီပင် ထိုးနေလေပြီ...

“ဟယ်... အိမ်... ထ... ထ”

သူ့ဘေးတွင် အိပ်နေသောအိမ်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်မှ... အခန်းထဲတွင် တန်းစီပြီးအိပ်နေကြသော အဖွဲ့သားအားလုံးနိုးခဲ့ကြသည်။

“ဒေါက်တာကိုမျိုးထွန်းရော မတွေ့ပါလား”

ဒေါက်တာမျိုးထွန်းနေရာတွင် စောင့်ခေါက်လေးက သာတွေ့လိုက်ရသည်။

“လွှီ”

အပြင်မှ အလင်းရောင်က အခန်ကျယ်ကြီးထဲသို့

တန်းဝင်လာပြီး... ဒေါက်တာမျိုးထွန်းနှင့် ခေါ်မျိုးရာ၊ ပလိုင်အောတို့ဝင်လာသည်။

“အားလုံးနိုးကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မျက်နှာသစ်ဖို့ ဓာတ်ဘူးတွေထဲမှာ ရေနှေးတွေရှိတယ်၊ ရေအေးနဲ့စပ်ပြီးသစ်ကြပါ... ပြီးရင် တစ်ခုခုစားရအောင်”

ခေါ်မျိုးရာ... ပလိုင်အော ယူလာသောဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေနှေးပူနှင့် ရေအေးတို့ ရောစပ်ပြီးမျက်နှာသစ်တာတောင်... အအေးဓာတ်ကရှိနေဆဲ... . . .

“စောစောပိုင်းက... ကျုပ်တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့တယ်၊ အားလုံးအိပ်နေကြတာနဲ့ မနိုးခဲ့တာ... ဒေါက်တာကတော့ နိုးနေတာနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့အတူလိုက်ပြီး အမေ့ကိုဆေးလိုက်ထိုးပေးတာပါ”

အားလုံးကိုယ်လက်တွေ ဆေးကြောပြီးသွားပြီဖြစ်၍ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြစဉ်... ဆီးနှင်းတွေပိတ်ဖုံးနေသော လမ်းမထဲမှ ရုန်းကန်လျှောက်ခဲ့ကြရသည်။ ခြေထောက်တွေ တကြာကြာတော့မလှမ်းနိုင်ပေ... အေးစက်ပြီး ကျင်ထုံလာနေတော့သည်။

ခေါ်မျိုးရာ ခေါ်ဆောင်လာသည့် အိမ်ကလေးပေါ်
ရောက်မှ သက်သာရာရတော့သည်။

“ကဲ... သုံးဆောင်ကြပါ”

ပန်းကန်ပြားကြီးထဲတွင် ပူပူနွေးနွေးထည့်ထားသော
ကောက်ညှင်းပေါင်းများကို တွေ့နေရပေမယ့်... နတ်ပန်းခင်
တို့စားခဲ့ဘူးသော ကောင်ညှင်းပေါင်းနှင့်မတူချေ။

“ဒါက ရှမ်းကောက်ညှင်းလို့ခေါ်မှာပေါ့... စားကြည့်
ပါဦး”

“အင်း... စားလို့ကောင်းတယ်”

ကောက်ညှင်းကို ဘယ်လိုပေါင်းထားလဲ မသိပေ...
အလွန်ပင်ခဲတွင်းတွေ့လှသည်။ စားသောက်ပြီးသည်နှင့်...

“နတ်ပန်းခင်တို့မှာ ခရီးသွားဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ အရမ်းကိုလဲ
အပ်နေတယ်...”

“ရှင်... ဘာတွေလိုအပ်လဲ ခေါ်မျိုးရာ”

“ပထမဦးဆုံးလိုအပ်တာက စီးရမယ့်ဖိနပ်တွေ”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

ခုလောလောဆယ် ကြုံတွေ့လိုက်ရသောအတွေးအ
ကြံက နတ်ပန်းခင်တို့မှာ ဆီးနှင်းတွေကိုကာကွယ်နိုင်သည့်
ဖိနပ်မပါခဲ့သေးချေ။

“ခေါ်မျိုးရာ ဘယ်လိုဖိနပ်မျိုးကို ဝယ်ရမလဲ”

“ကြိုးစည်းဖိနပ်တွေကို ဝယ်ကြရမယ်၊ ပလိုင်အော
နဲ့ဝယ်ခိုင်းရမှာပဲ”

“နောက်ဘာတွေ လိုအပ်သေးလဲ... လိုအပ်တာတွေ
အားလုံးကိုပြောပါ...”

“ခေါင်းစွပ်... ဦးထုပ်တွေ၊ လက်အိတ်နဲ့ ခေါင်အရက်
တွေက မဖြစ်မနေလိုအပ်တယ်”

“ခေါင်အရက် ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... ဒီအရက်က ခန္ဓာကိုယ်က သွေးတွေ
ကို အရေးပေါ်လှုပ်ရှားစေနိုင်တယ်... ရာသီဥတုက ဒီထက်
ပိုပြီးအေးမယ်... ပြီးတော့ မီးကျည်သေနတ်နဲ့ကျည်တွေကိုပါ
သယ်ဆောင်ရမယ်”

“ဟင်... ဒါတွေဘယ်မှာဝယ်ရမှာလဲ... ဥပဒေနဲ့
မလွတ်ကင်းဘူးနဲ့တူတယ်”

“ဥပဒေနဲ့မကင်းဘူးဆိုပေမယ့်... ဒီလက်နက်ကို မ
ဆောင်သွားရင် ဇာမ်းခရီးမှာအရမ်းကို ဒုက္ခတွေ့ရလိမ့်မယ်”

“နတ်ပန်းရယ်... ငါတို့က ဒုစရိုက်ကျူးလွန်ဖို့မှ မဟုတ်
တာ”

ဘန်ဒေါင်းကဝင်ပြီး ပြောသဖြင့်...

www.burmeseclassic.com

“ဒီလက်နက်က... ဘယ်မှာဝယ်လို့ရမှာလဲ”

“ရောင်းတဲ့သူ ရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုရင်... ခေါ်ဖူးရာပဲ စီစဉ်လေ... ဘာကျန်သေးလဲ...”

“ဒီလောက်ဆို ပြည့်စုံပါပြီ”

“ရိက္ခာအတွက်ရော...”

“အသားခြောက်နဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသယ်နိုင်မယ့်အစား အစာလောက်ပဲ သယ်ကြပါ... ဟင်းစားကအော့ သွားရင်း လာရင်း ရှာကြတာပေါ့”

“ခုခရီးမှာ ခေါ်ဖူးရာက ဦးဆောင်ပြီးသွားရမှာဆိုတော့... ကောင်းမယ်ထင်သလိုစီစဉ်ပါ... သွားမယ့်ရက်ကို သတ်မှတ်ပြီးပြီလား”

“ဒီည... ကောင်းကင်ကိုကြည့်မယ်၊ မြောက်စူးစူးက ကြယ်စုတွေတွေ့ပြီဆိုရင် အားချင်းခရီးထွက်ဖို့ပြင်ကြတော့”

“မြောက်စူးစူးကြယ်စုဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ ဟင် အိမ်က မေးလေသည်။

“မြောက်စူးစူးကြယ်စုထွက်ပြီဆိုရင် ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေရဲ့ အယူသဘောက ခရီးသွားကံကောင်းတယ်လို့ သတ်မှတ်တယ်လေ... အယုံအကြည်မရှိရင်လည်းရပါတယ်”

“ယုံကြည်ပါတယ် မသိလို့မေးတာပါ”

“ပလိုင်အော့ မင်းပစ္စည်းတွေသွားဝယ်ရင် အယ်လာဆီကိုဝင်ခဲ့ဦးကွာ”

“ခေါ်ဖူးရာ မင်းလည်း ဒီဒုက္ခကခုထိရှိနေတုန်းပဲလား... မေ့လိုက်ပါကွာ၊ သူ့လည်း သူ့ဘဝနဲ့သူ ဖျော်နေပြီဖြစ်မှာပေါ့”

“ပလိုင်အော့... ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးဝင်လိုက်ပါကွာ”

“အေး... အေးပါကွာ”

ခေါ်ဖူးရာနှင့် ပလိုင်အော့တို့ပြောနေသည့် အကြောင်းကိစ္စကို နားမလည်ပေ။ ပလိုင်အော့ ဝယ်ခြမ်းရ ခဲ့ည့်ပစ္စည်းတွေအတွက် ငွေကိုဖေးလိုက်ပြီး ပလိုင်အော့ထွက်သွားလေ သည်။

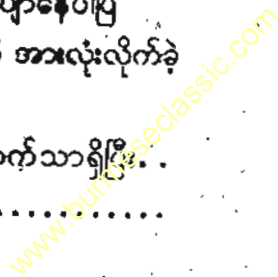
“အပြင်ကို လျှောက်ပြီးကြည့်ကြပါဦးလား”

“ကြည့်တော့ ကြည့်ချင်ပါတယ်... မြေပြင်ပေါ်ကိုခြေချမှောက်ကြောက်နေပြီ”

“ခုလောက်ဆို ဆီးနှင်းတွေအရည်ဖျော်နေပါပြီ”

ခေါ်ဖူးရာ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကို အားလုံးလိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ရွာလေးမှာ အိမ်ခြေ(၁၀)လုံးလောက်သာရှိပြီ...

တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်က တော်တော်လေးပင်အလှမ်းထေ
ကြသည်။ နတ်ပန်းခင်သတိထားမိသည်မှာ ရွာထဲတွင် လူ
တွေကိုသိပ်ပြီးမတွေ့ရချေ။

“ခေါ်များရာ...”

“ဘာများလဲ... နတ်ပန်းခင်”

“ရှင်တို့ရွာကလူတွေ အိပ်ရာမထကြသေးတာလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရလို့...”

“ရွာက လူတွေက မနက်အလင်းရောက်တာနဲ့... ဟို
မှာမြင်နေရတဲ့ တောင်တန်းတွေဆီကိုသွားကြပြီလေ”

“ဟင်... ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“အဲဒီမှာ တောင်ယာစိုက်ခင်းတွေရှိတယ်... စိုက်ခင်း
လုပ်တဲ့သူကလုပ်... တောထဲ ဟင်းစားရွာတဲ့သူကရွာကြတာ
ပေါ့... ခုနေတဲ့နေရာမှာက ဘာမှစိုက်ပျိုးစားသောက်လို့မရ
ဘူး... နေလို့ပဲကောင်းတယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး”

စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာရင်း...

“ဟယ်... လှလိုက်တာ”

သစ်ပင်ပေါ်တွင် နှင်းဖတ်တွေက တစ်နေသည်မှာ

တန်းတွေပွင့်နေသလိုပင်... သဘာဝကဖန်ဆင်းထားသော
အလှတရားသည် ဘယ်သူမှလိုက်ပြီးယှဉ်၍မရနိုင်ဖေ...
လွင်မောင်... သူ့မှာပါလာသော ကင်မရာနှင့် ဓာတ်

ရိုက်ယူနေလေသည်။

“သိပ်ပြီး မရိုက်နဲ့ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ခေါ်များရာ”

“ကျုပ်တို့သွားမယ့်လမ်းကြောင်းမှာ ဒီထက်မကလှတဲ့
အရာတွေကို ထပ်ပြီးရိုက်စရာဖလင်မရှိမှာစိုးလို့ပါ”

“ဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ ကျုပ်မှာ ဖလင်တွေက အပြည့်
သယ်လာတာ”

“ပူး...”

“ဟင်...”

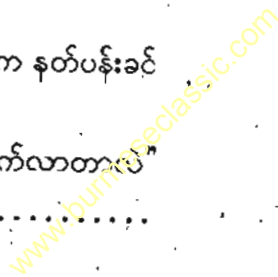
သူတို့နောက်ဆီမှ ဆိုင်ကယ်သံကို ကြားလိုက်ရသော
ကြောင့် အားလုံးရပ်ပြီးငေးကြည့်နေလိုက်စဉ်...

“ခေါ်များရာ”

“ဘာလဲ... ကလက်နက်(ဖ)”

ဆိုင်ကယ်ပေါ် ကလက်နက်(ဖ)ဆိုသူက နတ်ပန်းခင်
အဖွဲ့ကို သေချာစွာကြည့်ပြီး...

“သူတို့ဘာတွေလဲ... ဘာလုပ်ဖို့ ရောက်လာတာလဲ”

“သူတို့က ငါ့ဧည့်သည်တွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲဆိုတာ မင်း သိဖို့မလိုဘူး”

“ခေါ်များရာ.. မင်းအသံက မာလှချည်လား”

“မင်းလိုကောင်မျိုးကို ငါက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဆက် ဆံစရာမရှိဘူး”

“ဟေ့ကောင်တွေ.. ဒီကောင်တွေကို အမြန်ဆုံးမ စမ်း”

“ကလက်နက်(ဖ) .. ငါ့မှာ ဧည့်သည်တွေရှိနေတယ်။ ရှင်းချင်ရင် မင်းနဲ့ငါပဲရှင်း.. ငါ့ဧည့်သည်တွေကို နည်းနည်း လေးမှမထိနဲ့ မင်းကြိုက်သလိုဝင်လိုက်”

“သိပ်ကြိုက်တာပေါ့ကွာ.. ငါ့ကောင်ကြီးနဲ့ မင်းယှဉ် ကြည့်ဦး.. ဒေါနာပိုင်ချီ”

ကလက်နက်(ဖ)က နာမည်ခေါ်ပြီး၊ လက်ရမ်းထိုက် သည်နှင့် ခေါ်များရာဆီကို ပြေးဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်ကြသည်။

“ကျား... ”

“ဟိ”

“ဖြောင်း”

“ဒုက်”

ခေါ်များရာ.. ရှောင်တိမ်းရင်း ခြေပျံ၊ ဒူးပျံတွေက

လှလှပပပင်.. ကလက်နက်(ဖ) ခါးကြားမှဓားမြှောင်ကိုထုတ် ပြီး ခေါ်များရာကို အလစ်လှမ်းပြီး ပစ်မည်အပြု.. .

“ဟို... ”

“အ... ”

ဘန်ဒေါင်း.. သူ့လက်ထဲမှ စတီးလုံးကလေးတစ် လုံးနှင့် ပစ်ချလိုက်သည်။ ဘန်ဒေါင်းစတီးလုံးလေးတွေက ယေယေကတည်းက ဆော့ကစား၍ ကျင့်ခဲ့သောအတတ် ပညာတစ်ခု၊ သွားလေရာမှာ ပါတတ်သည်။

ကလက်နက်(စ်) အတော်လေးကို အထိနာသွားပြီး-

“မင်း.. ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲ”

“ဝင်ရှုပ်တာမဟုတ်ဘူး.. ကောက်ကျစ်တဲ့ အပြုအမူ တို့ ကြည့်မနေတတ်တာပါ”

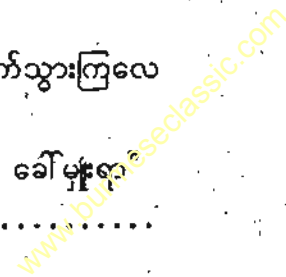
“တောက်.. သွားကြမယ်၊ မင်းတို့နဲ့တွေ့ကြဦးမှာပေါ့ ကွာ”

“ငါ.. စောင့်နေမယ်၊ ကလက်နက်(ဖ)”

“ဝိုး... ”

ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး ထွက်သွားကြလေ တော့သည်။

“ဒီကောင်တွေ.. ဘာကောင်တွေလဲ ခေါ်များရာ”

“အလကားကောင်တွေ.. သူပုန်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး မိုက်ကြေးခွဲနေတာ.. ဘာမှသတ္တိရှိကြတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီနယ်မြေက အမဲရောင်နယ်မြေမှမဟုတ်တာ.. သူပုန်တွေက ထင်တိုင်းကြနေတာပဲလား”

“အမြဲတမ်းတော့မဟုတ်ဘူး.. အစိုးရတပ်တွေမရှိတဲ့အခါမှ ဝင်ရဲတာပါ..”

“ဪ..”

“ကိုဘန်ဒေါင်း.. ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ.. တစ်ခရီးတည်းသွားကြမယ့် သူတွေ”

၀”

ဘန်ဒေါင်း.. သူ့စတီးလုံးကလေးကို ပြန်ကောက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်နေစဉ်..

“ဟိုရှေ့နားက ကျောက်ဆစ်ရေဘက်ကိုသွားပြီးရင် ပြန်ကြမယ် ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ရဦးမယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

ကျောက်တုံးကြီး(၂)ခုကြားမှ စီးဆင်းနေသော စစ်ရေများကို ကြည့်ပြီး.. အံ့ဩမိလေသည်။

“ရေတွေက ဘယ်ကနေစီးနေတာလဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့.. ကျောက်တုံးကြားက စီးနေတာ”

တခြားစမ်းချောင်းလို တသွင်သွင်စီးဆင်းနေခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ.. ကျောက်တုံးကြားမှ စီးနေသောကြောင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းနေလေသည်။

“ဒီရေတွေက ဆီးနှင်းတွေအရည်ပျော်ပြီး.. ကျောက်တုံးကြားအောက်ပိုင်းကို စိမ့်ဝင်နေရာကနေ.. ပြန်ပြီးစီးနေတာပါ”

“ဪ..”

“အမလေး.. ကျင်လိုက်တာ”

အိစ်က စမ်းရေကို လက်နှင့်သွားကိုင်ကာ.. အော်လေသည်။

ခေါ်မှုူးရာကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို မျက်နှာပင် သစ်နေလေသည်။

“ရှင်.. မအေးဘူးလား”

“ကျုပ်တို့အတွက် ဒီစမ်းရေဟာ.. သာမန်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်.. ပြန်ကြရအောင်”

အားလုံး နေရာဆီသို့ပြန်လာကြရင်း..

“ခေါ်မှုူးရာ”

“ပြော..”

“ခု.. ကျွန်မတို့နေတဲ့ ဘုရားကျောင်းမှာလူမနေဘူး”

www.burmeseclassic.com

လား”

“အင်း.. လူမနေတာက ကြာပြီလေ၊ အရင်က ဆရာ
သောမတ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နေတယ်၊ သူလည်းခရီးတစ်
ခုသွားရင်း ခုထိပြန်မလာတော့ဘူး.. အဲဒီကတည်းက ဘယ်
သူမှ မနေကြတော့ဘူး.. ခုလို နေည့်သည်တွေလာတာတို့
အစိုးရတပ်တွေလာရင် အဲဒီမှာ နားကြတယ်လေ”

“ခေါ်များရာအမေ သက်သာရဲ့လား.. .”

“အင်း.. ခင်ဗျားတို့ကျေးဇူးကြောင့်လို့ပြောရမှာပဲ
အခု အမေ.. အစားကို ကောင်းကောင်းစားနိုင်နေပြီဗျ..
ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အပြိုင်လိုက်နိုင်မှာဗျ”

ဘုရားကျောင်းဆီသို့ ပြန်ဝင်လာကြပြီး.. နေလယ်စာ
အတွက် ခေါ်များရာနှင့် လွင်မောင်.. ဘန်ဒေါင်းနှင့် အလုပ်
သမားတွေနှစ်ဦးဖြစ်သော ဖိုးကာနှင့်ကျော်လေးတို့ ဝိုင်းပြု
လုပ်ကိုင်နေကြသည်။

ဒေါက်တာမျိုးထွန်းကတော့ သယ်ဆောင်ရမည့်ဆေး
ဝါးများကို စနစ်တကျစီစဉ်ပြီး အိတ်ထဲသို့ထည့်နေလေသည်။

ခရီးစတင်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြလေပြီဖြစ်သည်။

“ပလိုင်းအော ရှေ့ကတောင်လျှိုလမ်းက ဆင်းနိုင်
အောင်.. မင်း အခြေအနေကိုအရင်သွားပြီးကြည့်ကွာ၊ သွား
လို့မရရင် ဒီဘက်ကတောင်ကြားကနေသွားမယ်.. .”

“အေး.. ဒီမှာ အားလုံးစောင့်နေကြ”

နတ်ပန်းခင်တို့ မနက်အလင်းလာသည်နှင့် ခုနီးထွက်
ခဲ့ကြသည်မှာ နေ့လယ်ပိုင်းသို့ရောက်နေလေပြီ.. ခြေလျင်
ခရီးမှို ပင်ပန်းသလိုရှိနေသည်။

“ကဲ.. ခဏနားကြဦး၊ ဒီတစ်ကြောဆင်းပြီးမှ နေ့လယ်
စာအတွက် စားကြဖို့စဉ်ကြမယ်၊ ခု..ပလိုင်းအော သွားကြည့်
တဲ့နေရာက ဖြတ်လမ်းတစ်ခုပဲ.. ယောက်ျားလေးတွေပဲဆိုရင်
ထိစွမရှိဘူး.. နတ်ပန်းခင်တို့ပါနေတော့ လွယ်မှဆင်းလို့ရ
မယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဒီတောင်ကြောက ပတ်ပြီးသွားရင် . . ဘယ်လောက် ကွာမလဲ”

“နာရီနဲ့ဆိုရင် ဆယ်နာရီလောက်ကွာတယ်”

“ဪ . . .”

ပလိုင်အော . . သူတို့ဆီသို့ပြန်ရောက်လာပြီး . . .

“ခေါ်များရာဆင်းမယ်ဆိုရင် ရတယ် . . ကြီးနဲ့သိုင်းပြီး တစ်ယောက်ချင်းဆင်းရမှာပဲ”

ခေါ်များရာ . . နတ်ပန်းခင်နှင့် အိမ်တို့ဘက်ကိုလှည့်ပြီး

“ဘယ်လိုလဲ . . ဆင်းရဲမလား”

“ဆင်းရဲပါတယ် . . တောင်တက်အဖွဲ့မှာ နှစ်ယောက်လုံးပါခဲ့ဘူးတာပဲ”

“ကောင်းပြီ . . ဆင်းဖို့သွားကြမယ်”

အိမ်နှင့် နတ်ပန်းခင်မှာ တက္ကသိုလ်တောင်တက်အဖွဲ့နှင့် လိုက်ခဲ့ဘူးသူတွေဆိုပေမယ့် . . ခုလိုတောင်တန်းကြီးတွေ ဆီတော့ မရောက်ခဲ့ပေ။

“ဟယ် . . အမေ”

အိမ် . . ဆင်းရဲမည့်တောင်ကိုကြည့်ပြီး၊ မျက်လုံးပြဲသွားသည်။ အမြင့်ပေ (၂၀၀၀)လောက်ရှိသည့် ချောက်မစောက်ကြီးတစ်ခုပင် . . .

“နှစ်ဆင့် ဆင်းရဲမယ် . . ပလိုင်အော မင်းအရင်ဆင်း”

“အေး”

တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ကြီးများကိုချည်နှောင်ပြီး စတီးတွင်းများနှင့်ခါးတွင်ချိတ်ကာ . . တောင်နံရံကိုခြေကန်ပြီး ဆင်းကြရသည်။

ဘန်ဒေါင်း . . အိမ်ကိုတွဲကူပြီး အောက်သို့ဆင်းသွားသည်။

“အရမ်းဖက်မှထားနဲ့ အိမ် . . .”

“ကြောက်တယ်ဟ . . .”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး . . နင်နဲ့ငါက ချိတ်ထားတာ”

“အေးပါဟာ . . .”

ဘန်ဒေါင်းတို့စုံတွဲဆင်းသွားပြီး အပေါ်တွင် . . နတ်ပန်းခင်နှင့် ခေါ်များရာတို့နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဂျောက် . . .”

စတီးကွမ်းကို နှစ်ယောက်ခါးတွင်ချိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ခြေထောက်ကို သိပ်ပြီးအားမစိုက်ထားနဲ့ ခပ်ဖွဖွလေး ထိန်းပြီးဆင်း . . .”

“အင်း”

စတင်ပြီးဆင်းလိုက်ကြသည်။

“ဟင်...”

“ကျွီ”

နတ်ပန်းခင်နှင့် ခြေဟန်ချက်ကလေးပျက်ပြီး၊ ကြိုးနဲ့ အတူ ခန္ဓာကိုယ်ကယိမ်းကျသွားလေသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး...”

ခေါ်မျိုးရာ... နတ်ပန်းခင်ခါးလေးကို ထိန်းလိုက်ပြီး..

“အောက်ကို မကြည့်နဲ့.. ခေါင်းတွေ့မှူးလိမ့်မယ်”

သူ့မကို အနီးကပ်သတိပေးပြီး.. ဖေးကူကာဆင်းလာခဲ့လေသည်။

“ဟူး...”

နတ်ပန်းခင် အောက်ကိုရောက်မှပဲ သက်ပြင်းမှုတ် ထုတ်နိုင်သည်။

“ကဲ.. နားကြဦးမယ်၊ ပြီးမှ ဆက်ပြီးဆင်းမယ်”

“အဲ...”

ခေါ်မျိုးရာစကားကြောင့် လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်တော့ ချောက်ကမ်းပါးသည် တစ်ဝက်ပင်ရှိသေးသည်။ သူတို့ရောက်နေသောနေရာက စောင်ကြီး၏ခါးလယ်ပိုင်း၊ ကျောက်ဖျားကြီးတစ်ခုပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။

ကျောက်ဖျားပေါ်မှ အောက်ကိုသာမကြည့်မိလျှင်..

မြဲပြင်တစ်ခုဆီသို့ ရောက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ကျောက်ဖျားကြီးပေါ်တွင် ဘန်ဒေါင်းတို့က လှဲတောင် နေလိုက်သည်။

“တကယ်ကို အရသာရှိတဲ့နေရာပဲဟေ့...”

“ဘာအရသာရှိတာလည်း ဒီမှာဖြင့်အသက်တောင် မရှာရဲဘူး”

အိစံမှ ဘန်ဒေါင်းကို မကျေမနပ်ဖြင့်ပြောနေလေ၏။

နေလယ်စာကို ပါလာသော ဖေါင်မုန့်နှင့်အသားကင် သို့ကို စားကြရသည်။ ချောက်ကမ်းပေါ်တွင် မီးမွှေးဖိုက ဘယ် သို့မှမလွယ်ကူပေ...

“ခေါ်မျိုးရာ.. ခုဆင်းရင်လည်း ကြိုးနဲ့ပဲဆင်းရမှာပဲ”

“ကြိုးနဲ့ဆင်းစရာ မရှိတော့ဘူး.. တောင်ကြားက အောက်ကြီးမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ပြေပြေလေးဆင်းရမှာ.. ကျောက်တုံးတွေကို အမှီ မှုမှာ”

နေလယ်စာစားသောက်ပြီး.. နာရီဝက်ခန့်နားကာ-

“ဆင်းကြမယ်ဟေ့.. ပလူ တောင်ခြေကိုမိုးမချုပ်ခင် ချောက်အောင်သွားမှဖြစ်မယ်.. တော်ကြာ ညနေလေနေ့တို”

www.burmeseclassic.com

ရင်မလွယ်ဘူး”

ဒီတစ်ခါ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ကျောက်တုံး အစိုင်အခဲတွေကို ကွေ့ပတ်ပြီးဆင်းခဲ့ရပေမယ့် အသည်းထဲတွင် အေးခနဲဖြစ်ဖြစ်သွားရသည်။

“နတ်ပန်းခင် . . . ခြေထောက်ကိုမြေပြင်နဲ့ အားစိုက်ထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေါ်မှူးရာ သူ့ဘေးမှတစ်ဖက်ပြီးပါလာသဖြင့် စိတ်အားတော့ သိပ်ပြီးမငယ် . . . ကြီးနဲ့ဆင်းရသလိုမျိုးတော့ စိုးရိမ်သိပ်မရှိလှပေ။

“ဖြောင်း”

“အမလေး . . . ”

“ဟာ”

နတ်ပန်းခင် . . . ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ပေါက်နေသော သစ်ပင်ကိုလက်ဖြင့်လှမ်းပြီးအဆွဲတွင် သစ်ပင်ကျိုးထွက်သွားပြီး . . . လူကရှေ့ကိုစိုက်ကျသွားလေတော့သည်။

ခေါ်မှူးရာ အရှိန်နှင့်ပြေးဆင်းကာ . . . သူမလက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်ပေမယ့် နှစ်ယောက်လုံးတောင်အစွန်းဘက်ကို ကျသွားကြသည်။

“အမေ . . . ”

အောက်မှာ ကျောက်တုံးတွေနှင့် ချောက်ကြီးတစ်ခု သူတို့နှစ်ယောက်က အပေါ်ကျောက်တုံးကို ခေါ်မှူးရာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။ ပြုတ်ကျသွားလျှင် အရိုးအသားတောင် ရှာရမှာမဟုတ် . . .

“ခေါ်မှူးရာ”

“ပလိုင်အော . . . ငါ့လက်ကိုကြီးချည်လိုက်”

“အေး”

“နတ်ပန်းခင် . . . ကျုပ်ခါးက စတီးတွင်းထဲကို လက်ထည့်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ထား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

“ရပြီဟေ့ . . . ဆွဲတင်တော့”

အပေါ်မှိုင်းပြီးဆွဲတင်သောကြောင့် အပေါ်ကိုပြန်ပြီး ရောက်ခဲ့သည်။

“ဟင်း . . . ”

ခေါ်မှူးရာလက်တွင် အပေါ်အရေခွံမှာစုတ်ပြတ်ပြီး၊ သွေးများပင်ထွက်နေလေတော့သည်။

“ခေါ်မှူးရာ . . . ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီးစည်းထားလိုက်”

“ရတယ် ဒေါက်တာ . . . အောက်ရောက်မှပဲ ဆေး

ထည့်မယ်၊ အချိန်ရှိတုန်း ဆက်ပြီးဆင်းရဲအောင်”

“ခေါ်မျိုးရာ. . ရော့ လောလောဆယ် ပတ်တီးတော့ စည်းထားပေါ့. . သွေးထွက်များရင်မကောင်းဘူး”

နတ်ပန်းခင် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် လက်ကောက်ဝတ်ကို စည်းဖူးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဒီစကားက ကျွန်မတပြောရမှာ”

ခေါ်မျိုးရာ. . ဒဏ်ရာတစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ကိုတွဲ၍တောင် ခြေရောက်သည်အထိ ဆင်းလာခဲ့သည်။တောင်ခြေကို ရောက်မှ ခေါ်မျိုးရာလက်ကို ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းရလေသည်။

“နားဦးမလား. . ခေါ်မျိုးရာ”

“နားလို့မဖြစ်ဘူး. . ဒီတနေ့ ညနားမယ့်နေရာကို စောစောရောက်လေ ကောင်းလေပဲ”

အားလုံးပင်ပန်းသလိုရှိပေမယ့်. . မနားဘဲ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရလေသည်။

“ဟယ်”

ပေ(၂၀၀)လောက်ရှိမည့် ဆီးနှင်းပြင်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ပလိုင်အော့. . ဘယ်လောက်နက်တယ်ဆိုတာကို

အရင်စမ်းကြည့်ဦး”

ပလိုင်အော့. . ဆင်းသွားတော့ ခါးဝက်လောက်ရှိနေသည်။

“ရိက္ခာနဲ့ပစ္စည်းသမားတွေကို ပလိုင်အော့. . မင်းကူပြီးသွား. . ကိုဘန်ဒေါင်း ခင်ဗျားအိမ်ကို အလယ်လောက်ရောက်ရင် ပွေ့သွားမှရမယ်”

“အင်း. . .”

ဆီးနှင်းပြင်ကြီးဆီကိုစတင်ပြီး ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နတ်ပန်းခင်တို့ ရင်ညွှန်ထိကိုရောက်နေလေပြီ. . .

“နတ်ပန်းခင် ဘယ်လိုမှမထင်ပါနဲ့”

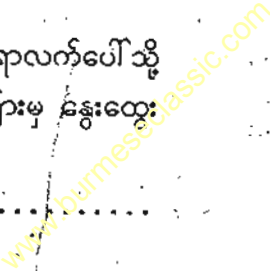
“ဘာကိုလဲ”

“ခင်ဗျားကိုပွေ့ပြီး သွားမှရမယ်. . နို့မို့ဆိုရင် မြုပ်သွားလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်”

“အို. . .”

နတ်ပန်းခင် ကိုယ်ကလေး. . ခေါ်မျိုးရာလက်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ အေးစက်နေခြင်းကြားမှ နွေးထွေးမှုလေးတစ်ခုကို ရရှိလိုက်သလိုပင်. . .

ဆီးနှင်းများမှာ ဂွမ်းခုံများလိုပင် ကပ်တွယ်နေသဖြင့် အပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် ဖယ်ချနေရလေသည်။

“ဒီ ဆီးနှင်းတွေက အရည်မပျော်ဘူးလား”

“နေအရှိန်အရမ်းပြင်းမှ ပျော်တာ”

“စားကြည့်ရင် ဘာဖြစ်မလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး.. ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ထဲမှာခါးရေမှာပဲ”

နတ်ပန်းခင် ဆီးနှင်းလေးကို လက်ညှိုးနှုတ်ပြီး လျှာဖျားပေါ်တင်ကြည့်တော့...

“ဖွီး.. ခါးလိုက်တာ”

“ကျုပ်ပြောတာကို မယုံလို့ထင်တယ်”

“မဟုတ်ရပါဘူး.. ဘယ်လောက် ခါးလည်းဆိုတာကို သိချင်လို့”

“နတ်ပန်းခင်.. ဘယ်လောက်ခါးလဲ”

“နင်သိချင်ရင် စားကြည့်ပါလား”

“နင့်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး.. စိတ်နဲ့တောင်မပြစ်မှာပဲတော့ဘူး”

အားလုံးခရီးဆက်ခဲ့ရင်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေလေပြီ...

“ဘန်ဒေါင်း...”

“ဘာလဲ အိမ်...”

“နားလို့မရသေးဘူးလား...”

“မသိဘူးလေ”

“ငါခြေထောက်တွေ သယ်လို့တောင်မရချင်တော့ဘူး”

“နင်.. မလျှောက်နိုင်ရင် ငါ့ပွေ့သွားမယ်”

“ရပါတယ်ဟာ.. နင်လည်း ပင်ပန်းနေတာပဲ..

ပလိုင်အော”

“ဘာလဲ.. ဗျို့”

“မရောက်သေးဘူးလား”

“ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့နေရာကိုရောက်ရင် ရောက်ပြီ”

ပလိုင်အော လှမ်းပြီးပြလိုက်တဲ့နေရာက သိပ်ပြီးမဝေးလှသော တောင်ခြေလေးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်း အနီးဆုံးနားသို့ရောက်တော့...

“ဝေါ...”

“ဟာ...”

တစ်ဖက်မှ အဖြူလိပ်ကြီးများ လေထဲတွင်ဝဲယုံလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အားလုံးဝပ်နေကြ...”

www.burmeseclassic.com

ခေါ်များရာ လှမ်းပြီးအော်လိုက်သောကြောင့် မြေပြင်တွင် အားလုံးမှောက်လျက် ဝပ်နေကြရတော့သည်။

“ဝေါ...”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်နိုင်လောက်အောင် အဖြူရောင်လိပ်ကြီးက ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။(၁၀) မိနစ်လောက်ကြာမှ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် တွေ့ရလေသည်။

“ခေါ်များရာ ဘာကြီးလဲ”

“နှင်းလေပွေတစ်ခုပါ... ကျောက်တုံး အကာအကွယ်မရှိတဲ့နေရာမျိုးမှာ ဝပ်ပြီးမနေလို့ကတော့ လွင့်စဉ်သွားပြီမှတ်”

အားလုံးပြန်ထပြီး ညအိပ်နားမည့်တောင်ခြေဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ပလိုင်အော့ရေ... ကျင်းတွေတူးဖို့ လုပ်ကြဟေ့”

ခေါ်များရာခိုင်းသည့်အတိုင်း မြေကျင်းများကို ခူးဆစ်လောက်ထိတူးပြီး အပေါ်မှ ရွက်ဖျင်တဲလေးများကို ကြိုးဖြင့် ဂုတ်တွေစိုက်ကာ ဆောက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ကျင်းတွင် လူလေးယောက်စာပင် တူးကြရသည်။

ခေါ်များရာ၊ နတ်ပန်းခင်၊ ဘန်ဒေါင်းနှင့် အိမ်... ဒေါက်တာမျိုးထွန်းနှင့် လွင်မောင်၊ ပလိုင်အောနှင့် ဖိုးက

ကျော်လေးတို့ ငါးယောက်က တစ်ကျင်းဖြင့် ခွဲလိုက်ကြသည်။

“ခေါ်များရာ... သဘာဝအခြေအနေ သိပ်ပြီးမကောင်းဘူး”

“ဟုတ်တယ်ပဲလိုင်အော ညကို လေကြမ်းနိုင်တယ်”

“အန္တရာယ်ကြီးနိုင်လား ဟင်...”

“မကြီးနိုင်ပါဘူး... ဒီလိုဖြစ်စဉ်က ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ပုံမှန်ဖြစ်နေတတ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါ”

ညနေစောင်းပြီး အမှောင်ကရောက်လာပြီသောကြောင့် စားသောက်မှုကိစ္စတွေကို အပြီးသတ်ပြီး၊ ရွက်ဖျင်တဲလေးသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

တဲနစ်ခုမှာ ကပ်လျက်မို့တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်လှမ်းပြီး၊ စကားပြောနိုင်ကြသည်။

“မြေကြောင့်လား မသိဘူး... နွေးသလိုပဲနော်”

“ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ဘယ်လိုမှအိပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

နတ်ပန်းခင် စောင်ကိုခေါင်းမှခြုံပြီး၊ ခေါ်များရာဘေးတွင် လှဲနေသလိုအိမ်လည်း သူ့ဘေးမှာကျောချင်းကပ်၍ လှဲနေသည်။

ဘန်ဒေါင်းနှင့် ခေါ်များရာက စကားပြောနေဆဲပင်။

www.burmeseclassic.com

“ဖောင်း... ဖောင်း... ဖောင်း”
ရွက်ဖျင်တဲပေါ်သို့ နှင်းစက်ကလေးတွေကျသံကို
ကြားနေရပြီးသိပ်မကြာ... နှင်းစက်များ အဆက်မပြတ်တ
လာတော့သည်။

ပထမအေးသည့်ထက်ပိုပြီး အအေးကတဲလာသည်
“ပလိုင်အော... ပလိုင်အော”
“ဟေ... ခေါ်များရာ”
“သတိနဲ့အိပ်ကြနော်... နှင်းမိုးတွေရွာပြီကွ”
“အေး... အေး”

တစ်ဖက်ဆီသို့ ခေါ်များရာလှမ်းပြီးသတိပေးကာ...
ရွက်ဖျင်ကို အဖုံးပိတ်လိုက်လေသည်။

“ဝေါ... ”
လှဲနေ၍ ဘယ်လိုမှမရသောကြောင့် နတ်ပန်းခင်ထို

စိုက်သည်။ သူလိုပင်... အိမ်လည်း ထထိုင်ကာဘန်ဒေါင်း
ဘေးတွင် ပူးပူးကပ်ကပ်နေလေသည်။

“နှင်းမိုးရွာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို... ရေတွေဝင်ကုန်မှာပေါ့”

“ဒီနှင်းမိုးက... မိုးရေလိုမဟုတ်ဘူး၊ နှင်းဖတ်တွေကျ
တဲ့မိုးပါ”

“ဟူး... တော်သေးတာပေါ့... ရေတွေဖြစ်ရင်တော့
လွယ်ဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံးအငွေ့တွေကွဲမတတ်အောင်ပဲ၊ ဟီး...
အီး... အီး”

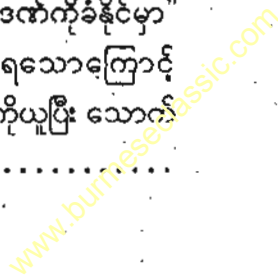
“ဖောက်... ”

ခေါ်များရာ လက်တစ်ဝါးလောက်ရှိသည့်ပုလင်းပြား
လေးကို အဖုံးဖွင့်လိုက်ပြီး... ခွက်ကလေးထဲကိုထည့်ကာ...
“နတ်ပန်းခင် တစ်ဝိုက်လောက်သောက်လိုက်”

“အရက်တွေလား”

“အရက်အစစ်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး... ကျုပ်တို့ဆီမှာ
ဆေးလိုသဘောထားတာ... ဒါမှ ဒီအအေးဒဏ်ကိုခံနိုင်မှာ”
နတ်ပန်းခင် ဘယ်လိုမှ နေ၍မရသောကြောင့်

ခေါ်များရာလှမ်းပြီး ပေးသော ခေါင်ရည်ခွက်ကိုယူပြီး သောက်

လိုက်သည်။

“အား . . . ပူ . . . ပူ . . . လိုက်တာ”

လျှာဖျားပေါ်တွင် ပူရိုန်းသွားသလို ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း ပူထူသွားလေသည်။

“နတ်ပန်း . . . ဘယ်လိုလဲ”

“အိမ်သောက်လိုက် . . . တော်တော်လေးဟုတ်သွားတယ်တဲ့”

“ဒါဆိုပေးလေ”

အိမ်ပါယူသောက်ပြီး ဘန်ဒေါင်းနှင့် ခေါ်မှူးရာပီသောက်ကြလေသည်။ ခဏကြာတော့ ခေါင်းထဲတွင် ရီဝေပေဖြစ်လာပြီး မျက်လုံးများ မှိန်းလာတော့သည်။

“နတ်ပန်းခင် . . . အိပ်လိုက်ပါ”

“အင်း”

တကယ်ပင် ဘာမှန်းမသိအောင် အိပ်ချင်လာခြင်းကြောင့် ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။ ရွက်ဖျင်တဲအပြင်တွင် ဆီးနှင်းမိုးတွေက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ရွာသွန်းနေလေသည်။

“ခေါ်မှူးရာ”

“ဘာများလဲ ဘန်ဒေါင်း”

“ခင်ဗျားအလုပ်က မုဆိုးအလုပ်တစ်ခုတည်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ . . . ကျုပ်အဖေလက်ထက်တည်းက ဒီအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့တာဆိုတော့ ကျုပ်က ဆက်ပြီး အမွေထိန်းသိမ်းရတဲ့သဘောပေါ့”

“ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ မုဆိုးလုပ်တဲ့သူများလား”

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရေခဲပြင်မုဆိုးအလုပ်ဆိုတာ တချို့တော့မုဆိုးတွေနဲ့ မတူဘူး . . . အန္တရာယ်က ကြီးတယ် . . . သားကောင်အန္တရာယ်ရော . . . သဘာဝအန္တရာယ်ရော အရမ်းကြီးတယ် ဘန်ဒေါင်း”

“ရေခဲပြင်ကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုသားကောင်တွေရှိလို့လဲ”

“သားကောင်တွေက မျိုးစုံရှိတယ် . . . အများဆုံးကတော့ ဝက်ဝံဖြူတွေနဲ့နှင်းကျားသစ်ကောင်တွေက လူကို အန္တရာယ်ပေးနိုင်ဆုံးပဲ . . . အင်း . . . ကြောက်ဖို့အကောင်းဆုံးကတော့ ရေခဲပြင်မြွေဟောက်တွေပဲ”

“ရေခဲပြင်မြွေဟောက် . . . ကျုပ်တို့မြေပြန့်က မြွေဟောက်ထက်အဆိပ်ပိုပြီးပြင်းလားဗျ”

“အဆပေါင်းများစွာပြင်းတယ် . . . ဒီကောင်တွေကို သာမန်မျက်စိနဲ့မမြင်နိုင်ဘူး”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ...”

“မြေပြန်က မြေဟောက်လိုအရောင်မျိုးမဟုတ်ဘူး... ရေခဲပြင်က နှမ်းဖြူတွေနဲ့တစ်ရောင်တည်းပဲဗျ”

“ခုကျုပ်တို့သွားမယ့်ခရီးစဉ်မှာ ပေါလား...”

“ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ သိပ်ပြီးမရှိဘူး... ဒီတောင် ကိုကျော်ဖြတ်ပြီး သွားရမယ့် ရေခဲပြင်မှာတော့ပေါတယ်”

“ဟာ”

ဘန်ဒေါင်းက မြေကြောက်တတ်သူဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်ရွံ့သွားလေသည်။

“ပလိုင်းအောက်ကို ရှေ့ဆုံးကသွားခိုင်းပြီး လမ်းကြောင်း ရှင်းခိုင်းမှာပါ... သိပ်ပြီးမစိုးရိမ်ပါနဲ့... ခင်ဗျားတို့စီးထားတဲ့ ဝက်ဝံသားရေဖိနပ်တွေကို ဒီမြေဟောက်တွေပေါက်အောင် မကိုက်နိုင်ပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ... ဟဲ့... တကယ် ကြမ်းမယ့် ခရီးစဉ်ပဲ”

“ကဲ... အိပ်လိုက်ဦး ဘန်ဒေါင်း၊ မနက်ခရီးထွက်ရင် အိပ်ရေးမဝဘဲဖြစ်နေလိမ့်မယ်... ဝအောင်အိပ်မှအားရှိမှာ”

“ခင်ဗျားရော မအိပ်ဘူးလား”

“မအိပ်ချင်သေးဘူး”

သောက်ထားသော ခေါင်ရည်အရှိန်လေးက တက် လာပြီဖြစ်၍ အိမ်ဘေးတွင် ခွေခွေလေးအိပ်ချလိုက်သည်။

ခေါ်မှူးရာ နတ်ပန်းခင်ဘေးတွင် အိပ်ရမည်ကို အား နာနေသောကြောင့် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ကာ မှေးနေလိုက် တော့သည်။

“လက်က နာရီကိုကြည့်ဦး”

“ဟင်.. ခုနစ်နာရီတောင်ထိုးနေပြီ.. ခုထိဘာ အလင်းရောင်မှမတွေ့ရပါလား..”

တစ်ညလုံးထွန်းထားသော တက်ထရီအားသွင်း ချောင်းလေးအလင်းရောင်က လွဲပြီး အပြင်အလင်းရောင်ကို မတွေ့ရပေ..

“ဟုတ်ရောဟုတ်ရဲ့လားဟာ.. နာရီတွေများ အေး ငြိမ်ရပ်နေတာလား..”

“နင့်လိုနာရီအစုတ် မဟုတ်ဘူး”

“အပြင်ကိုထွက်ဖို့ လုပ်ရဦးမယ်”

ခေါ်များရာ ခါးကြားမှခါးမြှောင်အရှည်ကိုထုတ်ပြီး ပိတ်ထားသည့် ရွက်ဖျင်ကြိုးစကို ဖြေကာ ဖွင့်လိုက်ပေ သော်..

“ဟယ်တော်”

ရွက်ဖျင်တဲအပေါက်ဝရှေ့တွင် ရေခဲပြင်ကြီးက ပိတ် ဆွဲထား.. ခေါ်များရာ ခါးမြှောင်ဖြင့် ရေခဲချပ်တွေကို ထိုးဖောက် ပေးမယ့် မရနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

“နတ်ပန်းခင်.. ခင်ဗျားဆီမှာ သေနတ်ပါတယ်မ ထုတ်လား”

နတ်ပန်းခင်မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ဘန်ဒေါင်းနှင့်အိမ် က အိပ်ပျော်နေဆဲ.. ခေါ်များရာက ဓါတ်ဘူးထဲမှ ရေခွေးကို ခွဲပြီး သောက်နေလျက်..

“မိုးလင်းပြီလား ခေါ်များရာ”

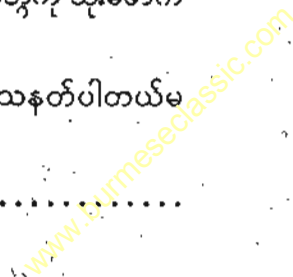
“အင်း (၇း၀၀)နာရီလောက်တော့ရှိပြီ”

နတ်ပန်းခင်လက်မှ နာရီကိုကြည့်တော့ (၇း၀၀)တိတိ ပင်.. အပြင်ဘက်မှာ ဘာသံကိုမှမကြားတော့ပေ..

“ဟဲ့.. ထကြတော့.. တကယ်.. ပျော်ပွဲစားထွက် လာတာကျနေတာပဲ”

အိပ်ပျော်နေသည့် ဘန်ဒေါင်းနှင့်အိမ်ကိုနှိုးလိုက် သည်။

“ဝါး.. အိပ်လို့ကောင်းလိုက်တာ.. အလင်းရောင် တောင်မမြင်ရသေးဘူး.. နို့တော့တာပဲ..”

“အင်း. . ပါတယ်”

နတ်ပန်းခင် ခရီးသွားအတွက် တရားဝင်ကိုင်ဆောင်သောသေနတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ခေါ်မှူးရာ ပစ္စတိုကို မောင်းတင်ပြီး ရေခဲပြင်ချပ်ကို တေ့ကာ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

“ဝုန်း”

သေနတ်သံ ရှိန်နှင့် ရေခဲချပ်ကြီးကွာကျသွားလေသည်။ လူတစ်ယောက်စာထွက်၍ ရမှ အပြင်ကို အားလုံး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ဖက်မှ ပလိုင်အောတို့ ရွက်ဖျင်တဲလည် ရေခဲမှုန်ကွေက ပိတ်ဆို့နေသည်။ ပလိုင်အောတို့ပါလာသော သံတူရွင်းတို့ဖြင့်ဖောက်ပြီး အပြင်ကိုထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ အပြင်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမြူစွတ်နေသော အဖြူရောင်လွင်ဖြူကြီးတစ်ခုပမာ တေ့နေရလေသည်။

“ရေခဲချပ်တွေ ခွာကြဟေ့. . ခရီးဆက်ကြရအောင် အားလုံးပိတ်ဆို့နေသော ရေခဲချပ်တွေကို ခွာချပြီး ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဟင်”

“အယ်တော်. . .”

လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်သည့် မြင်ကွင်းကြောင့်ခြေထောက်

တွေတောင်ရပ်တန့်သွားလေသည်။ အောက်ဘက်ဆီသို့ နိမ့်လျှောနေသော ရေခဲပြင်ကြီးမှာ မျက်လုံးတဆုံးပင်ရှိနေလေသည်။

“ခေါ်မှူးရာ ဘယ်လိုဆင်းမလဲ. . .”

“ဒီအတိုင်းဆင်းလို့ကတော့ ကျွဲပြီးကျမှာပဲ”

“ဆင်းလို့ရအောင်ဆင်းရမှာပဲ. . ခင်ဗျားတို့ထဲမှာ ရေခဲစက်တစ်စီးတတ်တဲ့သူပါလား”

“ဟင့်အင်းတစ်ယောက်မှမစီးတတ်ဘူး”

“ပလိုင်အော. . မင်းဝယ်လာတဲ့ အိတ်ဘယ်နှစ်ခုလဲ”

“ငါလည်း လိုရမယ်ရ(၂)ခုဝယ်လာတယ်”

“ထော်သေးတာပေါ့ကွာ. . လေထိုးတံရော ပါရဲ့လား”

“ပါတယ်. . .”

“ဒါဆိုရင် လေထိုးကွာ. . .”

ပလိုင်အော ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ခေါက်ပြီးထည့်ထားသည့် သားရေအိတ်ကြီးနှစ်ခုကို ဘောလုံးလေထိုးသလို ထိုးလိုက်သည်နှင့် ဘောကြီးတစ်ခုဖြစ်သွားပြီး. . လူ(၄)ယောက်၊ (၅)ယောက်စီး၍ရသည်။

နှစ်ခုလုံးကို လေထိုးပြီး. . . /

www.burmeseclassic.com

“တက်ကြဟေ့... ပလိုင်အော့... သတိရှိရှိ ဆင်းနော်”

“အေးပါ...”

ဘောကြီးထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ခေါ်မျှားရာ ဘောကြီးကို အရှိန်နှင့်တွန်းကာဆင်းလာသည်။

“ကျုပ်ပါ ဆင်းတွန်းရမလား”

“ရတယ် ဘန်ဒေါင်း”

အရှိန်က တဖြည်းဖြည်းမြန်လာသည်နှင့် ခေါ်မျှားရာ ဘောပေါ်သို့ ဆွဲတက်ကာ လိုက်လာလေတော့သည်။

“ဟေ့... တကယ်ရင်ဖိုစရာပဲဟေ့”

“ကောင်မ... နင်ကပျော်... ငါကတော့ လိုက်မိတာ မှားပြီလို့တောင်ထင်နေတာ...”

အိမ်က နတ်ပန်းခင်းကို မျက်စောင့်လေးထိုးကာ ပြောနေလေသည်။ ခေါ်မျှားရာက သံအချွန်တစ်ခုနှင့် ဘောကြီးကို ထိန်းရင်း လျှောဆင်းလာနေသည်။ တကယ်အသံည်းယားစရာကောင်းသော လျှောဆင်းမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ အဖြောင့်သွားလိုက်... ကွေ့ပတ်သွားလိုက်ရင် အောက်ခြေဆီကို တစ်ဝက်နီးပါး ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ဘုတ်... ဘုတ်”

“ဟင်”

“ခေါ်မျှားရာ... ဘာအသံလဲ”

“ဒါ... ရေခဲပြင်မှာ ကျက်စားနေတဲ့ ဓါးပြဲတွေပဲ”

“ဘာ”

“ဟယ်”

အဝေးဆီမှ ရေခဲပြင်စီးဆိုင်ကယ်(၃)စီး လူခြောက်ယောက်လက်နက်ကိုယ်စီနှင့်လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီကောင်တွေကို ပညာပေးခဲ့ရမယ်... ပလိုင်အော့”

“ဟေ့... ငါကြားတယ်... ပြော”

သူတို့ဘောနှင့် သိပ်မကွာသည့်နေရာမှာ ပလိုင်အော့ဆိုဘောရုံနေသောကြောင့် ခေါ်မျှားရာလှမ်းပြီးအော်ခေါ်လိုက်သည်။

“အရှေ့တောင်ကြားထဲက သွားမလား”

“အေး”

အနောက်မှလိုက်လာသူတွေက တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာနေပြီ...

“ဒိုင်”

“ဒိုင်”

သေနတ်သံပေးပြီး ရပ်ခိုင်းနေလေပြီ...

“နတ်ပန်းခင်တို့ ခေါင်းတွေဝပ်ထားပါ.. ခင်ဗျားဆီထဲ
သေနတ် ကျပ်ကိုပေးထားပါ.. .”

“အင်း.. အင်း.. ရော့.. .”

နတ်ပန်းခင် သေနတ်ကို လှမ်းပြီးပေးလိုက်သည်။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း”

“ဒီကောင်တွေ ကျည်ဆံပေါလို့ပစ်နေတာ.. ဘယ်
မှထိနိုင်စရာမရှိဘူး.. .”

“ခေါ်များရာ ရှေ့မှာ တောင်ညီနောင်ကြားကိုရော
ပြီး.. .”

“မီးကျည်သေနတ်ကို ကျည်ထိုးထားလိုက်”

“အေး”

တောင်ကလေးနှစ်ခုဆီပေမယ့် နတ်ပန်းခင်တို့ ဝေ
ဖူးမြင်ဖူးသော တောင်တွေလိုတော့မဟုတ်.. . နှင်းတောင်လေး
နှစ်ခုပင်ဖြစ်ပြီး၊ တစ်ဖက်တောင်နှင့်တစ်ဖက် အပေါ်မှဆစ်
နွယ်ထားလေသည်။

“ဝေါ.. .”

နတ်ပန်းခင်တို့ တောင်ညီနောင်ကြားထဲမှ ဖြတ်သွား
ပြီး.. အဝေးခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ အရောက်တွင်.. .

“ပလိုင်အော့.. . ရပ်လိုက်”

“အေး.. .”

ဘောနှစ်ခုပြိုင်တူရပ်လိုက်ပြီး.. ပလိုင်အော့လက်ထဲ
မီးကျည်သေနတ်ကို ခေါ်များရာလှမ်းယူကာ.. တောင်ညီ
နောင်ကြားဆီသို့ ချိန်ထားလိုက်လေသည်။ နောက်က
ဆိုင်လာကြသော ဆိုင်ကယ်(၃)စီး တောင်ကြားဆီသို့
အရောက်တွင်.. .

“ဖောင်း.. . ဝုန်း”

“ပလိုင်အော့.. ဆင်းတော့”

“ဟယ်.. .”

အနောက်ဆီမှ ရေလှိုင်းကြီးများသဖွယ် နှင်းခဲကြီးများ
အလိပ်လိုက်ပြိုကျလာပြီး.. ဆိုင်ကယ်တွေကို အုပ်သွားလေ
တော့သည်။

“ဘုရား.. . ဘုရား.. . ဘုရား”

နှင်းခဲလှိုင်းကြီးတွေက အရှိန်ပြင်းစွာနဲ့ ရောက်လာနေ
လေပြီဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမှ ပြေးရှုံ့မလွတ်နိုင်တော့သည့်
ခဲခြေအနေတွင် ရောက်ရှိနေလေပြီ.. .

“နတ်ပန်းခင်.. ဘောကိုမြဲမြဲကိုင်ထားကြဟေ့”

“ဟုတ်.. . ဟုတ်.. . ကဲ့”

“ဝေါ.. .”

www.burmeseclassic.com

“အမေ့...”

“ဟာ...”

ဘောပေါ်တွင် အသံမျိုးစုံထွက်သွားပြီး မျက်လုံးမဖွင့်ရဲအောင်ပင် နက်ရှိုင်းလှသောချောက်ကမ်းပါးကြီးအောက်သို့ ပြုတ်ကျနေလေပြီ...။

နတ်ပန်းခင် ကြောက်ကြောက်နှင့် ခေါ်မျိုးရာဝဏ်ထားသည်။

“ဘုန်း...”

“အိ...”

ဘောကြီးအောက်သို့ကျသွားပြီး.. ဘောပေါ်လွင့်စဉ်မတတ်ဖြစ်သွားသည်။

ဘောကြီးက ဆက်ပြီးလျှောဆင်းနေဆဲပေ။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...”

ခေါ်မျိုးရာအသံကြောင့် မျက်လုံးကိုမရဲတရဲဖြင့် ဖွင့်ကြည့်တော့ အန္တရာယ်အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရပေမူ အသက်ကိုဝအောင်ရှူရတော့သည်။

ပလိုင်အောတို့ဘောလည်း.. ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိဘဲ နတ်ပန်းခင်တို့နှင့်ကပ်လျက် လိုက်ပါလာလေသည်။

နတ်ပန်းခင်တို့နောက်ကို ရန်မူရန်လိုက်လာသော

ဆိုင်ကယ်များကို အရိပ်အယောင်ပင်မတွေ့ရပေ။

“ဟိုကောင်တွေ သေပြီထင်တယ်.. ခေါ်မျိုးရာ”

“ကံကောင်းတဲ့အကောင် အသက်ရှင်မှာပေါ့.. အလကားကောင်တွေ လူတွေကိုဒုက္ခပေးနေတာကြာပြီ”

“ကျွန်မ၊ မသိလို့.. ဒီလမ်းကို ဘယ်သူကသွားလို့ သူတို့က ဓားပြတိုက်ရတာလဲ.. ဒီလောက်ဆိုးဝါးတဲ့ခရီးကို”

“ဒီလမ်းက တစ်ဖက်နယ်စပ်ကနေ မှောင်ခိုအုပ်စုတွေက ပစ္စည်းသယ်တာ ယူတာတွေကိုလုပ်ကြတယ်လေ.. ခေတ်မီစက်ပစ္စည်းတွေရှိနေတော့.. သွားလို့လာလို့ရနေတာပါ”

“ဪ...”

“ဝါကြောင့် ဒီကောင်တွေကျက်စားနေကြတာပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်မတို့ ဒီအတိုင်းဘယ်လောက်ထိ နေရမှာလဲ”

“သိပ်မကြာတော့ပါဘူး.. ရှေ့နားဆိုရင် နှင်းအိုင်ကြီးကိုရောက်ရင် ခဏနားလို့ရပါပြီ”

“နှင်းအိုင်ကြီး...”

“ဟုတ်တယ်.. အရမ်းသာယာတဲ့နေရာဗျာ၊ ငှက်ပေါင်းစုံကျက်စားတဲ့နေရာတစ်ခုဆိုရင် မှမှားဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ရှိုး...”

“ဟင်....”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သားရေဘောကြီး ပေါက်သွားပြီထင်တယ်”

“ရှင်...”

“ဒုက္ခပါပဲ...”

ခေါ်မူးရာ အောက်ကိုဆင်းလိုက်ပြီး...

“ဘန်ဒေါင်းရေ... သူတို့နှစ်ယောက်ကို အပေါ်မှာ ထားပြီး ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျားက ကြီးနဲ့ဆွဲပြီးဆင်းရမှာပဲ”

“ရတယ်ဗျို့...”

ဘန်ဒေါင်းနှင့် ခေါ်မူးရာဘောကိုကြီးနှင့်ချည်နှောင် ပြီး... ဆွဲလာကြလေတော့သည်။

နတ်ပန်းခင် အပေါ်မှလိုက်ပြီးစီးရသည်ကို အားနာ သဖြင့်...

“ကျွန်မတို့ပါ ဆင်းရမလား”

“ရတယ်... အပေါ်မှာပဲအေးအေးဆေးဆေးနေပါ”

“နတ်ပန်း...”

“ဘာလဲ... အိမ်”

“နှင့် ခရီးစဉ်ကတော့ ပြန်လမ်းတောင်မမြင်တော့ဘူး”

ဟာ...”

“အိမ်... ခုချိန်မှာ ပြန်မယ်ဆိုလည်း မရတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်... စိတ်ဓာတ်ကျနေလို့လည်း မထူးပါ”

ဘူး... ဟဲ့... နတ်ပန်း”

“ဘာလဲဟ...”

“ခေါ်မူးရာက တကယ့်လူတော်တစ်ဦးပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်... ဆရာမင်းမော်ပြောတုန်းက ဒီလောက် သူ့ကိုအထင်မကြီးဘူး... ခု တကယ့်လက်တွေ့ကြုံတော့မှ တကယ့်သူရဲကောင်းပဲ”

“ဘာလဲ... နင်က အထင်ကြီးသွားပြီပေါ့”

“အင်း”

“ကောင်မ... မရိုးဘူးနော်”

“အိမ်... ငါအထင်ကြီးတာ ရိုးရိုးပါနော်”

“အဲဒီရိုးရိုးလေးက စတာပဲဟေ့”

“တိတ်စမ်း... တော်ကြာကြားသွားလို့ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေဦးမယ်... ကောင်မရဲ့”

“သနားပါတယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ အိမ်”

“ဘယ်သူ့ပြောရမလဲ... ငါ့ရည်းစား ဘန်ဒေါင်းကို”

www.burmeseclassic.com

ပြောတာ.. နင်က နင့်လူကိုပြောပေါ့”

“ကောင်မစုတ်... ”

ရယ်သံလေးများက နှလုံးသားကိုအမှတ်မထင်စေ
ရောက်လာခဲ့လေပြီ...။

“ဟယ်.. လှလိုက်တာ”

ရောင်စုံငှက်ကလေးတွေ အုပ်စုလိုက်.. ရေအိုင်ကြီး
တွင် နားလိုက်ကြ.. ပျံလိုက်ကြနှင့်မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းမှာ စိတ်
ကို ကြည်နူးစေလေသည်။ လွင်မောင်ကတော့ ကင်မရာ
တစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။

“ဒီတစ်သက် ဒီလိုနေရာမျိုးကို ရောက်ခဲ့ရတာ..
နတ်ပန်းရေ.. နင့်ကိုကျေးဇူးကမ္ဘာပဲဟာ... ”

“ဒီလောက်အန္တရာယ်တွေကို ကျော်ဖြတ်ရတာကို နင်
က ကျေးဇူးတင်နေသေးတယ်... ”

အိမ်က မကျေမနပ်နှင့် လွင်မောင်ကို ပြောနေသည်။

“ဟဲ့.. အိမ်.. နင်ဒီလိုနေရာမျိုးကို လာချင်တယ်ဆို
တာတောင် လာလို့မရဘူး.. ”

“တော်တော့ဟာ.. နင်နဲ့စကားပြောရတာ အာရုံ
ပျက်တယ်.. နင့်ဟာကြီးနားကို သွားပြီးတွတ်ထိုးနေ... ”

“ဒင်းကြောင့် ငါကပါလာရတာ.. သိမယ်..”

အိမ်ရှေ့ခန်းလေးကို စုကာ ဘန်းဒေါင်းဆီသို့ သွားလေသည်။ ခေါ်မျိုးရာတစ်ယောက် ရေအိုင်နားမှာ ဓါးမြှောင်တစ်ချောင်းနှင့် ဘာရှာနေလဲမသိတာကြောင့် နတ်ပန်းခင်အနားကို လျှောက်သွားလေသည်။

“ခေါ်မျိုးရာ.. ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါးရှာနေတာလေ..”

နတ်ပန်းခင် ရေအိုင်စပ်နားကို ကြည့်ပေမယ့် ဘာအကောင်မှမတွေ့ရပေ.. ရေမှာ ကြည်လင်ပြီး အားလုံးကို မြင်နေရသည်။

“ကဲ..”

“ဗွမ်း”

“ဖျပ်.. ဖျပ်”

“ဟယ်”

အနီရောင်သဖွယ်ရှိနေသော ငါးကြီးတစ်ကောင် ခေါ်မျိုးရာဓါးမြှောင်တွင် လှုပ်ရမ်းပြီး ပါလာလေသည်။

“ရှင်မျက်စိက နတ်မျက်စိလား”

“ဘာလို့လဲ..”

“ကျွန်မကြည့်နေတာ ဘာမှမတွေ့ရဘူး”

“ဟိုမှာတွေ့လား”

ရေပေါ်တွင် အစိမ်းရောင်ရေမှော်ဖတ်ကလေးများ ရေပေါ်သို့ တက်နေသည်ကို ပြလိုက်သည်။

“ဒီရေမှော်ဖတ်တွေက ရေထဲမှာဆို ရေနဲ့တစ်ရောင်တည်းပဲလေ.. သေသေချာချာကြည့်မှမြင်ရတာ.. ငါးတွေက လူသံကြားတာနဲ့ ဒီရေမှော်ထဲကို ဝင်ပြီးပုန်းနေတာ”

“ရှင်က တကယ်ကို မုဆိုးပီသပါတယ်”

“မုဆိုးပဲဗျာ မုဆိုးပီသရမှာပေါ့”

ငါးလေး(၅)ကောင်လောက်ကို ဖမ်းပြီး နေရာဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ပလိုင်အောနှင့် ကျော်လေးတို့က မီးဖိုလုပ်တာ ချက်ပြုတ်နေကြလေပြီ..

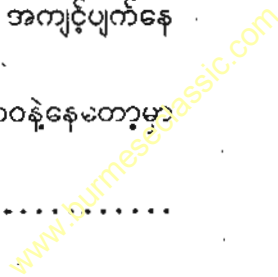
“ပလိုင်အော့ရေ.. ဒါပါကင်ကွာ”

ငါးတွေကိုချပေးပြီး ကျောက်ကမူလေးပေါ်တွင် ခေါ်မျိုးရာ ထိုင်နေလေတော့သည်။ နတ်ပန်းခင် ကော်ဖီဖျော်တာ အချမ်းပြေသောက်ရင်း ခေါ်မျိုးရာအတွက် တစ်ခွက် ထည့်ကာ ယူခဲ့သည်။

“ခေါ်မျိုးရာ.. သောက်လိုက်ပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ.. တော်ကြာ လျှာက အကျင့်ပျက်နေပါဦးမယ်”

“ရှင်ရယ်.. ဒီလိုပဲ ရေခဲပြင်မုဆိုးဘဝနဲ့နေတော့မှာလား..”

“ကျုပ်မွေးဖွားရာဒေသက ကျုပ်သေဆုံးရာဒေသပဲလို့ သတ်မှတ်ထားပါတယ်”

“ရှင့်ရဲ့ဘဝကြီးကို မငြီးငွေ့ဘူးလား”

“အရင်တုန်းကတော့ ကျုပ်ဘဝကို ဒီလိုအဆုံးသတ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါဘူး. . ဒါပေမယ့်. . .”

ခေါ်များရာ စကားကို ဆက်ပြီးမပြောတော့ဘဲ အထေး ဆီသို့ ငေးကြည့်နေမိတော့သည်။

“ဆက်ပြောလေ. . ဘာလို့စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်ရ တာလဲ. . .”

“မပြောချင်ဘူးဗျာ. . ဒီအကြောင်းတွေကိုပြောရင် ရင် ထဲမှာ ခံစားရလို့ပါ. . .”

“ပြောပြပါလား. . ကျွန်မနားထောင်ချင်တယ်”

“ပြောဖို့အားအင်တွေရှိတဲ့အခါ ပြောပြပါ့မယ်. . နေ့ လည်စားပြီးရင် ခရီးဆက်ကြရအောင်. . ခုမြင်နေရတဲ့ နေရာ ဟာ သာယာလှပသလောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နေရာ တစ်ခု. . .”

“ဟင်”

“ခု. . ကျုပ်တို့ရောက်နေတဲ့အချိန်ကလေးမှာသာ လှပနေတာ. . ညနေစောင်းပြီဆိုရင် အန္တရာယ်ဇန်တစ်ခုဖြစ် သွားပြီ. . ဘာအကာအကွယ်မှမရှိတဲ့နေရာ. . ဒီနယ်နိမိတ်က

နေ ညနေမရောက်ခင် လွတ်အောင်ထွက်နိုင်မှဖြစ်မယ်”
နေ့လည်စာကို အားလုံးစားသောက်ပြီးသည်နှင့် ခရီး ဆက်ခဲ့ကြသည်။

“ကျွန်မတို့ရောက်ဖို့လိုသေးလား ခေါ်များရာ. . .”

“နောက်(၂)ရက်လောက်ဆိုရင် ရောက်ပါပြီ”

“ဒီညအတွက်ရော စိတ်ချရတဲ့နေရာရှိပါ့မလား”

“ရှိပါတယ် နတ်ပန်းခင်. . ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ တောင် တမ်းပါးအောက်မှာ နားခိုစရာရှိပါတယ်. . .”

အားလုံးခရီးပြင်းလာခဲ့ကြရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေကြသည်။ နေ၏အပူဒဏ်ကို မခံရခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ် လုံးကိုက်ခဲသလိုဖြစ်လာနေသည်။ ဒေါက်တာမျိုးထွန်းတစ် ယောက် တွဲခေါ်နေရလေပြီ. . .

“ပလိုင်အော”

“ဘာများလဲ ကိုလွင်မောင်”

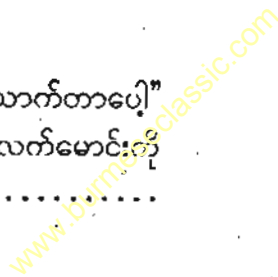
“နားလို့မရသေးဘူးလား”

“ရှေ့နားဆိုရင်ရောက်ပါပြီ. . အဲဒီကျမှအတိုးချပြီး နားပေါ့ဗျာ”

“ဒေါက်တာ. . ဘယ်လိုနေလဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ. . နားတော့မှ ဆေးသောက်တာပေါ့”

နတ်ပန်းခင်တစ်ယောက် ခေါ်များရာ လက်မောင်းကို

အမှီပြုပြီးသာလျှောက်နေရလေသည်။

ဒီခရီးကြမ်းသည်ဟု ပြောကြပေမယ့် နတ်ပန်းခင်က အတင်းလာခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သမျှ ဒဏ်တွေကို သတ္တိရှိရှိရင် ဆိုင်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ အိမ်ဆိုလျှင် ဘန်ဒေါင်းကျောပေါ်တွင် လိုက်ပါနေရသည့် အခြေအနေကို ရောက်ရှိနေလေပြီ...

တောင်ကမ်းပါးမှအောက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သပ် သပ်ရပ်ရပ်ဆောက်ထားသော အိမ်လေးတစ်လုံးကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ လူနေသေးတယ်... အံ့ရော...”

ဒီလောက်လူတွေနှင့်ဝေးလံခေါင်ပါးသည့်နေရာမှာ နေသော သူ့ကို နတ်ပန်းခင် အံ့သြမိလေသည်။

“သူလည်း ကျုပ်လိုမုဆိုးတစ်ယောက်ပဲဗျ... သူ့အ တွက်ခုလိုခရီးဟာ ဘာမှမဆန်းကြယ်ဘူး... ကျုပ်တို့ဆီကို တစ်လတစ်ခေါက်တော့ ရောက်လာပြီး... သားကောင်တွေ ရောင်းတယ်... ပြီးရင် သူ့ရိက္ခာတွေဝယ်ပြီးပြန်တာ...”

“တစ်ယောက်တည်းနေတာလား?”

“ဟုတ်တယ်... သူ့ရဲ့ဂျာနီဆိုတဲ့ ခွေးကြီးတစ်ကောင် နဲ့နေတာ...”

“မိသားစုမရှိဘူးလား?”

“မရှိတော့ဘူး... အားလုံးအသတ်ခံခဲ့ရတယ်”

“ရှင်”

“သူ့နာမည်က စောမွှင်းလုတဲ့... အက်(၅၀)လောက် နှို... ”

“ဪ”

အိမ်ကြီးနားသို့ ရောက်လာကြပြီး...

“ဟေ့... ဦးစောမွှင်းလု...”

“ဘယ်သူတွေလဲကွ”

“ခေါ်များရာပါ”

“ကျွါ”

ပိတ်ထားသော တံခါးကြီးကို ဖွင့်ပြီး ကချင်အမျိုးသား ကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ညှော်သည်တွေပါလာတာကို... လာကြဟေ့...”

အပြင်မှာ နှင်းလေတွေက တိုက်တော့မယ်”

အားလုံးအိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် ဦးစောမွှင်းလုက ရေခဲခါးခါးတစ်ခွက်စီကို တိုက်လေသည်။

“ခရီးပန်းလာကြတယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း... ဒီလိုခရီးမျိုးက လူစိမ်းတွေအတွက် အရမ်း ထို ပင်ပန်းတယ်... အေးအေးဆေးဆေးနားကြကွာ... ငါ လည်းတောဝက်တစ်ကောင် ချောင်းနေတာ(၃)ရက်လောက်

ရှိပြီ. . သွားချောင်းဦးမယ်”

ဦးစောမိုင်းလု သေနတ်ရှည်တစ်လက်ကိုဆွဲပြီး ခွေးဖြူကြီးနဲ့ထွက်သွားလေတော့သည်။

အိမ်တစ်ယောက်ခရီးပြင်းဒဏ်ကြောင့် ဖျားတော့သည်။ ဒေါက်တာမျိုးထွန်းသည် အိမ်ကို ဆေးထိုးပေးပြီး နေအိမ်. . .

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မနက်ကိုခရီးဆက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်. . ကျုပ်လည်း အားလုံးကိုဒီမှာ(၂)ရက် လောက်နားပြီးမှ ခရီးထွက်စေချင်တယ်. . ဘယ်လိုသဘော ရလဲ နတ်ပန်းခင်”

“ကောင်းပါတယ်. . ခုပုံစံအတိုင်းခရီးဆက်ရင် မကောင်းဘူး. . ”

အားလုံး ညနေစာကိုတောင် စားချင်စိတ်မရှိသော ကြောင့် အသီးသီးနေရာယူကာ လှဲနေကြတော့သည်။

“သက်သာလား. . အိမ်”

“အင်း”

ခရီးကြမ်းဒဏ်ကြောင့် အိမ်တစ်ယောက် တစ်ညလုံး အဖျားတွေတက်ပြီး. . မနက်ပိုင်းလောက်မှ သက်သာလာခဲ့သည်။

အားလုံးခရီးပန်းလာသောကြောင့် အိမ်ကို ဘန်ဒေါင်းဆန်းကပ်ပြုစုနေရလေသည်။ ဒေါက်တာမျိုးထွန်းကတော့. . ဆေးသောက်ရုံနှင့် သက်သာ၍သိပ်ပြီးမဖြစ်ခဲ့ပေ။

“ဒီပုံစံတိုင်းဆိုရင် အိမ်သက်သာမှခရီးဆက်ပြီးထွက် သို့ရမယ် နတ်ပန်းခင်”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲစဉ်းစားထားပါတယ်. . ကျန်တဲ့ သူတွေလည်း ခရီးပန်းနေပြီဆိုတော့ အားလေးဘာလေးပြန်ပြီး ငွေ့ရတာပေါ့. . ဒါနဲ့ ခေါ် မှူးရာ ကျွန်မတို့ဒီအိမ်မှာ ရက်ကြာ

ကြာတည်းခိုလိုကောင်းပါ့မလား”

“ဦးစောမှိုင်းလုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှအားမနာပါနဲ့ . . သူနဲ့ကျုပ်က . . မိသားစုလိုနေကြတာပါ”

“အပြင်ကို ထွက်ကြည့်ချင်တယ် . . ရမလား”

“ရပါတယ် . . သိပ်ပြီးအဝေးကြီးတော့မသွားနဲ့နော်”

“ကောင်းပြီ”

နတ်ပန်းခင်အပြင်သို့ထွက်မည်အပြု . . လွင်မောင်ကပါလိုက်မည်ဆိုသဖြင့် နှစ်ယောက်သားထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်မျိုးရာနှင့် ပလိုင်အောတို့က စားသောက်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ကျော်လေးတို့နှစ်ယောက်လည်း ကိုယ်လက်တွေကိုက်နေသဖြင့် ခွေနေကြသည်။ ဒေါက်တာမျိုးထွန်းကတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် မှတ်တမ်းရေးရန် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“နတ်ပန်း . . ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခရီးကထောက်ဦးမယ်”

“ဘာတတ်နိုင်မလဲဟာ . . အိမ်ဖြစ်နေတာကို လျစ်လျူရှုပြီးတော့ မသွားသင့်ဘူးလေ . . ပြီးတော့ ကျော်လေးတို့နှစ်ယောက်လည်း ပန်နေကြတယ်”

“လှပတဲ့အရာတွေနောက်မှာ . . ကြောက်စရာတွေရှိနေတယ်နော်”

“နင် . . ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ခု . . ငါတို့မြင်တွေ့နေတဲ့ ရေခဲပြင်ရဲ့အလှတရားတွေကို ပြောတာ”

ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံး စိမ်းလန်းပြီး တိမ်တိုက်တွေက ပြေးလွှားနေသလို . . ရေခဲပြင်ကြီး၏ သာယာမှုသည် စိတ်ကိုကြည်လင်အေးမြစေသည်။

“နတ်ပန်း . . ဓာတ်ပုံရိုက်ရအောင်”

“ရိုက်ပါလား . . နင်ဘာသာနှင့် ရိုက်တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ . . နင့်ကိုအမှတ်တရရိုက်ချင်လို့ ကိုယ်ရောက်ခဲ့တဲ့နေရာလေးတွေကို အမှတ်တရဖြစ်အောင် လို့ဝါ”

“မရိုက်ချင်ပါဘူးဟာ”

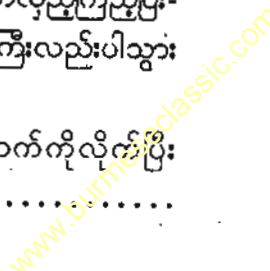
“ရိုက်စမ်းပါ . . နင့်ကိုရိုက်ပြီးရင် ငါ့ကိုပြန်ပြီးရိုက်ပေး”

“ကဲ . . ကဲ . . ရိုက် . . ဘယ်နေရာမှာရိုက်မလဲ”

“အင်း . . .”

လွင်မောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး “ဟိုရှေ့နားကနေ ရိုက်မယ် . . အိမ်ကြီးလည်းပါသွားအောင်”

လွင်မောင် ဒေါ်ဆောင်သည့်နောက်ကိုလိုက်ပြီး

ခါတ်ပုံတစ်လှည့်စီရိုက်ကြသည်။ ကောင်းကင်းတွင် နေခြည်လေးက မပွင့်တပွင့်နှင့်မို့ အအေးခါတ်က သိပ်ပြီးမပြင်းပေ...

“ဟိုအပင်အောက်မှာ ခဏထိုင်ကြရအောင်”

ရေခဲပြင်တွင် ရှားရှားပါးပါးပေါက်နေသော သစ်ပင်လေးအောက်တွင် ထိုင်ကြရင်း...

“နတ်ပန်း”

“ဘာလဲဟာ... အတွေးပျက်လိုက်တာ”

“နင်က ဘာတွေများတွေးနေတာလဲ... ဧကန္တတစ်ယောက်အကြောင်းမဟုတ်လား...”

“ခွေးကောင်... ငါက ဘယ်တစ်ယောက်အကြောင်းတွေးရမှာလဲ... ပြောစမ်း”

“ခေါ်မျှားရာလေ...”

“ကောင်စုတ်... ဒါတွေးစရာလားဟ”

လွင်မောင့် လက်မောင်းကိုရိုက်ပြီး ပြောပေမယ့် နတ်ပန်းခင်ရင်ထဲမှာ ခေါ်မျှားရာဆိုသည့် အမည်လေးက ရောက်နေသလိုရှိနေသည်တော့အမှန်။

“သူ့ဘဝအကြောင်း နင်ဘယ်လောက်သိလဲ”

“ငါက ဘာလို့သိရမှာလဲ... မေးလည်းမမေးမိဘူး”

“ခေါ်မျှားရာ ဘဝက ကြေကွဲဖို့ကောင်းတယ်”

“အံ့မယ်... နင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေရတာလဲ”

“ပလိုင်အော လမ်းမှာပြောပြလို့...”

“လုပ်စမ်းပါဦး”

“အဲ... နင်စိတ်ဝင်စားနေပြီမဟုတ်လား”

“ကြေကွဲဖို့ကောင်းတယ်ဆိုလို့ပါ... မပြောချင်နေပေါက်ကွဲရတော့မပြောနဲ့...”

“ပြောပြပါ့မယ်... ဒီလိုဟ... ခေါ်မျှားရာက တက္ကသိုလ်ထိ ကျောင်းနေဖူးတယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... အင်္ဂလိပ်မေဂျာနဲနောက်ဆုံးနှစ်ထိ တက်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘွဲ့ရတဲ့အထိ မတက်ခဲ့ဘူးပေါ့”

“မတက်ခဲ့ရဘူး... နောက်ဆုံးနှစ်တက်တဲ့နှစ်မှာ ခေါ်မျှားရာ ဖခင်ဆုံးတယ်... ပြီးတော့ သူ့သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ အယ်လာဆိုတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို သူပုန်အဖွဲ့တွေက အဓမ္မစော်ကားပြီး သတ်ခဲ့ကြတယ်...”

“ဟယ်... ယုတ်မာလိုက်တာ”

“ခေါ်မျှားရာ စိတ်ခါတ်တွေကိုပြီး ကျောင်းဆက်ပြီး”

မတက်ဘဲ သူ့ချစ်သူကို သတ်ခဲ့တဲ့သူပုန်ခေါင်းဆောင်ကို လက်စားချေဖို့ ခုချိန်ထိကြိုးစားနေခဲ့တာပဲ”

“တစ်ခါက ပလိုင်အော မြို့ကိုပစ္စည်းသွားဝယ်တုန်းက မှာနေတဲ့ အယ်လာဆိုတာ. . . သူ့ချစ်သူကိုး. . .”

“ဟုတ်တယ်. . . အယ်လာအုတ်ဂူကို နံ့သာလူတောင် ကုန်းလေးမှာ ဂူသွင်းထားတာလေ. . . သူ့ကိုယ်တိုင် သူပုန်ခေါင်းဆောင်ကို လက်စားမချေရသရွေ့ သူ့ချစ်သူအုတ်ဂူကို မလာဘူးလို့ ကတိပြုထားလို့ ပလိုင်အောပဲ သွားပြီး မွမ်းမံပေးနေတာ. . .”

“သူပုန်ဗိုလ်က သူတို့လူမျိုးပဲလား”

“ပလိုင်အောပြောပုံအရဆိုရင် ဗမာလူမျိုးတစ်ဦးပဲ”

“ဟင်. . .”

“ဟာ. . .”

ကောင်းကင်တွင်လင်းနေသော အဲလင်းရောင်ထုတ် ရုတ်တရက် တိမ်ထုပ်ကြီးက ကွယ်သွားပြီး အမှောင်ရိပ်ကျသွားသည်။

နေကို တိမ်ထုပ် ဖြူတာပဲဆိုပြီး နေလိုက်ချိန်တွင်. . .

“ဝေါ. . .”

“လွင်မောင်”

“နတ်ပန်း”

အဝေးဆီမှ အဖြူရောင်နှင့်ရိပ်ကြီးရုတ်တရက်ပေါ်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

“နတ်ပန်းခင်နဲ့ လွင်မောင်. . . မြန်မြန်ပြေးခဲ့. . .”

ခေါ်မှုရဲ့ ရာ အပြေးကလေးလာပြီးခေါ်နေသောကြောင့် လွင်မောင် နတ်ပန်းခင်လက်ကို ဆွဲပြီး ပြေးပေမယ့် ငါးရိပ်ကြီးလက်က မလွတ်ဘဲ လုံးထွေးသွားလေသည်။

“နတ်ပန်း”

“လွင်မောင်”

နတ်ပန်းခင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လွင်မောင်လက်က ထွက်သွားပြီး နတ်ပန်းခင်လွင့်စဉ်သွားလေသည်။ မျက်လုံးမိမှာ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရပေ. . . မီးခိုးလုံးကြားထဲတွင် ရောက်နေသလို ခြေထောက်တွေလည်း မြေကြီးနှင့် မထိသလို ခင်မုတ်သည်။

“အမေ”

နတ်ပန်းခင်ကိုယ်လေးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖက်ထားလိုက်သည်ကို သိပေမယ့် မျက်လုံးကို လုံးလုံးဖွင့်၍ မရအောင်ပင်. . .

www.burmeseclassic.com

“မြေကြီးမှာဝပ်နေ နတ်ပန်းခင်... ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောနေသည့်စကားသံက ခေါ်မှူးရာအသံဟုလဲ ထင်မိသည်။ လေသံနှင့် ရောထွေးနေသဖြင့် ပြတ်သားမှု မကြားရချေ။ နတ်ပန်းခင်ကို ကျောဘက်မှသိုင်းဖက်ပြီး မြေကြီးတွင်ဝပ်နေသည်မှာ အတော်လေးပင်ကြာခဲ့သည်။ နှင်းရီရိပ်ကြီးလည်း တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပြယ်သွားသည်နှင့်...

“နတ်ပန်းခင်... ထတော့ ရပြီ...”

“လွင်မောင်ရော”

လွင်မောင်တစ်ယောက် နှင်းရိပ်ကြီးနောက်တွင် သွားပြီလားဟု ထင်လိုက်မိသည်။

“ရိပါတယ်... ဟိုမှာ ဝပ်နေတယ်”

လွင်မောင် ကျောက်တုံးအောက်တွင် ခေါင်းဖက် ထောင်ဘဲဝပ်နေသည်ကို ခေါ်မှူးရာ လှမ်းပြလိုက်သည်။

“လွင်မောင်”

“ဟာ...”

နတ်ပန်းခင် လှမ်းပြီးခေါ်မှ ခေါင်းထောင်လာပြီး ထလာသည်။

“နတ်ပန်း”

“ဘာလဲ လွင်မောင်”

“ငါ နင့်အပေါ်မှာ တာဝန်မကျေဘူးဟာ”

“လွင်မောင်ရယ်... ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ... ငါလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ခေါ်မှူးရာကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... အိမ်ထဲကို အမြန်ဝင်ကြရအောင်... ဒီလေက နောက်တစ်ကြိမ်ရောက်လာတတ်တယ်”

အိမ်ကြီးဆီသို့(၃)ယောက်သား အပြေးကလေး လာခဲ့ကြတော့သည်။ ဒီတစ်ခါလက်ကို ဆွဲမိသူက လွင်မောင် မဟုတ်... ခေါ်မှူးရာပင် ဖြစ်တော့သည်။

တွေကြားမှာ ဂူလုပ်ပြီးနေကြတာ.. အထွက်ကို စောင့်ရင် ခုလို ကြာတတ်တယ်..”

“စောင့်တော့ ဘယ်လိုစောင့်ရတာလဲ”

“ဂူနဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ရွက်ဖျင်ထိုးပြီး စောင့်ရတာ”

“ဟယ်.. လေတွေ မုန်တိုင်းတွေကျလာရင်ရော”

“ရေခဲပြင်မုဆိုးတွေအတွက် လေကြမ်းတွေမုန်တိုင်း တွေက သိပ်ပြီးမမှုတော့ပါဘူး.. ဒီကောင်တွေဂူကိုတွေ့ဖို့ဆို တာ (၁၀)နှစ်မှတစ်ကြိမ်မတွေ့နိုင်ဘူး.. အရမ်းကို ပီရိပြီး သေသပ်တယ်”

“ဒေါက်.. ဒေါက်.. ဒေါက်..”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ပလိုင်အောထပြီး ဖွင့်ပေး လိုက်သည်။

“ဟာ.. ဦးစောမှိုင်းလု..”

“ခေါ်.. မျှ.. ရာ”

“ဟင်..”

“အို..”

ဦးစောမှိုင်းလု ရင်ဘတ်ကိုဖိပြီး ယိမ်းယိုင်ကာ ဝင်လာ သည်။ သွေးတွေက မြင်၍ မကောင်း..

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ..”

အိမ်တစ်ယောက်လည်း တော်တော်လေးသက်သာ လာနေပြီဖြစ်သဖြင့် မနက်ကျရင် ခရီးထွက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးထဲတွင် မီးဖိုကာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ထိုင်နေကြသည်။

“ခေါ်မျှ.. ရာ”

“ဘာများလဲ နတ်ပန်းခင်”

“ဦးစောမှိုင်းလုခရီးသွားတာ (၃)ရက်တောင်ပြည့် တော့မယ်.. ခုထိပြန်မလာသေးဘူး”

“သားကောင်နောက်ကို မရမကလိုက်နေတယ်နဲ့ တူ တယ်”

“ဒီသားကောင်က ခုလိုပဲ လိုက်ရတာလား”

“ဟုတ်တယ်.. တစ်ခါတလေ(၁၀)ရက်လောက် တောင်ကြာတတ်တယ်.. ဒီကောင်ကြီးတွေ မြေအောက်နှင်း

“ငါ့ကို... ဟို ကောင်... နတ်ဘီလူး... လုပ်ကြံလိုက်တယ်...”

“ဘာ... နတ်ဘီလူး...”

ခေါ်မျှားရာ... နတ်ဘီလူးအမည်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာသွားလေသည်။

“ဦးစောမှိုင်းလုကို ဆေးကုဖို့ပြင်ပါ...”

ဒေါက်တာမျိုးထွန်းက ဆေးအိတ်ကိုယူပြီး ဒဏ်ရာကို ကြည့်လေသည်။

“ကုမနေ ပါနဲ့ကွာ... မရ... ပါဘူး... ခေါ်မျှားရာ...”

ဒီကောင်တွေ ငါ့နောက်က ပါလာကြတယ်... ရော့... ဒါကို မင်းယူထားလိုက်...”

“ဟာ... ဦးစောမှိုင်းလု”

ခေါ်မျှားရာ လက်ထဲတွင် ဦးစောမှိုင်းလု ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဒေါက်တာမျိုးထွန်းက သွေးကြောကို စမ်းသပ်ပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်တော့သည်။

“တောက်... နတ်ဘီလူး... မင်းနဲ့ တွေ့ကြတာပေါ့”

“ခေါ်မျှားရာ”

ပလိုင်အော ခေါ်မျှားရာလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သတိပေးနေသည်။ ဦးစောမှိုင်းလု ပေးခဲ့သော ပစ္စည်းကိုကြည့်

ပိုက်တော့ ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ခါးမြှောင်စစ်လက်... စိန်တွေက ခါးရိုးတွင် စိထားသည်။

“နတ်ဘီလူးတို့ ဒီခါးနောက်ကို လိုက်ကြတာဖြစ်မယ်”

“ဂူး...”

“ဘုတ်... ဘုတ်”

“ဟာ... ဒီကောင်တွေလာနေပြီနဲ့တူတယ်”

“ပလိုင်အော... မင်းအခြေအနေကို တွက်ကြည့်...”

“အေး...”

ပလိုင်အော အပြင်သို့ပြေးထွက်ပြီးကြည့်ကာ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ခေါ်မျှားရာ... ဒီကောင်တွေအင်အားများတယ်...”

“ညီဆိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘာမှမပူပါနဲ့ ဦးစောမှိုင်းလု အိမ်မှာ မြေအောက်ခန်းတယ်...”

“ဦးစောမှိုင်းလုကို ထားခဲ့မှာလား ခေါ်မျှားရာ...”

“ထားခဲ့ရမှာပဲ... ဒီကောင်တွေအိမ်ကို မွေနှောက်ပြီး

နှိမ့်မှာပါ... မြေအောက်ကို ဝင်ကြမယ်... ပလိုင်အော... ဟို ညီချစ်တွေကို ခွာလိုက်”

“အေး.. အေး.. .”

ပလိုင်အောနှင့် ဘန်ဒေါင်းတို့ပျဉ်ချပ်တွေကို ခွာလီ
သည်နှင့် မြေအောက်တံခါးပေါက်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည့်
သပ်သပ်ရပ်ရပ်လုပ်ထားသော တံခါးချပ်ကို ဖွင့်
အောက်သို့အားလုံးဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ပစ္စည်းတွေတစ်ခုမှ မကျန်ခဲ့စေနဲ့ဟေ့.. .”

“အေးပါ”

မြေအောက်ခန်းကြီးဆိုပေမယ့် ပေ(၂၀)လောက်
ကျယ်ဝန်းပြီး ပစ္စည်းများစွာလည်း ရှိနေသည်။

“ပလိုင်အော.. မင်းသေသေချာချာပြန်ပြီး ပိတ်
လား”

“အေး.. ပိတ်ခဲ့တယ်.. ဒီကောင်တွေဘယ်လိုမှ
နိုင်ဘူး.. ဟော.. ခြေသံတွေကြားနေရတယ်.. .”

အိမ်ကြီးပေါ်မှ ခြေသံတွေ အော်ဟစ်သံတွေနဲ့ပစ္စည်း
များပေါက်ခွဲသံတွေကို ကြားနေရသည်။

“ငါ့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုဆုံးရှုံးပြန်ပြီ”

“ခေါ်မျှားရာရယ်.. ဒီကောင်တွေနဲ့ငါတို့ပြန်ပြီး တွေ့
မှာပါ.. .”

“ဒီညတော့ မြေအောက်ထဲမှာပဲ အိပ်ကြတာပေါ့

မြေအောက်အခန်းကြီးထဲတွင် နေရာကိုယ်စီယူကာ
အိပ်ရန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။ အတော်လေးကြာတော့
အပေါ်ထပ်ဆီမှ အသံများပျောက်သွားသည်။

“ဒီကောင်တွေလစ်ပြီထင်တယ်.. ငါ့အခြေအနေ
ထွက်ကြည့်ရမလား.. .”

“ထွက်ကြည့်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ပလိုင်အောအပေါ်သို့တက်သော သစ်သားလှေကား
မှတစ်ဆင့် အိမ်ပေါ်ဆီသို့သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ.. ပလိုင်အော”

“အိမ်ထဲမှာတော့ တစ်စစီပျက်စီးသွားပြီကွ.. ဒီ
ကောင်တွေ အပြင်မှာ ရှိနေတုန်းပဲ”

“ဟင်”

“ငါ့အထင်တော့ အိမ်ကြီးကို တစ်ခုခုလုပ်မယ့်ပုံပဲ”

“တောက်.. နတ်ဘီလူး မင်းအတွက်အသက်ရှင်ရက်
တွေမကျန်တော့ပါဘူး”

“ဖျောက်.. ဖျောက်.. ဖျောက်”

“ဘာသံလဲ ခေါ်မျှားရာ”

“ဒီကောင်တွေ ကိုစောမိုင်းလူ အိမ်ကြီးကို မီးရှို့နေ
ပြီ.. နတ်ပန်းခင်”

www.burmeseclassic.com

“ရှင်...”

“ကျုပ်တို့မြေအောက်ခန်းကို မီးမရောက်နိုင်ပါဘူး”

“ဒီလူတွေအတော့်ကို ယုတ်မာကြတယ်”

ခေါ်မှူးရာ ဦးစောမှိုင်းလုပေးခဲ့သော ရွှေခါးမြှောင်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“ဦးစောမှိုင်းလု ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်လက်စားချေပေးပါ့မယ်... စိတ်ချယုံပါ...”

မြေအောက်ခန်းထဲတွင် အားလုံးစကားသံလေးများ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့လေပြီ... အပေါ် အိမ်ကြီးကတော့ မီးလောင်၍ ကောင်းနေဆဲပေ...

“ရှင်သိပ်ပြီး ခံစားနေရလား ခေါ်မှူးရာ”

“ဟုတ်တယ် နတ်ပန်းခင်... ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို ငဲ့ပြီး ဒီကောင်ကို ရင်မဆိုင်တာပဲ... ကျုပ်ဘဝမှာ နာကြည်းဆုံးလူက ဒီနတ်ဘီလူးဆိုတဲ့ကောင်ပဲ”

နတ်ပန်းခင် ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကို မမေးရက်ပေ။ နတ်ပန်းခင် စိတ်ထဲမှာသိနေသည်မှာ ခေါ်မှူးရာ ချစ်သူကို သတ်ခဲ့သူမှာ နတ်ဘီလူးပင်ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

“နတ်ပန်းခင် အိပ်တော့လေ... မနက်ခရီးက ဆက်ရဦးမှာ”

“ရှင်လည်း အိပ်လိုက်ပါ... ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှာ ရှင့်ကို အားကိုးပြီး သွားနေကြရတာဆိုတော့ ရှင်တစ်ခုခုဖြစ်လို့ ဖြစ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ... ကျုပ်အသက်ရှင်နေသရွေ့ တာဝန်ကျေခံရပါမယ်”

နှစ်ယောက်သား အကြည့်ကလေးများထဲတွင် သံသယဇဉ်ဆိုတာလေးရှိနေမယ့် ဟန်ဆောင်လျက်ပင်...။

သား”

“ရပါတယ်. . ကြည့်လေ”

ခေါ်မျိုးရာ လှမ်းပေးသောဓားမြှောင်ကိုကြည့်တော့ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက လက်ရာတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

“ဒီဓားမြှောင်ကို ဘယ်ကနေ. . ဦးစောမိုင်းလု ရခဲ့တာလဲ”

“သူပြောတာတော့. . ကျောက်ဂူလေးတစ်ခုဆီက အရိုးစုတွေကြားကတွေ့ခဲ့တာတဲ့. . အဲဒီမှာ တခြားလက်နက်တွေလည်းရှိတယ်. . သူကစိတ်မဝင်စားလို့မယူခဲ့ဘူး၊ ဒီဓားလေးကို သဘောကျပြီးယူခဲ့တာလေ”

“နတ်ဘီလူးတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိသွားတာလဲ”

“ကျုပ်အထင်တော့ ဦးစောမိုင်းလု မြို့တက်ပြီးရောင်းတာကို သတင်းရသွားတာဖြစ်မယ်ဗျ. . တစ်ခါ ကျုပ်ဆီရောက်တုန်းက ဈေးဆိုင်ထားတယ်လို့တော့ ပြောတယ်. . တစ်ခေါက် သူ့မြို့ကိုပြန်တက်ရင်ရောင်းပစ်မှာ ခုတော့လုပ်ခြံခံလိုက်ရပြီ. . နတ်ပန်းခင်က ဒီဓားကိုဘယ်လိုမြင်ထားလို့လဲ. . .”

“ဒီဓားဟာ ရှေးနှစ်ပေါင်းထောင်ကျော်က လူသားတွေ

စိတ်ကူးပေါက်ပြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းပဲ အရမ်းကို

မီးလောင်ပြင်တွင် ကြွင်းကျန်ခဲ့သော ဦးစောမိုင်းလု အရိုးစုများကို စုပုံပြီးမြေမြုပ်ခဲ့ကြသည်။

အားလုံးစိတ်ထဲတွင် မကောင်းခဲ့ပေ. . .

“သွားကြမယ်ဟေ့. . .”

“ခေါ်မျိုးရာ အရှေ့ဘက်တောလမ်းကဖြတ်ဖို့ မလား”

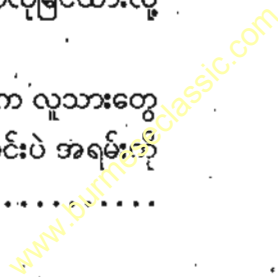
“အေး. . အဲဒီက သွားကြမယ်၊ တောင်ဘက်က အရိုးမြန်ပေမယ့်၊ လမ်းကကြမ်းတော့မလွယ်ဘူး”

ပလိုင်အောရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး. . စတင်ပြီး ထွက်ကြလေသည်။

“ခေါ်မျိုးရာ. . .”

“ဘာများလဲ. . နတ်ပန်းခင်”

“ရှင့် ခါးကြားက ရွှေဓားမြှောင်ကို ခဏကြည့်လို့

တန်ဖိုးကြီးတယ်”

“ကျုပ်က ဒါတွေကိုနားမလည်တော့ မသိဘူးဗျာ”

“ဒီတစ်ခါ.. ရာသီဥတုက နေတောင်ထွက်နေစဉ်လား”

“ဟုတ်တယ်.. ကျုပ်တို့အတွက် ကံကောင်းတာပဲ နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက်ခရီးဆက်ပြီးရင် ရွာကလေးတစ်ရွာကိုရောက်ပါပြီ.. အဲဒီကျမုနားကြမယ်လေ”

“ကောင်တာပေါ့ဗျာ”

လွင်မောင်နှင့် ဘန်ဒေါင်း ကျောပေါ်မှအထုပ်တွေထုတ်ချကာ.. ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။ အိမ်က.. နတ်ပန်းခင်ဘေးကို ရောက်လာပြီး..

“နတ်ပန်း”

“ဘာလဲ.. အိမ်”

“ငါတို့အတွက် ပြန်လမ်းရောဂျီပါ့မလား”

“အိမ်ရယ်.. နင်စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီလား”

“ဟုတ်တယ်.. ငါလိုက်လာမိတာ မှားပြီလို့တောင်ထင်မိတယ်.. ခုမှတော့ပြန်လှည့်ပြီးသွားလို့လည်း မရတော့ဘူး.. ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ ခရီးဆုံးအောင်သွားတော့မယ်”

“ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ”

“ခွီး..”

“ဟယ်”

လေချွန်သံလိုလို အသံတစ်ခုကိုကြားလိုက်ပြီး..

“နတ်ပန်းခင်တို့ မလှုပ်နဲ့”

“ခွီး..”

“ဟို..”

“အမလေး..”

“အယ်..”

ခေါ်မျှားရာ လက်ထဲမှ မှုတ်မြားလေးနှင့်ပစ်လိုက်သော နေရာမှ.. လက်ကျောက်ဝတ်လောက်ရှိသော မြွေဖြူကြီးတစ်ကောင် ပါးပျဉ်းကြီးထောင်ပြီး ရန်မူရန်ပြင်ချိန်တွင်..

“ဒိုင်း..”

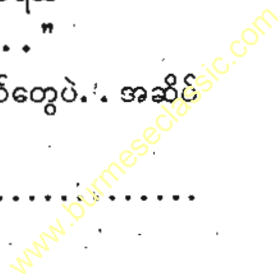
ခေါ်မျှားရာ သေနတ်နှင့်ပစ်ချလိုက်သည်။

မြေပြင်တွင် မြွေကြီး၏ခေါင်းပိုင်း တစ်စစီဖြစ်သွားသည်။

“တော်သေးတာပေါ့.. ခေါ်မျှားရာရယ်”

“မြေကြီးနဲ့တစ်ရောင်တည်းနော်..”

“ဟုတ်တယ်.. နှင်းခဲမြွေဟောက်တွေပဲ.. အဆိပ်ပြင်းတယ်၊ ဆက်ပြီးသွားကြရအောင်”

“အင်း...”

အားလုံး နားနေရာမှခရီးထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။
ရေခဲပြင်တွေ နှင်းပွဲပွင့်တွေကိုမတွေ့ရတော့ဘဲ...
စိမ်းလန်းသောတောတန်ကြီးနှင့် မြေလမ်းသွယ်ကိုတွေ့နေ
တော့သည်။

“ကုန်းမြေပိုင်းကိုရောက်ပြီ... ”

“ဟုတ်တယ်နော်... အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်၊ နယ်မြေ
တစ်ခုတည်းမှာ ပုံစံ(၂)ခုကွဲပြားနေတယ်”

“ဒီနယ်မြေက နယ်စပ်ဆီကိုရောက်ဖို့ (၁၀)မိုင်
လောက်ပဲလိုတော့တာလေ... ဒါကြောင့် ရေခဲပြင်နယ်နိမိတ်
လိုတော့ သိပ်ပြီးမအေးပါဘူး... ရာသီဥတုလည်း ဒီနယ်မြေ
က မှန်တယ်”

အအေးကြားထဲမှဖြတ်ခဲ့သော နတ်ပန်းခင်တို့အိုက်စပ်
လာသလိုတောင်ဖြစ်လာကြသည်။

“ခေါ်မျိုးရာ... ရွာထဲမှာနားမှာလား”

“မနားဘူး ပလိုင်အော... မင်းနဲ့ကိုလွင်မောင် အခြေ
အနေကိုသွားပြီးကြည့်ကွာ၊ ငါတို့တောထဲမှာ စခန်းချပြီးစောင့်
နေမယ်”

“အေး... ကိုလွင်မောင်သွားရအောင်၊ ခင်ဗျားအပေါ်

“အကို့တွေချွတ်လိုက်လို့ရပြီ... အေးမှမအေးတော့ဘဲ”
လွင်မောင် အနွေးအကို့တွေကိုချွတ်ပြီး၊ ပလိုင်ဘော
နဲ့လိုက်သွားတော့သည်။

“ဘာလို့ ရွာထဲမှာမနေတာလဲ”

“ဒီရွာက... အမှောင်လောကကောင်တွေ ခြေရွုပ်တဲ့
ရွာလေ”

“ဪ... ”

“ဒါကြောင့်... ဒီမှာနားပြီး၊ ဝယ်စရာရှိတာကို ဝယ်ကြ
ရမယ်”

“ခေါ်မျိုးရာ... ဘာဝယ်ချင်သေးလဲ”

“ခင်ဗျားတို့အတွက်... မြင်းဝယ်ရမယ်၊ ပြီးတော့
စက္ကနည်းတွေတင်လို့လည်းရတာပေါ့”

တောထဲကိုအားလုံးဝင်ခဲ့ပြီး၊ အန္တရာယ်ကင်းတဲ့နေရာ
တွင် နားကြရန်ပြင်ကြလေသည်။

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါက ရေခဲပြင်နဲ့ပဲသွားရမယ်ထင်တာ... ခုတော့ မြေ
လမ်းနဲ့သွားရမယ်ဆိုတော့ စိတ်သက်သာသွားတာပေါ့”

“ခေါ်မျိုးရာ... ကျွန်မတို့ရေခဲပြင်ကို ဆက်ရဦးမလား”

www.burmeseclassic.com

“မဆက်ရတော့ပါဘူး.. နတ်ပန်းခင်သွားချင်တဲ့ရာကို လမ်းနှစ်ခုကပဲ သွားရတော့မှာပါ”

“ဘယ်လိုလမ်းတွေလဲ”

“ပထမလမ်းက တောထဲကခရီးသွားရမယ်.. ပြီးရရေကြောင်းတစ်ခုကနေ သွားပြီး.. နှင်းလွင်ပြင်တစ်ခုရောက်ပြီးလေ.. အဲဒီမှာ နတ်ပန်းခင်ရှာဖွေမယ့်နေရာပေါ့”

“ရက်က.. ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

“အများဆုံး.. (၂)ရက်လောက်ပါပဲ”

ကျော်လေးနှင့် ဘန်ဒေါင်းတို့စားသောက်ရန်ကိစ္စစီစဉ်နေသလို.. ခေါ်မှူးရာနှင့် နတ်ပန်းခင်က ခရီးလမ်းကြောင်းကို မြေပုံကြည့်ပြီး တွက်ချက်နေကြသည်။

“တူ.. တူ.. တီ.. . .”

“ဘာသံလဲ.. . .”

“ပလိုင်အောတို့ အချက်ပေးတာ”

“တူ.. တူ.. တီ”

ခေါ်မှူးရာ ပြန်ပြီးအချက်ပေးလိုက်ပြီးသိပ်မကြာသူတို့နေရာကိုရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ.. ပလိုင်အော”

“ခေါ်မှူးရာ.. အခြေအနေတွေက မကောင်းဘူး”

“အကြောင်းစုံကိုတော့ မသိရသေးဘူး.. ဟိုကောင်နတ်ဘီလူးနဲ့ နယ်စပ်ကလူတွေ ရွာထဲမှာရောက်နေတယ်.. ငါ အိုက်ကောကိုခေါ်ထားတယ်.. ဒီကောင်လေးလာမှ အကြောင်းစုံသိရမယ်”

“ကျွန်မတို့ ခုစောင့်နေတဲ့နေရာက စိတ်ချရပါ့မလား”

“ဟုတ်တယ်.. သိပ်ပြီးစိတ်မချရဘူး၊ လုံခြုံတဲ့နေရာကို ရွှေ့ထားကြ”

“အေး.. . .”

အားလုံးစားသောက်ပြီးသည်နှင့် တောနက်ထဲသို့ထပ်ပြီးဝင်လာကာ.. ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံးဆီကိုရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီနေရာဆို စိတ်ချရပါပြီ”

ကျောက်ဂူထဲကို ခေါ်မှူးရာတစ်ယောက်တည်းသွားပြီးမှ.. အန္တရာယ်ကင်းသည်ဆိုမှ အားလုံးကိုအထဲသို့ဝင်စေခဲ့သည်။

ကျောက်ဂူကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းပြီး.. အလင်းရောင်က အပေါ်ကျောက်အပေါက်တွေဆီမှ ဝင်နေသောကြောင့်.. မီးအလင်းရောင်ပင်ထွန်းစရာမလို.. . .

ပလိုင်အောတစ်ယောက်တည်း.. အိုက်ကောလို သွားပြီးခေါ်နေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

“အိုက်ကောက ခေါ်မျှားရာတို့လူလား...”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်နဲ့ မတော်စပ်လိုက်ရတဲ့သူပေါ့”

နတ်ပန်းခင်နားလည်လိုက်သည်။ ခေါ်မျှားရာ ချစ်သူ၏ မောင် (သို့) အစ်ကိုပင်ဖြစ်သည်။

“ဟောဟိုမှာ ပလိုင်အောပြန်လာနေပြီ”

“ခေါ်မျှားရာ”

“အိုက်ကော... လာကွာ”

ဂူထဲသို့ရောက်လာကြပြီး...

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ အိုက်ကော”

“ဟို လူယုတ်မာနဲ့ မြို့ကလူတွေ ရှေးဟောင်းရုပ်ကြွင်းတွေကို ရှာဖွေရောက်နေကြတယ်”

“ဟင်...”

“ဟာ”

“ငါ့အထင်တော့... ရှေးဟောင်းရုပ်ကြွင်းတွေ ရှာတာ တော့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဟိုမြို့ကလူတွေကို ကြည့်ရတာ လူကောင်းတွေမှမဟုတ်တာ...”

နတ်ပန်းခင်တို့ရှာနေသော အာယ်ယံမျိုးနွယ်စုနေရာကို ရှာဖွေရောက်လာသည့်သူတွေပင်ဖြစ်မည်။

“လမ်းပြက ဘယ်သူလဲ အိုက်ကော...”

“မိုးစံလှပဲ... သူ့ဆီကမှ ငါသိခဲ့ရတာ၊ မြို့ကလူကြီးနာမည်က မိုးမိတ်တဲ့”

ဦးမိုးကောင်းနှင့် ဆက်နွယ်သူတစ်ဦးများလားဟု ထင်မိသည်။

“ကဲပါလေ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းငါတို့ကိုကူညီဦး”

“ငါ... ဘာကူညီရမှာလဲ ပြောလေ...”

“မြင်းလေးကောင်နဲ့ လက်နက်လိုချင်တယ်”

“ရတယ်... မြင်း(၄)ကောင်ကတော့... ငါ့ဆီက ကောင်တွေပဲ ယူသွားကွာ၊ မင်းတို့မယူရင်လည်း ဒီကောင်တွေယူမှာပဲ၊ လက်နက်အတွက်တော့ ငါ့ဟိုကောင်စံလူအောင် ဆီကိုသွားမှရမှာပဲ”

“အဆင်ပြေနိုင်မလား...”

“ပြေနိုင်ပါတယ်... ဒီကောင် ဟိုရက်ကမှသူပုန်အဖွဲ့အတွက် လက်နက်ဆင်းပြီးဝယ်ရင်း... သူ့အတွက်လက်နက်တွေပါ သယ်လာတာ”

“အိုက်ကော... မင်းပဲအစအဆုံး ကူညီကွာ”

“ကောင်းပြီ”

အိုက်ကောကို လိုအပ်သည့်ငွေကိုပေးလိုက်ပြီး... နေ့မည့်နေရာကို ချိန်းဆိုလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ပလိုင်အော့.. မင်း ဒီဂူမှာနေခဲ့ဦး”
 “မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ”
 “ရိက္ခာကပြတ်ပြီ.. ထွက်ရှာရဦးမယ်”
 “အေး.. . ဟိုချောင်းဘေးမှာ ကျွဲတွေကျတယ်လို့အသံ
 ကြားတယ်”

ခေါ်မျှားရာ.. သူ့ကိုင်ဆောင်သည့်လေးကို ပခုံးပေါ်
 တင်ပြီး သွားမည်အပြု.. .

“ခေါ်မျှားရာ.. .”

“နတ်ပန်းခင်”

“ရှင်.. . သတိနဲ့သွားပါနော်”

“စိတ်ချပါ.. . ကျုပ်အသက်ရှင်နေဦးမှာပါ။ ခုလိုစိုးရိမ်
 ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နတ်ပန်းခင်”

“ဪ.. . ခေါ်မျှားရာရယ်”

သံယောဇဉ်ဆိုသည်မှာ အမှတ်မထင်သော အမှတ်
 တရတစ်ခုပင် မဟုတ်လား.. . .။

ခေါ်မျှားရာ ထွက်သွားသည်မှာ ကြာမြင့်နေလေပြီ ဖြစ်
 သည်။ ညနေစောင်းလို့ နေဝင်လှလှ.. .

အားလုံး ခေါ်မျှားရာကိုစိုးရိမ်နေကြသည်။ ထိုအထဲ
 တွင် နတ်ပန်းခင်မှာ ပို၍နေသလားပင်.. . .

“ပလိုင်အော့.. . .”

“နတ်ပန်းခင် ဘာပြောမလို့လဲ”

“ခေါ်မျှားရာနောက်ကို လိုက်ကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်တယ်.. . တစ်ခုခုများဖြစ်နေမလား”

ဖိစပ်ပါဝင်ပြီး ပြောသောကြောင့်.. . .

“ခေါ်မျှားရာ ပြန်ရောက်မှာပါ.. . ဒီတော့နယ်မြေကို

ခေါ်မျှားရာကျွမ်းကျင်ပါတယ်.. . သူ့ကိုဘာသားကောင်မှ

နံ့တူနိုင်တာမရှိပါဘူး”

“သားကောင်မဟုတ်ဘဲ.. . တခြားသူတွေဖြစ်နေရင်

ရာ”

“ဒီတော့ထဲမှာ.. . ယုတ်မာတဲ့ကောင်တွေ နေလို့မရ

ဘူး”

“ဘာလို့”

“ဒီတော့ဟာ.. . သူတော်စင်တွေ၊ သူတော်ကောင်း

တွေ ကျင့်ကြံအားထုတ်တဲ့နေရာတစ်ခု.. . မကောင်းတဲ့ကောင်

တွေ ဒီတော့ထဲဝင်တာနဲ့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုဖြစ်တော့တာပဲ”

“မုဆိုးလုပ်တဲ့သူကိုရော.. . ဒုက္ခမပေးဘူးလား”

“ဒီတော့ရဲ့ခလေ့တစ်ခုရှိတယ် နတ်ပန်းခင်၊ ဒီတော့ထဲ

သားကောင်ဝင်ပစ်ပြီဆိုရင် အပေးအယူတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဟင်...ဘာအပေးအယူလဲ”

“ပထမဆုံး... သူတော်စင်တွေ တရားအားထုတ်နေတဲ့နေရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာဘယ်လိုသားကောင်မှ မပစ်ရဘူးပစ်မိတဲ့မုဆိုးကတော့ တောထဲကနေအပြင်ကို ပြန်မရောက်တော့ဘူးမှတ်... အပေးအယူဆိုတာကတော့ ရတဲ့သားကောင်ရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံကို ခွဲထားခဲ့ရတယ်၊ သဘောကတော့... တောစောင့်နတ်တွေစားဖို့ ဆိုရမှာပဲ”

“တကယ်လို့ မပေးခဲ့ရင်...”

“သားကောင်ကိုတော့ အပြင်ကိုရောက်အောင်သွယ်နိုင်တဲ့သူ မရှိဘူး...”

“အံ့ဩဖို့တော့ ကောင်းတယ်နော်”

“ဒီတော့မှာ အံ့ဩဖို့ကောင်းတာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ... ပလိုင်အော”

“သေနတ်လုံးဝပစ်လို့ မရဘူး”

“ဟင်...”

“အရင်က သူပုန်တွေမယုံကြည်ဘူးလေ၊ တောထဲဝင်ပြီးပေါက်ကရလုပ်ကြတော့... တကယ်အသေဆိုးနဲ့ ကြတာပဲ... ဒီလိုဖြစ်ပြီးမှ တောထဲကိုဝင်ပြီးမရမ်းရဲတော့... ခုပြောတဲ့စည်းတွေကို စောင့်ရင်ဘာမှမဖြစ်လော့”

ပါဘူး၊ ဟော... ဟိုမှာ လာနေပြီ”

“ဟယ်...”

ခေါ်များရာကိုမြင်မှ နတ်ပန်းခင်ရင်ထဲက အပူသောကလေး ကျသွားတော့သည်။ ထိုပုပုနံ့မူလေးကို ဘယ်သူမှမသိနိုင်အောင်တော့ လျှို့ဝှက်ထားရသည်။ ခေါ်များရာ ယုန်ဖြူလေး(၅)ကောင်ကိုကိုင်ပြီး... ဂူဆီသို့ရောက်ခဲ့လေတော့သည်။

“ရှင်... ဘာလို့နောက်ကျတာလဲ”

“ဪ... ရသေ့ကြီးကျောင်းဇရပ်ကို ဆောက်ပေးနေရလို့ပါ... ယုန်(၈)ကောင်ရတာ (၃)ကောင်ကိုတော့ထားခဲ့ရတယ်... ဒီ(၅)ကောင်နဲ့ ညစာစားကြတာပေါ့”

“ခေါ်များရာ... မင်းချောင်းဘက်မဆင်းဘူးလား”

“မဆင်းဖြစ်ပါဘူး ပလိုင်အောရာ... ရသေ့ကျောင်းဇရပ်ပြိုနေတာ တွေတာနဲ့ဆောက်ပေးရင်း အချိန်ကုန်သွားတာ အပြန်ကျမှ ဒီယုန်အုပ်စုနဲ့တိုးပြီး ဖမ်းခဲ့ရတာ... ဒါနဲ့ ပလိုင်အော...”

“ဆို... ခေါ်များရာ”

“အိုက်ကောအတွက် လုံခြုံရေးစိတ်ချရပါ့မလား”

“ငါတော့ သတိပေးလိုက်တာပဲကွာ... အိုက်ကောက ခပ်ညံ့ညံ့မဟုတ်ပါဘူး... ရှောင်နိုင်တိုင်းနိုင်ပါတယ်”

ပလိုင်အော့ ယုန်များကိုဖုတ်ကာ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်
ချိန်တွင် . . ခေါ် များရာ ဝါးလုံးတစ်လုံးခုတ်ယူနေသည်ကို တွေ့
သောကြောင့် . . .

“ရှင် . . ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

“မြားတံတွေ လုပ်မလို့ပါ . . ဒီတောကဝါးက မြားတံ
လုပ်တဲ့နေရာမှာ အရမ်း ကောင်းတယ် . . ဘာလို့လဲဆိုတော့
ကျွပ်၊ ခုခုတ်တဲ့ဝါးက အဆိပ်ဝါးပင်တစ်မျိုးပဲ . . ဘယ်နေရာကို
မှန်မှန်၊ အဆိပ်သင့်တာပဲလေ”

“ရှင်က သေနတ်မကိုင်ဘူးလား”

“တချို့နေရာတွေမှာ သေနတ်ထက် မြားကိုအသုံးပြု
တာမျိုးရှိတယ်”

နတ်ပန်းခင် . . ခေါ် များရာလုပ်နေသည်ကို စိတ်ဝင်စား
စွာဖြင့် ဘေးမှထိုင်ပြီးကြည့်နေမိတော့သည်။

နတ်ပန်းခင်တို့အဖွဲ့ရောက်နေသည့် နေရာလေး၏
တောင်ကုန်လေးပေါ်တွင် ထုံးဖြူစေတီလေး(၃)ဆူကို လှမ်းပြီး
မြှော်နေရသည်။

အိုက်ကောနှင့်ချိန်းထားသည့်နေရာကို ကြိုပြီးရောက်
နေခြင်းဖြစ်သည်။

“မြင်းခွာသံတွေကြားတယ် . . လာပြီထင်တယ် . .

ခေါ် များရာ”

ခေါ် များရာ မြင်းခွာသံကိုနားစွင့်ပြီး . . .

“အိုက်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟင် . . .”

“ဟယ် . . .”

“လူနှစ်ယောက် မြင်းစီးလာနေတာကွ”

“ဒါဆို . . .”

“ငါတို့အားလုံး.. ဟိုတောစပ်မှာရှောင်နေမယ်”

အားလုံး တောစပ်ဆီသို့သွားကာ အင်ဒြအနေထံ
စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ လူနစ်ယောက်မြင်းနှစ်ကောင်နှင့်
တောပစ်ထွက်လာသည့်ပုံပင်..

နတ်ပန်းခင်တို့နှင့်အနီးဆုံးနေရာကို ရောက်တော့..

“ဟင်.. ဦးမိုးကောင်း”

တကယ် မယုံနိုင်စရာပင်.. ဦးမိုးကောင်းက ဇာတ်
သိမ်းခဲ့ပြီး.. ဘယ်လိုကြောင့် ခုလိုတောထဲမှာတွေ့နေရသလဲ
ဆိုသည်ကို စဉ်းစား၍မရအောင်ဖြစ်သွားသည်။

ဦးမိုးကောင်းဘေးမှ လူကိုတော့နတ်ပန်းခင်မသိ
မယ့်..

“တောက်.. နတ်ဘီလူး”

ခေါ်မှူးရာ.. လေးကိုအသင့်ပြင်လိုက်ပြီး..

“ခေါ်မှူးရာ.. ဒီနယ်မြေက ဘုရားမြေလေ”

“ဟင်”

ခေါ်မှူးရာ အသိပြန်ဝင်လာပြီး ချိန်ရွယ်ထားသော
လေးမြားကို အောက်သို့ပြန်ချလိုက်လေသည်။

“မင်း.. အသက်ရှင်ဖို့ ကံက အခွင့်အရေးပေး
တုန်းပဲ နတ်ဘီလူးရေ”

ဦးမိုးကောင်းနှင့် နတ်ဘီလူး နောက်ကြောင်းကိုကြည့်
ပြီး လှည့်သွားပြီးမှ အိုက်ကောမြင်းလေးကောင်အုပ်ကြီးတစ်
အုပ်နှင့်ရောက်လာသည်။

“အိုက်ကော.. ရွာမှာဘာတွေဖြစ်သေးလဲ”

“ငါ့အိမ်ကို နတ်ဘီလူးညကဝင်ပြီးသေနတ်နဲ့ ဝင်ပစ်
တယ်”

“ဟာ.. .”

“ဒါ.. ဘာသဘောလဲ”

“ငါ့ကို အပြတ်ရှင်းတဲ့သဘောပဲပေါ့ကွာ”

“အိုက်ကော.. မင်းရွာကိုပြန်လို့မရတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်.. ခေါ်မှူးရာ”

“ဒါဆိုလဲ ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ကွာ၊ ဒီခရီးကအပြန် မင်းငါ
ဆီမှာပဲနေတော့”

“ငါ့အတွက်ရွေးချယ်စရာမရှိတော့ပါဘူး လိုက်ခဲ့မယ်”

မြင်းနှစ်ကောင်ပေါ်သို့ နတ်ပန်းခင်နဲ့အိမ်ကိုတင်ပြီး..
ကျန်မြင်းနှစ်ကောင်ကို ရိက္ခာပစ္စည်းနှင့်တခြားသောပစ္စည်း
တွေကိုတင်ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

အိမ်.. မြင်းကိုဘန်ဒေါင်းက ဆွဲခဲ့သလို.. နတ်ပန်းခင်
မြင်းကို ခေါ်မှူးရာက ဆွဲခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

“အိုက်ကော.. လက်နက်တွေစုံရဲ့လား”

“အေး.. စုံတယ်၊ ဖောက်ခွဲရေးမိုင်းတွေပါ လိုလိုမယ်
မယ်ယူခဲ့တယ်”

သိပ်ပြီး မမြင့်လှသောတောင်ကလေးများကို ကျော
ဖြတ်ခဲ့ရင်း.. .

“ဟင်.. ပင်လယ်ကြီးလား”

မျက်လုံးတစ်ဆုံးတွေနေတဲ့ ရေပြင်ကြီးတစ်ခု.. .

“ပင်လယ်လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို မြစ်ကြီးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး.. အရင်တ အင်းကြီးတစ်ခုဖြစ်နေတာ
ခုတော့ ကောသွားပြီး ရေကန်ကျယ်လိုဖြစ်နေတာ ရေကန်
တိမ်လေးပါ”

ရေပြင်ထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြတော့ ရေက.. ဒူးနားလောက်
ပင်ရှိသည်။

ရေတွေက နောက်ကျိကျိပင်.. .

ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို နာရီဝက်လောက်ဖြတ်ကျော်ပြီး
ကုန်းမြေ စိမ်းစိမ်းကြီးတစ်ခုကိုရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟိ.. အိ.. ဟီး.. .”

“ဟာ”

ခေါ်မျှရာတို့နှင့် ပါလာသောမြင်းတွေက ပတတ်ရပ်
ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကိုထိတ်လန့်နေသောကြောင့်.. .

“နတ်ပန်းခင်.. အောက်ကိုဆင်း”

နတ်ပန်းခင်ရော အိစံပါ၊ အောက်ကိုဆင်းခိုင်းလို့က်ပြီး

“မြင်းတွေကိုနိုင်အောင် ဇက်ကြီးကိုထိန်းထားဟေ့”

“အိုက်ကော.. မင်း လက်နက်ကိုပြင်”

“အေး”

ခေါ်မျှရာ ဒူးလေးကိုပါအသင့်လုပ်ပြီး၊ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။

“သားကောင်ကြီးရှိနေပြီထင်တယ်.. ခေါ်မျှရာ”

“သေချာသလောက်ပဲ”

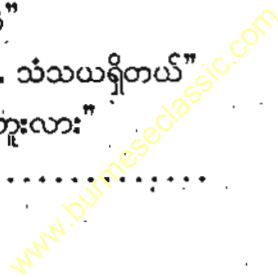
ဘေးဘက်တွင် သစ်ပင်ကြီးများ.. ခွံ့အုပ်ကြီးများကို
တွေ့နေရခြင်းကြောင့်.. ရှေ့ကိုဆက်ပြီးမသွားဘဲ စောင့်ကြည့်
နေသည်။

တစ်ဖက်သားကောင်ကြီးမှာလည်း လှုပ်ရှားမှုမရှိသေး
ပေ.. .

“ခေါ်မျှရာ.. ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါအထင် ဟိုကျွန်းပင်ကြီးကို.. သံသယရှိတယ်”

“ငါတို့ခွဲပြီး.. ကပ်ရင်မကောင်းဘူးလား”

“အေး.. ငါအနောက်ဘက်က ဝင်မယ်၊ မင်းနဲ့ ပလိုင်အော ဘေးဘက်ကနေကပ်”

ခေါ်မျှားရာတို့ သုံးယောက်လူစုခွဲပြီးသွားသည်ကို.. နတ်ပန်းခင်ကြည့်ရင်း ရင်မောနေမိသည်။

“ဟာ...”

ခေါ်မျှားရာစိတ်ထဲမှာထင်သည့်အတိုင်း သစ်နက်ကြီး တစ်ကောင်.. သစ်ပင်ပေါ်မှချောင်းနေလေသည်။

ခေါ်မျှားရာ လှမ်းပြီးမြင်ပေမယ့် ပစ်ရန်မလွယ်..

သစ်နက်ဘေးမှာ သစ်ကိုင်းတွေရှိနေသောကြောင့် ချက်ကောင်းကိုထိနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကူပေ..

အိုက်ကောနှင့် ပလိုင်အောတို့ကို ဖျက်လုံးဖြင့်အရိပ် ပြကာ.. လူလုံးထွက်ပြုရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

ပလိုင်းအော.. သစ်နက်ကြီးမြင်လောက်မည့် နေရာ မှ လှမ်းပြီးအထွက်..

“ဝေါင်း...”

“ဦး”

“ဒုတ်”

အိုက်ကော.. မှုတ်ပြောင်းနှင့် ခေါ်မျှားရာ မြားက.. သစ်နက်ကြီးလည်ပင်းဆီကို ဖောက်ထွက်သွားပြီး၊ ပလိုင်အော

ဆီသို့မရောက်ဘဲ.. သစ်နက်ကြီးလေထဲတွင် ပြုတ်ကျသွား လေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ခေါ်မျှားရာ”

“ဒီကောင်ကြီး အရေခွံပဲယူမယ်ကွာ.. ကျန်တာတွေ မယူတော့ဘူး.. ဖျက်ရမှာ အချိန်ကြန့်ကြာတယ်”

“အေး...”

ပလိုင်အော အဖဲဖျက်ရာတွင် သွက်လက်သူဖြစ်သော ကြောင့် သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ.. သစ်နက်အရည်ခွံကြီးကို ခွာယူ လိုက်သည်။

“မင်း.. ဘာလုပ်မလို့လဲ ခေါ်မျှားရာ”

“တစ်ခုခု လုပ်တာပေါ့ကွာ.. ခရီးဆက်ကြမယ်ဟေ့”

သစ်နက်အရည်ခွံကြီးကို သေချာစွာဆုပ်ပြီး၊ ခေါ်မျှားရာ ယူလာခဲ့လေသည်။ နေကမွန်းတည့်ချိန်ကိုရောက် နေလေပြီ.. ပူပြင်းမှုက ကျောကွဲမတတ်.. ရာသီဥတုနှစ်ခုက တာကယ်ပင် လုံးလုံးဆန်ကျင်နေလေသည်။ အလွန်အေးသော ရေခဲပြင်နှင့် အလွန်ပူသောဒေသတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“နားကြမယ်”

နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်နေသော သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအောက်တွင် အရိပ်ကောင်းသဖြင့် အားလုံးနားကြလေသည်။

“အပူနဲ့သွားရရင်တော့ သေမှာပဲဟာ”

အိမ်တစ်ယောက် မျက်နှာမှချွေးတွေကိုသုတ်ရင်း..

ညည်းနေလေသည်။

ဒေါက်တာမျိုးထွန်း.. ခေါ် များရာနားသို့လာကာ

“ခေါ် များရာ.. .”

“ပြောပါ.. ဒေါက်တာ”

“ခု.. ကျုပ်တို့ဖြစ်ခဲ့တဲ့နေ့အပူရှိန်နဲ့ ဒီခရီးဟာအရမ်းကိုပြင်းတယ်.. အရိပ်ထဲကမသွားဘဲ၊ ဒီအပူရှိန်အောက်ထဲဖြတ်ရင်.. တစ်ခုခုဖြစ်မလားလို့”

“ဒေါက်တာ ပြောတာကို.. ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်.. ဒီလိုပြင်းတာတစ်ခါမှမကြုံဖူးဘူးဗျာ၊ ဘယ်

လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

“ခေါ် များရာ.. ငါတို့တွေ့စရာနှစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ.. အိုက်ကော”

“ညနေစောင်းမှသွားရင်သွား.. ဒါမှမဟုတ်ရင် ‘ဟိုတောင်လျှိုဘက်ကသွားရင်ရမယ်.. ဒီကွင်းပြင်အတိုင်းသွားရင် အားလုံးမီးလောင်ခံရသလိုဖြစ်သွားကြမယ်”

“ညနေစောင်း.. ခရီးသွားလို့တော့ ခရီးပေါက်မှာမဟုတ်ဘူး”

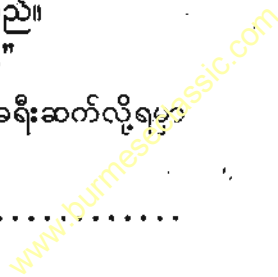
“ဒါဆိုလည်း လျှိုလမ်းဘက်က သွားဖို့ပဲရှိတယ်”

“လျှိုလမ်းက ကြမ်းတယ်.. ယောက်ျားလေးတွေက ကိစ္စမရှိဘူး.. မိန်းကလေးနှစ်ယောက်အတွက် စဉ်းစားနေတာ.. အေးကွာ.. ဒီမှာ နားပြီး စဉ်းစားကြမယ်”

နေ့လယ်စာကိုစားသောက်ပြီး ကျော်လေး၊ လွင်မောင်တို့ အားလုံးအိပ်နေကြတော့သည်။ အိမ်က ဘန်ဒေါင်း မခုံးလေးကို မှီလျက် မွေးနေသည်။ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော အပူရှိန်ဒဏ်ကြောင့် အားလုံးနုံးချိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ခေါ် များရာ.. ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

“ဒီနေ့အတိုင်းတော့ ဘယ်လိုမှ ခရီးဆက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီတော့...”

“လျှိုလမ်းတစ်ခုက သွားရမှာပဲ... အန္တရာယ်တော့ ကြီးတယ်... နတ်ပန်းခင် သွားရဲပါ့မလား”

“မသွားရဲလို့တော့ မရတော့ပါဘူး... သွားရမှာပဲ”

“ဒါဆိုရင် တစ်နေ့လောက် အားမွေးပြီးရင် လျှိုလမ်း ဘက်ကနေသွားကြမယ်...”

ခရီးစဉ်အတွက် သဘောတူခဲ့ပြီး ခေါ်များရာ သစ်ပင် ကြီးကိုမှီကာ အဝေးကိုကြည့်နေသည်။

“ခေါ်များရာ... ရှင် တက္ကသိုလ်ထိ ကျောင်းနေဖူး တယ်ဆို”

“အင်း... ကံကြမ္မာက ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဘဝကို မပို့ ခဲ့ပါဘူး”

“ရှင်ချစ်သူကို နတ်ဘီလူးသတ်ခဲ့တာလား...”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်အသက်ရှင်နေတာ ဒီလူယုတ် မာကိုကြည့်ပြီး လက်စားချေချင်လို့ပဲ”

“ရှင်ဘဝအကြောင်းကို သိရတာ ကျွန်မစိတ်မကောင်း”

“ကာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ... ကျုပ်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းက အကြောင်းပါလာခဲ့တာပဲ”

“ဟိုအရည်ခွံကြီးကို လှန်းထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ...”

“လှန်းပြီးတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အမှတ်တရ လက်ဆောင်ဇပေးချင်လို့ပါ”

“ဪ... ”

ခေါ်များရာ ဘယ်သူ့ကို အမှတ်တရပေးမည်ဆိုသည် ကိုတော့မပြောပေ။

“ရှင်ဘဝကို ခုလိုမုဆိုးဘဝနဲ့အဆုံးမသတ်ပါနဲ့လား”

“ကျုပ်ဘဝရဲ့ အနာဂတ်က သိပ်ပြီးအဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ ပါဘူး”

“ဪ... ခေါ်များရာရယ်... လူဆိုတာ အသက်ရှင် နေသရွေ့ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ ရှိနေတယ်”

“ကျုပ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

“ဘာများလဲဟင်”

“ကျုပ်အမေအတွက်ပဲလေ”

“ကျွန်မရှင်ကို တစ်ခုလောက်ပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ... ကျုပ်နားထောင်နေပါမယ်”

“ကျွန်မတို့ဒီကနေပြန်တဲ့အခါ ရှင်အမေကိုကျွန်မတို့ နဲ့ခေါ်သွားပြီး ဆေးကုပေးချင်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နတ်ပန်းခင် . . ကျုပ်မိခင်ကြီး ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာကို အမြန်ဆုံးပျောက်စေချင်ပါပြီ . . ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာ ငွေမရှိဘူး”

“ဒီအတွက် ကျွန်မကူညီပါမယ် . . ရှင့်ဘက်က လက်ခံရင်ပေါ့နော် . . .”

“ကျုပ်လက်ခံပါတယ် . . ကျုပ်အတွက်ဆိုရင်တော့ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး . . ကျုပ်မိခင်အတွက် ကျုပ်မာနမရှိသင့်ဘူးလေ”

“ရှင့်ဘက်က ခုလိုလက်ခံပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခေါ် မျိုးရာ”

“ဘာလဲဟေ့ ပလိုင်အော”

ပလိုင်ဘော ရေဘူးကြီးကိုကိုင်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်နားသို့လျှောက်လာကာ . . .

“ရေပြတ်နေပြီ . . ငါနဲ့အိုက်ကော ရေသွားရှာဦးမယ်”

“အေး . . သိပ်ပြီးမကြားစေနဲ့ ပလိုင်ဘော . . လောလောဆယ် လမ်းမှာသောက်လို့ရသလောက်ပဲ ခပ်ခဲကွာ . . ဟိုလျှိုကျမှ ရေတွေပြည့်မယ် . . .”

“အင်း”

ပလိုင်အော . . ခေါင်းညိတ်ပြီး အိုက်ကောကိုခေါ်ကာ တောထဲဘက်သို့ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ ခေါ်မျိုးရာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းနှင့် သစ်နက်သားသရေကို လှီးနေသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အကျီချုပ်မလို့”

“အင်း . . လှမယ့်ပုံပဲနော် . . ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

“နတ်ပန်းခင်အတွက်ပါ . . .”

“ရှင်”

ခေါ်မျိုးရာ၏ လက်ဆောင်ဆိုသည့် စကားလေးကြောင့် ရင်ဖိုမိသွားလေသည်။ နတ်ပန်းခင်ဘဝတစ်လျှောက်တွင် နှလုံးသားအရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခံစားမှုတစ်ခါမှရင်ထဲတွင် မဖြစ်ခဲ့ပေ . . နတ်ပန်းခင်ဘဝတွင် စာအုပ်တွေနှင့်သာ အချိန်ကုန်ပြီး ကျောင်းပြီးတော့လည်း သုတေသနအတွက် အချိန်တွေကုန်ခဲ့ရသူ . . . ။

ခေါ်မှူးရာ အားကိုးနှင့် ကြောက်စိတ်က သိပ်ပြီးမရှိလှပေ... .

“ဟာ... သွားပြီဟေ့”

“ဟင်”

ပလိုင်အောနှင့်အိုက်ကော ရှေ့ကို မဆက်ဘဲရပ်ကာ နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အိုက်ကော... .”

“ခေါ်မှူးရာရေ... တောင်ကြားကြီး နှစ်ခြမ်းကွဲသွားပြီ ကွ”

“ဟာကွာ... .”

နှစ်ခြမ်းကွဲနေသော တောင်ကြားကြီးက ပေ(၂၀) လောက်ရှိနေပြီ... အောက်တွင်ချောက်နက်ကြီး... .

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ဟိုဘက်ကို တစ်ယောက်နှစ် ယောက်လောက် ကူးနိုင်ရင်တော့ အဆင်ပြေမယ်... .”

အိုက်ကောက ကမ်းတစ်ဖက်က သစ်ပင်တွေကို ပြ ရင်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီသစ်ပင်တွေလှုံ့ချပြီး တံတားလုပ်ရင် အားလုံးကူး လို့ရမယ်”

“ပလိုင်အော... ငါတို့သံချိုက်တွေ ပါလာတယ်မဟုတ် လား”

လျှိုလမ်းဆိုပေမယ့် လူတစ်ယောက်စာ တောင်ကြား လမ်းကလေးပင်ဖြစ်သည်။ ညီညာသော မြေပြင်တွင်သွားရ သည်မျိုးမဟုတ်... .

မတ်စောက်သော တောင်ကြားတွေမှ ကွေ့ပတ်ပြီး သွားရမှာဖြစ်သည်။ အရှေ့ဆုံးတွင် ပလိုင်အောနှင့် အိုက်ကော ဦးဆောင်ပြီးဆင်းသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခေါ်မှူးရာနှင့် နတ်ပန်းခင်... ယူလာခဲ့သောမြင်းတွေကတော့ ဘေးမဲ့ပေး လိုက်ရသည်။

တောင်ကြားလမ်း၏ဘေးဘက်တွင် ကျောက်တုံးများ နှင့် ချောက်နက်ကြီးတွေက လှမ်းပြီးမကြည့်ရဲလောက်အောင် ပင်... .

အိမ်တစ်ယောက် ဘန်ဒေါင်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်နှာတွင် သွေးပင်မရှိတော့ပေ... နတ်ပန်းခင်ကတော့

www.burmeseclassic.com

“အေး.. တောင်တွေတက်ရင်အသုံးပြုဖို့ ငါလိုရမယ်
ရ ယူလာတာရှိတယ်”

“ဒါဆိုသွားထုတ်ကွာ”

ပလိုင်အောက်သံချိတ်ကောက်တစ်ခုကိုပေးလိုက်သည်
နှင့် ခေါ်မှူးရာ ကြီးတပ်ကာ...

“ဦး”

ငွေယမ်းပြီး အရှိန်ရတော့မှ တစ်ဖက်သစ်ပင်ဆီသို့
ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

“ဒုတ်”

တစ်ဖက်သစ်ပင်တွင် သံချိတ်ကောက်ချိတ်မိသွား
သည်နှင့် အားယူပြီး ဆွဲကြည့်သည်။

“ရပြီ.. ငါကူးမယ်.. ပြီးရင် အိုက်ကောလိုက်ပြီး ကူး
ခဲ့.. ပလိုင်အောက် ဒီဘက်မှာ ဘန်ဒေါင်းနဲ့ကူးဖို့လုပ်ကြ”

“အေး”

ခေါ်မှူးရာ ကြီးစကို ကိုင်ပြီးတစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးဖို့
ပြင်နေသည်ကို နတ်ပန်းခင်မကြည့်ပဲအောင်ဖြစ်နေသည်။

သူ ဒီခရီးကိုလာခဲ့တာ မှားပြီလားဟုတောင် ထင်
လိုက်မိသည်။ ခေါ်မှူးရာ ချောက်ကြီးအလယ်သို့ရောက်ချိန်
တွင် နတ်ပန်းခင် အသက်ပင် မရှုနိုင်အောင်ဖြစ်နေသလို

တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ အားလုံး စကားသံများတိတ်
ဆိတ်စွာဖြင့် ကြည့်နေကြလေသည်။

“ကျီး.. လိ”

“ဟယ်”

“အမေ့.. ”

သစ်ပင်တွင် ချိတ်နေသော သံချိတ်က ပြုတ်သွားပြီး
ကြိုးလျှော့ကျသွားသည်နှင့် ခေါ်မှူးရာအောက်သို့ လျော့ကျ
သွားသည်။ ကမ်းတစ်ဖက်က ကျောက်ဂမူပေါ်သို့ ခြေထောက်
တင်ပြီး ကုတ်ဖဲကာ အပေါ်သို့ ပြန်ပြီးတက်နေသော ခေါ်မှူးရာ
ကို နတ်ပန်းခင် မျက်လုံးများပြာဝေနေအောင် ရင်တွေတုန်နေ
လေပြီ..

“ဘုရား.. ဘုရား.. ဘုရား.. ခေါ်မှူးရာ ဘာမှမ
ဖြစ်ပါစေနဲ့”

တစ်ဖက်က လူများလည်း ခေါ်မှူးရာကို ဘာမှမကူ
ညီနိုင်ပေ.. အတော်ကြာအောင် ကြိုးစားပြီးမှ အပေါ်သို့
ခေါ်မှူးရာ ရောက်လေသည်။

“ဟင်း”

အားလုံးသက်ပြင်းချနိုင်တော့လေသည်။

“အိုက်ကော.. ကူးခဲ့တော့.. ရပြီ”

ရွှေဘဝင်

“အေး.. လာပြီဟေ့”

သစ်ပင်တွင် ကြီးကို ခိုင်ခန့်စွာချည်နှောင်ပြီးသည်နှင့် အိုက်ကောကို ကူးခဲ့ဖို့ လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် အိုက်ကော ကြီးကို ကျွမ်းကျင်စွာကိုင်ကာ ကူးသွားလေသည်။

“ဒုတ်.. ဒုတ်..”

သစ်ပင်ကြီးကို နှစ်ယောက်သား အချိန်တော်တော်ကြာစွာ ခုတ်ပိုင်းပြီး...

“ဝုန်း”

နတ်ပန်းခင်တို့တစ်ဖက်ချောက်ကမ်းပါးဆီသို့ အဖျားပိုင်းပြုလဲကျသွားကာ တံတားတစ်ခုဖြစ်သွားလေသည်။

“ရပြီဟေ့.. ကူးခဲ့ကြတော့”

သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ကူးခဲ့ကြရတော့သည်။ အားလုံးကမ်းတစ်ဖက်ဆီသို့ ရောက်တော့...

“မိုးတောင် ချုပ်တော့မယ်”

“ခေါ်မှူးရာ.. ဘယ်မှာညအိပ်မလဲ”

“အန္တရာယ်ကင်းတဲ့နေရာမှာ အိပ်ကြတာပေါ့”

“ငါတို့ကျောက်ချည်တောင်ခြေမှာ အိပ်ကြရင် ကောင်းမယ်”

“အိုက်ကော.. ဒီနယ်ကို မင်းက ပိုပြီးကျွမ်းတယ်..”

မင်းသဘောပဲ”

“ဒါဆိုရင်.. အားလုံးသည်းခံပြီး လျှောက်ကြဦး.. ရှေ့အကွေ့ဆိုရင် ရောက်ပါပြီ..”

အခက်အခဲအန္တရာယ်များစွာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသော နတ်ပန်းခင်တို့အားလုံး ပင်ပန်းခြင်းတွေကို သိပ်ပြီး မကြောက်ကြတော့ပေ...

“လွင်မောင်”

“ဘာလဲ ဘန်ဒေါင်း”

“မင်း ဓါတ်ပုံမရိုက်ပါလား”

“ရိုက်ဖို့မပြောနဲ့.. ကိုယ့်အသက်တောင်ဘယ်က ရှုရမလဲမသိဘူးဖြစ်နေတာဟေ့..”

“ဟား ဟား ဟား...”

အမောလေးတွေကြားမှ ရယ်မောခဲ့ကြရသည်။

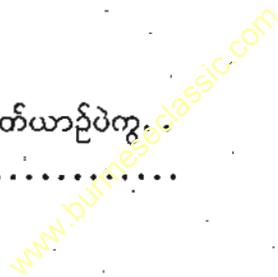
“ဒတ်.. ဒတ်.. ဒတ်”

“ဟင်...”

ကောင်းကင်ထက်တွင် ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းပျံဝဲလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အစိုးရ ရဟတ်ယာဉ်လား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး.. ဒါ ကိုယ်ပိုင်ရဟတ်ယာဉ်ပဲကွ..”

ကျောက်ချဉ်တောင်ခြေကို ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာ ချိန်တွင် နတ်ပန်းခင်လက်တွေက ခေါ်မှူးရာကို မလွတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်လျက်. . နတ်ပန်းခင်တို့ အားလုံး တောင်ခြေကို ရောက်ပြီး လုံခြုံသည့်နေရာတွင် စခန်းချပြီးမှ. . လေပြင်းမုန် တိုင်းကျလေသည်။

“ဟူး. . တော်ပါသေးရဲ့”

“ဒီဘက် ရာသီဥတုတွေက ခုကောင်းလိုက်ခုဆိုးလိုက် နဲ့ ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

အိမ်ကျောက်ဂူလေးအတွင်းဘက်တွင် ခပ်ကုတ်ကုတ် လေးထိုင်ကာ ပြောနေလေသည်။

“ငါမသိလို့မေးချင်တယ် နတ်ပန်း”

“ဘာလဲ အိမ်”

“ခု. . ငါတို့ရောက်နေတာ မြေပြန့်လား တောင်ပေါ် လား”

“ငါ ဘယ်သိမလဲဟ”

“ခု. . ကျုပ်တို့ရောက်နေတာ တောင်ကြီး(၃)ရပ် မြောက် အပေါ်မှာ”

“ရှင်. . ဒါဆို အောက်ကို ဆင်းရဦးမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်. . နောက်ထပ်တောင်တစ်လုံးကို တွေ့

အိုက်ကော. . .”

“ဒါဆိုရင် နယ်စပ်က ဘိန်းအဖွဲ့တွေပိုင်တဲ့ကောင်ပံ ဖြစ်မယ်. . ဒီကောင်တွေ ဒီဘက်ကိုလာခဲ့တယ်. . တစ်ခုခု တော့ရှိနေပြီ”

“သူတို့လည်း သူတို့အကြောင်းရှိမှာပေါ့ကွာ”

“ဒတ်. . ဒတ်. . ဒတ်”

ရဟတ်ယာဉ်ကြီးမှာ နောက်သို့ပြန်ပြီး လှည့်ပုံသွား လေသည်။

“ဘယ်လိုကြောင့် ချက်ချင်းပြန်ပြီး ကွေ့တာလဲ မသိဘူး”

“မကွေ့ရင် မသာ ပေါ်ကုန်မှာပေါ့. . ဟိုမှာ မတွေ့ ဘူးလား”

“ဟာ”

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ညိုမှိုင်းပြီး တိမ်ထူတွေက ပြေး လွှားနေသည်။

“ခေါ်မှူးရာ. . ကောင်းကင်ကြီးဘာဖြစ်တာလဲ”

“လေပြင်းတစ်ခုကျလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ”

“ငါတို့အားလုံး လွတ်အောင် နေရာယူကြမှဟေ့. . ခပ်မြန်မြန်လာကြ. . .”

ပြီးတာနဲ့ မြေပုံထဲက နေရာကို ရောက်ဖို့အနီးဆုံးကို ရောက်
ပြီး...

“ဒီမှာပဲ ညအိပ်ရမှာလား”

“အင်း”

အပြင်တွင် လေပြင်းမုန်တိုင်းအသံတွေက ကြောက်
မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ကြားနေရသည်။
ဒေါက်တာ မျိုးထွန်းကတော့ သူ၏ လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း
မှတ်တမ်းလေးကို ရေးမှတ်နေသလို ကျန်လူတွေကတော့
အိပ်ဖြိုင်နေကြလေပြီ... ကျော်လေးတစ်ယောက်သာ ခရီး
ဒဏ်ကြောင့် များချင်သလိုဖြစ်ကာနေပေမယ့် ကျန်လူတွေက
တော့ ဘာမှမဖြစ်ကြပေ...။

“ဟင်...”

လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုက အပြင်တွင်အားကောင်းနေပြီး
ကျောက်ဂူထဲတွင် အားလုံးအိပ်မောကျနေလေပြီဖြစ်သည့်
အချိန်တွင်...

ဂူအပေါက်ဝဆီသို့ ရှေးဟောင်းမီးအိမ်ကြီးတစ်ခုကို
ခိုင်ဆွဲပြီးဝင်လာသူမှာ... အာဒီယံမျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင်
ဣန္ဒာရီပင်ဖြစ်သည်။

နတ်ပန်းခင် ဘေးတွင်အိပ်ပျော်နေသော ခေါ်မျှားရာကို
မည်အပြု...

“မင်း သူတို့ကိုနှိုးလည်း နှိုးမှာမဟုတ်ဘူး... အားလုံး
ငါကအိပ်ငွေ့ချထားတာ...”

“ရှင်... ကျွန်မဆီကိုလာတာလား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ နတ်ပန်းခင်၊ မင်းငါရှိတဲ့နေရာကို

www.burmeseclassic.com

ခုလိုစွန့်စွန့်စားစားလာခဲ့တာကို ငါအရမ်းကျေနပ်တယ်. . ဒါကြောင့် မင်းကိုငါ အနီးဆုံးလမ်းတစ်ခုကို ပြချင်လို့လာပြီးခေါ်တာ. . .”

“အပြင်မှာ လေပြင်းတွေအရမ်းတိုက်နေတာ. . ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလိုက်လို့ရမှာလဲ”

“ဒီလေပြင်းတွေအတွက် မင်းဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့. . ငါကကွယ်ပေးမှာပါ. . မင်းသာလိုက်ခဲ့ပါ”

“ကောင်းပြီ”

နတ်ပန်းခင်. . သူမနောက်ကို အရဲစွန့်ပြီး လိုက်သွားခဲ့တော့သည်။

ဂူအပြင်သို့ရောက်လာ လေပြင်းတွေက နတ်ပန်းခင်ကို မတိုက်ဘဲရှိနေသည်ကို အံ့အား မခံစွာတွေ့လိုက်ရသည်။

“ခွီ. . . ခွီ. . . ခွီ”

သူမ နှုတ်ခမ်းမှလေချွန်လိုက်သည်နှင့် အဖြူရောင်ငှက်ကြီးတစ်ကောင် ပျံဝဲပြီးကျလာသောကြောင့်. . မယုံကြည်ဖြစ်သွားသည်။ ငှက်ကြီးမှာ ဧရာမငှက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ကမ္ဘာပေါ်တွင်ရှိခဲ့ဖူးသော သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်ဟု သိလိုက်ရသည်။

“နတ်ပန်းခင်. . . ငှက်ကြီးပေါ်တက်ပါ”

“ရှင်”

“မင်း မကြောက်ပါနဲ့. . ဒီငှက်ကြီးက မင်းနဲ့ငါကို ကောင်းကောင်းကြီးသယ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်”

နတ်ပန်းခင် ကြောက်ကြောက်နှင့်ငှက်ကြီးပေါ်တက်လိုက်လေသည်။

“ဖျပ်. . ဖျပ်. . ဖျပ်. . .”

“ဘုရား. . ဘုရား. . ဘုရား”

အပေါ်ကို တောင်ပံနှစ်ဖက်ကိုခတ်ပြီးသယ်သည့် အချိန်မှာရှင်ကို အေးစက်သွားတော့သည်။

“နတ်ပန်းခင်. . ဟိုမှာတွေ့ရတဲ့ ကျောက်ဆောင်ကြီးကြည့်စမ်း”

“ဟယ်. . .”

ဘီလူးခေါင်းကြီးလိုလို ကျောက်ဆောင်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီကျောက်ဆောင်ကြီးဟာ ငါတို့အာဒိယံမျိုးနွယ်စုတွေရဲ့ သင်္ချိုင်းဂူကြီးပဲ နတ်ပန်းခင်. . ဒီဂူကိုသာမန်လူသားတွေလာဖို့ဆိုတာလုံးလုံးမလွယ်ကူလှဘူး. . ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကျောက်ဆောင်ကြီးကို ဝိုင်းရံထားတဲ့တောတွေဟာ ဝက်ပါတွေပဲ. . ဒီတောထဲကိုဝင်သွားတာနဲ့ ပြန်လမ်းဆိုတာ

မရှိကြတော့ဘူး.. ဒါကြောင့် မင်းကိုဝက်ပါတောကြီးရဲ့..
လျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါပြချင်လို့လာပြီးခေါ်တာ”

“ခွန်း...”

ငှက်ကြီးကိုကြာပွတ်သဖွယ်ပြုလုပ်ထားသည့် ကြီးတို့
တစ်ချောင်းနှင့် ရိုက်လိုက်သည်နှင့် ငှက်ကြီးမှာအောက်ကို
ထိုးဆင်းသွားတော့သည်။

ငှက်ကြီးပေါ်မှ အောက်ကိုဆင်းပြီးနောက်...

“မင်း.. ဒီသစ်ပင်သုံးပင်ကို သေသေချာချာမှတ်ထား

ပါ”

သူမပြသော သစ်ပင်သုံးပင်ကိုကြည့်မိသည်။

“ထူးခြားတာ.. ဘာတွေလဲ”

“ဘာမှ မတွေ့ဘူး”

“အလယ်သစ်ပင်ရဲ့ ခြေရင်းမှာအကွက်(၉)ကွက်ရှိ

တယ်.. မင်း ရေကြည့်”

သူမ ပြောသည့်အတိုင်းရေတွက်ကြည့်တော့ (၉)

ကွက်တိတိပင်...

“ဒီလမ်းဟာ.. ကျောက်ဂူဆီကိုသွားတဲ့လမ်းပဲ၊ သူ့လို

သစ်ပင်တွေက တစ်ပုံစံတည်း နေရာတော်တော်များများမှာ

ရှိတယ်.. ဝင်သွားတာနဲ့ သေမင်းပါးစပ်ထဲကိုရောက်သွားပြီ

မှတ်.. ငါပြောတာတွေကို မင်းသေသေချာချာမှတ်ထားပါ”

“အင်း...”

“ကဲ.. သွားကြရအောင်”

သူမက သစ်ပင်သုံးပင်ဘေးကလမ်းအတိုင်း ဝင်လာ

ရင်း ကျောက်ဂူကြီးလှမ်းပြီးတွေ့နေရသည်။

ကျောက်ဂူကြီးထဲကိုဝင်လိုက်သည်နှင့်...

ကျောက်နံရံတွေဆီမှ အလင်းရောင်တွေက.. တဖျပ်

ဖျပ်ပင်ထွက်နေပြီး ဂူကြီးတစ်ခုလုံးမီးထွန်းစရာမလိုဘဲ လင်း

ထိန်နေလေသည်။

“အဲ့...”

ကျောက်ဂူ၏ အဆင့်ဆင့်ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ရုပ်

အလောင်းများစွာကိုတွေ့နေရလေသည်။ ရုပ်အလောင်းများ

ဘေးတွင် အဖိုးတန်လှသောရတနာများ.. ရွှေရုပ်များတွေ့ကို

တွေ့မြင်ရလျက်..

“ဒါတွေကို သူတို့ဆွေမျိုးတွေက အမှတ်တရထားခဲ့

ကြတာ”

ကျောက်နံရံကြီးကို နတ်ပန်းခင်သေသေချာချာ ကြည့်

မိသည်။ အဖိုးတန် ရတနာကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“ဒီလောက်ဆို ဒီဂူကိုလာတတ်ပါပြီ၊ ပြန်ကြရအောင်”

.....

သူမနှင့်အတူ ဂူအပြင်ကိုပြန်ပြီးထွက်လာပြီး. . .

“ငါတို့နေတဲ့မြို့တော်ကြီးကတော့ ဒီဂူကြီးရဲ့တောင်ဘက် ရေခဲလွင်ပြင်အောက်မှာရောက်နေပြီ. . မင်းတို့တူးဖော်လည်း ဘာမှမထူးခြားတော့ပါဘူး”

သူမနှင့်အတူ ဂူကြီးမှပြန်ပြီးထွက်လာခဲ့ပြီး ငှက်ဖြူကြီးနဲ့ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

“နတ်ပန်းခင်. . ငါပြောတာတွေကို သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ”

သူမ နတ်ပန်းခင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး၊ ငှက်ဖြူကြီးနှင့် ပြန်ထွက်သွားတော့မှ. . .

“ဟင်. . .”

နတ်ပန်းခင် သတိဝင်လာပြီး၊ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ခေါ်မှူးရာက ရေခဲတစ်ခွက်ကိုသောက်၍ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်လျက်. . .

“နတ်ပန်းခင် နိုးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . ရှင်. . မအိပ်သေးဘူးလား”

“အိပ်လို့မရဘူး. . ပြီးတော့ အားလုံးအိပ်နေလို့မဖြစ်ဘူး. . ဒီလိုနေရာမျိုးက သားကောင်အန္တရာယ်ရှိတတ်တယ်”

“ရှင်တစ်ယောက်တည်း မိုးလင်းထိအောင်စောင့်လို့”

.....

ဘယ်ဖြစ်မလဲ”
“ခဏနေရင်. . အိုက်ကောနဲ့ ပလိုင်အောက်ကို နှိုးမှာပါ။ ရေခဲနွေးလေးသောက်လိုက် အချမ်းပြေတာပေါ့”

ခေါ်မှူးရာလက်ထဲက ရေခဲနွေးခွက်ကိုယူပြီးသောက်ရင်း. . .

“နတ်ပန်းခင်တို့ ခုခရီးစဉ်ဟာ ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စလား”

“မဟုတ်ပါဘူး. . တိုင်းပြည်အတွက် တာဝန်တစ်ခုကို ထမ်းဆောင်တာပါ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ ခေါ်မှူးရာ”

“ဒီနယ်မြေကို လာကြတဲ့သူတွေမနည်းဘူး”

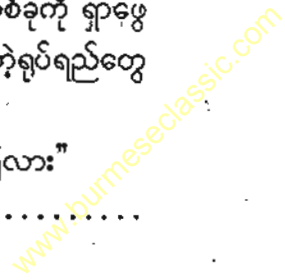
“ဟင်. . ရှင် လမ်းပြလိုက်ဖူးလို့လား”

“ကျုပ်. . ဘယ်သူနဲ့မှမလိုက်ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်. . ကျုပ်တို့ရွာက အိုက်လူဆိုတဲ့ မုဆိုးတစ်ဦးကို လူတစ်စုလမ်းပြငှားပြီး ဒီနယ်မြေကို လာခဲ့ဖူးတယ်. . .”

“သူတို့က ဘာကြောင့်လာတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“သူတို့စကားအရ ရှေးဟောင်းဂူကြီးတစ်ခုကို ရှာဖွေဖို့ လာကြတာတဲ့. . သူတို့ပုံစံတွေက ကောင်းတဲ့ရုပ်ရည်တွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကျုပ်က သိတယ်”

“သူတို့ ကျောက်ဂူကြီးကို ရောက်ခဲ့ကြလား”

“ဘယ်သူမှမရောက်ခဲ့ဘူး.. သူတို့အားလုံးလည်း
တောကြီးတစ်ခုထဲမှာ သေဆုံးခဲ့ကြတယ်”

“ရှင်”

“အိုက်လူတစ်ယောက်ပဲ ပြန်ရောက်ခဲ့ပေမယ့် ရွှေ
(၃)ရက်ပဲ အသက်ရှင်ပြီး သေဆုံးခဲ့တယ်”

“ဟင်.. အိုက်လူသေဆုံးရတာ ဘာရောဂါနဲ့လဲဟင်”

“အဆိပ်သတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ ကိုက်တာကို ခံခဲ့ရလို့
လို့ထင်တယ်.. အဆိပ်က ချက်ချင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲကို မဝင်
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ယုံပြီး ဆေးကုချိန်နောက်ကျပြီး သေခဲ့ရတာ”

“ခေါ်မျိုးရာ.. အိုက်လူဆီက ဘာတွေသိခဲ့ရလဲ”

“အိုက်လူ နောက်ဆုံးပြောသွားနိုင်တာက လူဘီဝ
တွေ သူတို့ကို သတ်လိုက်တယ်လို့ပဲ ပြောနိုင်ခဲ့ဘယ်”

“လူဘီလူးတွေ.. ဟုတ်လား”

“ကျုပ်စိတ်အထင် အိုက်လူတို့အားလုံးကို သတ်ခဲ့
လူဘီလူးတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး.. သတ္တဝါကောင်တစ်
ဖြစ်မှာပါ.. ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီနယ်ဘက်က အရမ်းခဲ
ပြီး လူသူအပေါက်အရောက်မရှိဘူး.. တစ်ခါတလေ ခါ
ဘိုရာဒီကောင်ပေါ်ကို လေ့လာရေးတက်တဲ့သူတွေပဲ သွ
လေ့ရှိတယ်.. ဒါတောင် ခုလိုလမ်းမျိုးက သွားတာမဟု

ဘူး.. ဒီနယ်ဒေသမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ နှစ်ပေါင်းရာချီ
ရှိနေတဲ့ကောင်မျိုးတွေ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်.. .”

“ရှင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်.. ဘီလူးဆိုတာတော့
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“နတ်ပန်းခင်တို့က ဘာကို အဓိကရှာမှာလဲ.. ပြော
သင့်မှပြောပါ”

“ခေါ်မျိုးရာရယ် ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့အတွက် လျှို့ဝှက်
ရမယ့်သူမဟုတ်ပါဘူး.. ရှင်ကိုအကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါတယ်”

“ကျုပ်အပေါ်မှာ ခုလိုယုံကြည်ပေးတာကို ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်.. နတ်ပန်းခင်.. ခင်ဗျားတို့နောက်ကို ကျုပ်
လိုက်ခဲ့ရတာကလည်း ခင်ဗျားတို့ဟာ မရိုးမဖြောင့်တဲ့လူတွေ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ယုံကြည်လို့ပဲ.. .”

“ကျွန်မတို့ရှာဖွေတာ ဟိုးနှစ်ပေါင်း(ငါးထောင်)
လောက်က အာဒီယံလူမျိုးစုတွေ နေထိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့နေရာတစ်ခုနဲ့
မသမာသူတွေ အနံ့ခံနေတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးကို တိုင်းပြည်
လက်ထဲကို ထည့်ပေးချင်လို့လာခဲ့တာပါ.. .”

“ကောင်းမွန်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါဗျာ.. မိုး မလင်းသေးဘူး
ပြန်ပြီးအိပ်လိုက်ပါ”

“ရှင်လည်း အိပ်တော့လေ”

www.burmeseclassic.com

“အင်း”

ပလိုင်အောနဲ့အိုက်ကောကို နိုးပြီး ခေါ်မျှားရာအိပ်ဖို့ ပြင်လေတော့သည်။ နတ်ပန်းခင်နဲ့ခေါ်မျှားရာတို့၏ ထိတွေ့မှု သံယောဇဉ်တွေက ရက်တိုတိုကလေးအတွင်းမှာပင် ရင်မောသော ပန်းသီးလေးတစ်လုံးပင် . . . ဒါပေမယ့် သူနှင့်ခေါ်မျှားရာက ဘဝချင်းခြားနားမှုတွေက ရေခဲပြင်ကြီးတစ်ခု ကာဆီးထားသလိုပင် . . .

“ဟင်း”

သက်ပြင်းပူလေးတွေကို တိတ်ဆိတ်စွာချရင်း ပြန်ပြီး အိပ်စက်ပေမယ့် ရင်ဖိုမှုလေးတွေက အိပ်စက်ခြင်းကို ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေသည်။ ခေါ်မျှားရာကို နတ်ပန်းခင် ချစ်မိနေပြီလား . . . သူ့ကိုယ်သူ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ပြီး မေးပေမယ့် မရေရာသော အဖြေတစ်ခုလုံးပဲ ထွက်လေသည်။

နောက်ဆုံးတောင်ခြေသို့ ရောက်တော့ ညနေစောင်းနေလေပြီ . . . အားလုံးလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေလေပြီဖြစ်သည်။

“ခေါ်မျှားရာ . . . ဘယ်လိုလဲ ခရီးဆက်လို့မရတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . အားလုံးပန်းနေကြပြီ . . . ဒီနားမှာပဲ နားကြတာပေါ့ . . . အိုက်ကော . . . မင်းနဲ့ငါ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို လေ့လာကြရအောင်”

“အေး”

“ပလိုင်အော . . . ရွက်ဖျင်တဲထိုးပြီး နားဖို့ပြင်ကာ”

အိုက်ကောနှင့်ခေါ်မျှားရာ သူတို့နားခိုမည့်နေရာ၏ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာရန် ထွက်ခဲ့လေသည်။

“အိုက်ကော . . . ”

“ဘာလဲ ခေါ်မျှားရာ”

www.burmeseclassic.com

“မင်း ဒီနယ်ကို ရောက်ဖူးလား”

“မရောက်ဖူးဘူးကွ. . ဒါပေမယ့် ဒီနယ်တစ်ဝိုက်ကို ရောက်ဖူးတဲ့သူတွေဆီကတော့ ကြားဖူးတာရှိတယ်”

“မင်းဘာတွေကို ကြားခဲ့ဖူးလဲ”

“ဒီနယ်မြေက အရမ်းကြမ်းတယ်. . အရှင်းဆုံးပြောရင် ဘယ်မုဆိုးမှ ဒီနယ်မြေကိုသားကောင်မရှာရဲကြဘူး”

“အင်း. . ငါလည်း ကြားဖူးတယ်. . ခက်နေတာထက် ငါတို့သွားရမယ့်ခရီးက ဒီနယ်မြေကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှသွားမှာ”

“ဒါဆိုရင် ဟိုတောကြီးကို ဖြတ်ထွက်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ခေါ်မျိုးရာ. . .”

“ဘာလဲ အိုက်ကော”

“ဒီတောထဲကို ဝင်တာ သေတွင်းထဲကို ဝင်ရသလိုပဲ နော်”

“ငါလည်း စဉ်းစားနေတာပဲကွ. . ပြန်ပြီးဆုတ်ဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်တော့ဘူး. . ရှေ့ဆက်ဖြတ်ရတော့မှာပေါ့ကွာ. . မင်းက သက်သက်လိုက်ခဲ့သူဆိုတော့ မလိုက်ခဲ့ရင်လည်း နေခဲ့

ပါ”

“ဟာကွာ. . ခေါ်မျိုးရာ. . မင်းနဲ့ငါက ပြောရမယ့် သူတွေမဟုတ်ပါဘူး. . သေတူ ရှင်တူပဲဟေ့. . လိုက်ခဲ့မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ. . မင်းတစ်ယောက်ပါတော့ ငါ့အတွက် အားတစ်ခုရှိတာပေါ့”

“ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကတော့ မဆိုးဘူး. . ဒီတစ်ညတော့ နေလို့ကောင်းတယ်. . ကောင်းကင်ရာသီဥတုလည်း ကောင်းတယ်. . ခေါ်မျိုးရာ”

“ဘာလဲကွ”

“မင်းနဲ့ဟို နတ်ပန်းခင်က ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုရမလဲကွ. . သူက ငါ့ကို ငှားလာတဲ့သူလေ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှမရှိဘူး”

“မင်းအပေါ်မှာတော့ ကရုဏာသက်ဝင်တဲ့ပုံစံနော်”

“တော်ပါပြီ အိုက်ကောရာ. . မင်းညီမ ငါ့ဘဝတဲမှာ မရှိတည်းက ငါ့နလုံးသားက သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ”

“ဒီလိုကြီးတော့ ပုံသေမထားပါနဲ့ကွာ. . သေတဲ့သူကလည်း သေသွားခဲ့ပြီးပြီ. . ကျန်နေတဲ့ဘဝမှာ မင်းအတွက် စဉ်းစားပါ”

www.burmeseclassic.com

“မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး အိုက်ကော.. အထူးသဖြင့် နတ်ပန်းခင်နဲ့ငါဘဝက ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာလဲ.. အဆင့်အတန်းကြောင့်လား”

“ဒါလည်း ပါတယ်.. မြေပြန့်နဲ့တောင်ပေါ်သားတို့ရဲ့ နီးစပ်မှုဟာ ခဏတာလေးပဲဖြစ်မှာပါ.. ဒီကနေပြန်ကြတဲ့အခါ လမ်းခွဲကြရမှာပါ”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့..”

“မင်းအမေကို နတ်ပန်းခင်က ဆေးကုပေးမှာ.. ပြီး တော့ ဒေါက်တာမျိုးထွန်းကလည်း ကူညီပေးမှာလေ.. မင်း တို့နှစ်ယောက်ရေစက်က အရှည်ကြီးကျန်သေးတယ်နော်”

“နုလုံးသားမှာ ဆုံဖို့ကံပါလာရင် ဆုံရမှာပေါ့ကွာ.. သွားကြမယ်..”

အိုက်ကော ပခုံးကိုဖက်ပြီး ခန်းချရာဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ ကြသည်။ ပလိုင်အော့.. ကျော်လေး.. လွင်မောင်တို့က ည စာအတွက် ချက်ပြုတ်နေပြီး ဒေါက်တာမျိုးထွန်းက ထုံးစံ အတိုင်း မှတ်တမ်းရေးနေလေသည်။ ဘန်ဒေါင်း၊ အိမ်၊ နတ်ပန်းခင်တို့(၃)ယောက်ကို မတွေ့သဖြင့်..

“ကိုလွင်မောင်.. ဘန်ဒေါင်းတို့ရော..”

“ဟိုနှစ်ယောက် ရေခဲချိုချင်တယ်ဆိုပြီး ဟိုနားက စမ်း ချောင်းဘက်ကို ထွက်သွားတယ်”

“ဪ”

“ဘယ်လိုလဲ.. ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ ကောင်းရဲ့ လား”

“ကောင်းပါတယ်”

ပလိုင်အော့ မေးသည်ကို ဖြေပြီးထိုင်မည်အပြု..

“ဒွင်း”

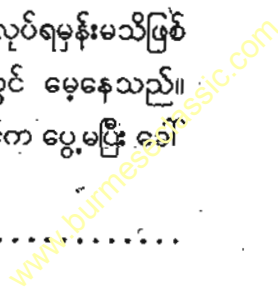
“ဟင်”

စမ်းချောင်းဘက်ဆီမှသေနတ်သံကြောင့် အပြေး ကလေးထွက်လာခဲ့သည်။ စမ်းချောင်းဆီသို့ ရောက်တော့..

“ဟာ”

“ခေါ်မျှားရာ.. လုပ်ပါဦး”

ဘန်ဒေါင်း သေနတ်ကိုင်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ် နေသလို အိမ်တစ်ယောက် မြေပြင်ပေါ်တွင် မေ့နေသည်။ နတ်ပန်းခင်ကို ဝက်ဝံအမည်းကြီးတစ်ကောင်က ပွေ့မပြီး ခေါ် ဆောင်သွားရန်ပြင်နေလေသည်။

“ဂီ... ဂီ... ”

ခေါ်များရာ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားလိုက်ပြီး... လေးကို ပြင်လိုက်သည်။ ဝက်ဝံကြီးက ထက်လှသော အစွယ်ကြီးများဖြင့် သူတို့ဘက်ကို ကြည့်နေသည်။ လက်ထဲမှာ သတိမေ့နေသော နတ်ပန်းခင်... ခေါ်များရာ လေးချက်လွဲချော်ခဲ့လျှင် နတ်ပန်းခင် အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ရသည်။

“ဝိုး”

“ဒုတ်”

“ဂီ”

“ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး”

လေးမြားကို ကျွမ်းကျင်စွာ(၄)ချက်ဆက်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ဝက်ဝံကြီး၏ ဦးခေါင်းပိုင်းတို့တွင် မြားလေးချောင်း စိုက်ဝင်ပြီး နောက်ပြန်လဲကျသွားလေသည်။

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ကွာ”

နတ်ပန်းခင်ကို ခေါ်များရာ ပွေ့မပြီး ပြန်ခေါ်ခဲ့လေသည်။

“ဟင်... ခေါ်များရာ... ဟို... ကောင်... ကြီးရော”

“သေသွားပြီ”

“ရှင်... သတ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ် နတ်ပန်း... ခေါ်များရာ ရောက်လာလို့ပေါ့... ”

အိမ်လည်း သတိရပြီး ဘန်ဒေါင်းလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လိုက်လာပေမယ့် ကြောက်စိတ်က မပျောက်သေးပေ။

“သေနတ်ကိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေမှန်းမသိဘူး”

“ငါလည်း ဝစ်တာပဲ ထိမှမထိတာ... နောက်တစ်ချက် ဝစ်မယ်လုပ်တော့ နတ်ပန်းကို ဒီကောင်ကြီးက ပွေ့ထားနေပြီတယ်လို့မှ ပစ်လို့မရတော့ဘူး... ခေါ်များရာရောက်လာပေလို့ပဲဟေ့... ”

နားခိုသည့်နေရာ... ပြန်ရောက်တော့ ကုတ်ခြစ်မိသောလက်ကို နတ်ပန်းခင်ဆေးထည့်ရင်း ခေါ်များရာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ခေါ်များရာကတော့ လွင်မောင်နှင့် စကားကောင်းနေဆဲပေ... ။

www.burmeseclassic.com

တောထဲသို့ဝင်ရန် အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့်...
“အားလုံးကို ကျုပ်ပြောထားချင်တယ်...”

ခေါ်များရာစကားကို အားလုံး နားထောင်နေကြသည်။

“ခုဝင်မယ့်တောဟာ အရမ်းကို အန္တရာယ်ကြီးတယ် ဒါကြောင့် အားလုံး သတိရှိစွာနဲ့ ကြရမှာဖြစ်တယ်... အထူးသဖြင့် ဘာပဲလုပ်လုပ် ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်မလုပ်ကြပါနဲ့လို့ ပြောထားချင်တယ်... ပြီးတော့ လက်နက်တွေကို ကိုယ်စီ အသင့်ပြင်ထားကြပါ... အုပ်စု(၃)စုခွဲပြီး ဝင်မယ်... ရှေ့ဆုံးမှာ ကျုပ်ရယ်... နတ်ပန်းခင်၊ အိမ်၊ ဘန်ဒေါင်းတို့က ဝင်ပြီး အလယ်မှာ အိုက်ကော၊ ဒေါက်တာနဲ့လွင်မောင်... နောက်ဆုံးမှာ ပလိုင်အောနဲ့ကျော်လေးတို့နှစ်ယောက်”

လူစုခွဲပြီး တောထဲသို့ဝင်မည်အပြု...

“ဒတ်... ဒတ်... ဒတ်”

“ဟင်”

တောင်ကွယ်မှ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး မြေပြင်နှင့်အနီးကပ်ဆုံး ပျံဝဲလာပြီး သူတို့ဆီကို ဦးတည်ပျံလာသည်။

“အားလုံး... ဟို ကျောက်တုံးတွေမှာ နေရာယူထား

ကြ... ဒီရဟတ်ယာဉ်လာပုံက မရိုးသားဘူး”

နတ်ပန်းခင်တို့နေရာအသီးသီးယူရုံပဲရှိသေးသည်။

“ဒိုင်း... ဒတ်... ဒတ်”

“ခွင်... ခွီ”

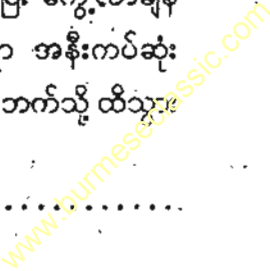
ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ စက်သေနတ်တွေနှင့်လှမ်းပြီး ပစ်လေသည်။

“ကဲကွာ... ”

“ခွီ”

“ဒုတ်”

ရဟတ်ယာဉ် နောက်တစ်ကျော့ပြန်ပြီး ကွေ့လာချိန်တွင် ကျောက်တုံးကြီးအကွယ်မှ ခေါ်များရာ အနီးကပ်ဆုံးလေးနှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်၏ ဝမ်းဘက်သို့ ထိသွားပြီး တရှိန်ထိုးပျံတက်သွားသည်။

“ဘာသဘောလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး၊ သက်သက်မယ့် သတ်ဖြတ်တာပဲ”
နတ်ပန်းခင်တို့စဉ်းစား၍မရအောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ခေါ်မျိုးရာ. . ငါတို့ကောင်ကို တွေ့လိုက်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ. . .”

“ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှာ ငါထို့ကိုစက်သေနတ်နဲ့ပစ်တဲ့
ကောင်က နတ်ဘီလူး”

“ဘာ. . . ဩော်. . ဒါကြောင့်ကိုး”

“ဒီကောင်တွေလည်း တစ်ခုခုကို လိုက်ရှာနေတာ ဖြစ်
မယ်”

“ကျွန်မအထင်တော့ သူတို့လည်း ရှေးဟောင်း
ကျောက်ဂူကြီးကို ရှာကြတာဖြစ်မယ်. . .”

“ဖြစ်နိုင်တယ် နတ်ပန်းခင်. . ဒီကောင်တွေ ရဟတ်
ယာဉ်ချက်ချင်းတော့ ပြန်လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး. . တောထဲကို
ဝင်ကြမယ်”

ပထမပြောထားသည့်အတိုင်း တောထဲကို ဝင်ခဲ့ကြ
သည်။ တောထဲတွင် တစ်နာရီလောက် ခရီးဆက်နေပေမယ့်
လမ်းစက ပျောက်နေလေပြီ. . .

“ကျုပ်တို့ လမ်းမှားနေပြီ. . .”

“ဟင်”

“ခေါ်မျိုးရာ. . ငါတို့ဝက်ပါ နယ်နိမိတ်ထဲကို ရောက်
နေပြီ ထင်တယ်. . .”

“ဟုတ်တယ် ပလိုင်အော. . နတ်ပန်းခင် ခင်ဗျားမြေပုံ
ကိုထုတ်ပြီး သေသေချာချာကြည့်မှဖြစ်တော့မယ်”

“အင်း”

မြေပုံနှင့်သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို သုံးပြီးကြည့်တော့
လည်း သူတို့သွားရမည့် နေရာဖြစ်ပေမယ့် လမ်းစကမတွေ့
ပေ။

“ဒီအတိုင်းဆက်ပြီး သွားနေရင် ဘာမှထူးမှာမဟုတ်
ဘူး. . ခဏနားကြမယ်. . .”

အားလုံးနားကြစဉ်. . ခေါ်မျိုးရာ ဘာလုပ်ရမည်ကို
စဉ်းစားနေမိသည်။ ဘယ်လိုပင်စဉ်းစား စဉ်းစားအဖြေက
မထွက်. . .

“ခေါ်မျိုးရာ. . ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့ဦး”

နတ်ပန်းခင် မိမိရှေ့မှ သစ်ပင်(၃)ပင်ဆီကို လျှောက်
သွားပြီး သစ်ပင်ခြေရင်းမှ အကွက်တွေကို ရေတွက်ကြည့်

တော့ (၆)ကွက်. . တခြားသစ်ပင်တွေကို ရေတွက်ကြည့်တော့ လည်း (၉)ကွက်ပြည့်သည့် အပင်ကို မတွေ့ရဘဲ စိတ်ဓါတ်ကျ လာသည်။

အိပ်မက်ထဲက ဒဏ္ဍာရီသခင်မပြောသော သစ်ပင် အကွက်(၉)ကွက်ဆိုသည်မှာ အပြင်တွင်ရှိမည်မထင်တော့ပေ

“ကဲပါ. . နတ်ပန်းခင် နားပြီးတော့ ခေါင်းအေးအေး စဉ်းစားကြတာပေါ့. . .”

“ဟူး”

“အမလေး”

“ဟင်. . အိမ်ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အရိုးစုတွေ. . .”

“ဟာ”

အိမ်ထိုင်နေသော နေရာအောက်တွင် အရိုးစုတွေကို တွေ့နေရသည်။ ထို့အပြင် ဆွေးမြေ့နေသော ခရီးဆောင် အိတ်များ သံချေးတက်နေသော သေနတ်နှင့်ခါးတို့ကိုပါ တွေ့ မြင်ရလေသည်။

“ဒါ. . တောထဲမှ သတ္တဝါတွေရဲ့ရန်မူခြင်းကြောင့် သေခဲ့ကြတဲ့သူတွေဖြစ်မယ်. . .”

နတ်ပန်းခင် အရိုးစုများ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်ကို အကဲ ခတ်ကြည့်တော့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ပြည့်စုံခြင်းမရှိတာတွေ ရယ်. . ကျိုးပဲ့နေသော အရိုးစုများကို တွေ့လိုက်သည်။

“ခေါ်မှူးရာ. . ငါတို့အန္တရာယ်ထောင်ချောက်ထဲကို ရောက်နေပြီ”

“ဒီနေရာက အမြန်သွားကြမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

အားလုံး နားမယ်တောင်မကြံရသေး. . တစ်နေရာကို ဆွဲပြောင်းခဲ့ကြရပြန်သည်။

“ဒီနေရာမှာ နားကြတာပေါ့”

ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လေ့လာတော့ အန္တ ရာယ်အနံ့အသက်မတွေ့ရပေမယ့် စိတ်မချရပေ. . .

“ပလိုင်အောနဲ့ အိုက်ကော”

“ပြော. . ခေါ်မှူးရာ”

“ငါတို့ မြေပြင်မှာနေလိုကတော့ မလွယ်ဘူး”

“ဒီတော့. . .”

“ဟိုမှာ တွေ့လား”

ကြီးမားလှသော သစ်ပင်ကြီးကို ပြုလိုက်သည်။

“ငါသဘောပေါက်ပြီ ခေါ်များရ၊ လင့်စင်ထိုးမယ်ပေါ့
“ဟုတ်တယ်. . ဒီတောထဲမှာ လမ်းစမတွေ့မချင်
ဘယ်လောက်ကြာအောင်နေရမလဲမသိဘူး. . စိတ်အချရအောင်
က သစ်ပင်ပေါ်မှာ တက်နေကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ.
ဝါးပင်တွေလည်း ပေါတယ်”

“ဒါဆို လုပ်ငန်းစကြရအောင်”

အားလုံး တက်ညီလက်ညီနှင့်သစ်ပင်ကြီးပေါ်တွင်
လင့်စင်ကို မိုးမချုပ်ခင် ဆောက်ကြသည်။

နတ်ပန်းခင်နှင့်အိစံက စားသောက်ဖို့အတွက် အုတ်
ပြုတ်နေလေသည်။

“နတ်ပန်း”

“ဘာလဲဟ. . .”

“ငါတော့ ကြောက်လည်းကြောက် ဖျော်လည်း ဖျော်
တယ်”

“နင့်စကားက ဘာလဲဟ”

“ခုလို တောထဲမှာ လုပ်ကိုင်လိုက်ကြ. . စားလိုက်
နဲ့ နေရတော့ ကြောက်ရမယ့်စိတ်တွေတောင် ဘယ်ရော
သွားလဲ မသိပါဘူးဟာ. . .”

“ကောင်မ. . နင်ကတော့ ဖျော်နေမှာပေါ့. . ကိုယ်
ချစ်တဲ့သူနဲ့အတူတူရှိနေတာကို. . .”

“နင်လည်း ရှိနေတာပဲဟာ. . .”

“ကောင်မနော်”

“နတ်ပန်းရယ်. . နင်နဲ့ငါက ငယ်ပေါင်းတွေပါ. . နင့်
စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိနေလဲဆိုတာ ငါအသိဆုံး. . နင်ဘာငြင်း
မလဲ”

“ငါ မငြင်းချင်ပါဘူး. . ခက်နေတာက သူ့ဘက်က ငါ
ကို ဘယ်တော့မှဖွင့်ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

“သူ့ရင်ထဲမှာ သေသွားတဲ့ သူ့ချစ်သူကလွဲပြီး တခြား
ဘယ်သူမှရှိမှာမဟုတ်ဘူး. . .”

“နတ်ပန်းရယ်. . သေသောသူကြာရင်မေ့ဆိုတဲ့
စကားရှိတာပဲဟာ. . သူ့ဘယ်လောက်ထိစွဲလမ်းနိုင်မှာမို့လဲ”

“အင်းလေ. . မေ့သွားရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့
ဟာ”

“ဟေ့. . ဘာတွေ တွတ်ထိုးနေတာလဲ”

“ဘန်ဒေါင်း”

www.burmeseclassic.com

“ငါတို့ကိစ္စတွေတော့ပြီးသွားပြီ၊ ဗိုက်လည်းဆာလှပြီ”
“ဗိုက်ဆာတာလုပ်မနေနဲ့. ရိက္ခာကပြတ်နေပြီဟ”
“ဟုတ်တယ်. . တောထဲမှာ လမ်းစမတွေ့ဘဲ ရက်

ရှည်ရင် ဒုက္ခပဲ”

“ခေါ်မှူးရာကတော့ မနက်ဖြန်တော့ပစ်ထွက်မယ်
တဲ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား. . ဒီတော့က ဝက်ပါလေ. . တော်
ကြာသူ့ ပြန်မရောက်ရင် အားလုံးဒုက္ခတွေ့မယ်”

“ဟုတ်တယ် မသွားခိုင်းနဲ့. . သူ့ကိုအားလုံးက အား
ပြုနေကြရတာ”

“သူကယ်လိုစီစဉ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်တာပေါ့. .
ကဲ့ကျက်ပြီဆိုရင်လင့်စင်ပေါ်ကို အားလုံးပစ္စည်းတွေတင်မယ်”

“အေး”

သစ်ပင်ကြီးပေါ်တွင် ဝါးများဖြင့် ခိုင်ခန့်သော လင့်စင်
ကြီးကို တည်ဆောက်ထားသဖြင့် သူတို့အားလုံးချောင်ချိစွာ
နေ၍ ရလေသည်။

ကောင်းကင်ထက်တွင် လသာနေသောကြောင့် လင်း
သက်နေလေသည်။ လင့်စင်ပေါ်တွင် တော၏ အေးမြသော
အရသာကိုခံစားရင်း အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ရှိနေကြသည်။

“ဝူး. . ဝူး. . ဖျောက်. . ဖျောက်. . .”

“ဟာ. . ခေါ်မှူးရာ. . ဒရယ်ကြီး. . .”

ပလိုင်အောလှမ်းပြီးပြသည့် နေရာကိုကြည့်လိုက်
တော့ အလွန်ကြီးမားသည့် ဒရယ်ကြီး တစ်ကောင်ကို တွေ့
ယိုက်ရသည်။

“အပေါ်က ပစ်ရင် မထိနိုင်ဘူး. . ငါ အောက်ကို
ဆင်းမယ်”

“ငါ လိုက်ခဲ့ရမလား”

“ရတယ်. . ငါတစ်ယောက်တည်းဆင်းမယ်”

ခေါ်မှူးရာ သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ အသံတိတ်အောက်ကို

ဆင်းသွားသည်။ ဒရယ်ကြီးကတော့ သူ့အန္တရာယ်ကို မမြင်ဘဲ အစာကိုမဲပြီး စားနေသည်။

ခေါ်မျှားရာ အနီးဆုံးနေရာတွင် နေရာယူလိုက်ပြီး..
“ဦး”

“ဒုတ်”

မြားတစ်ချက်တည်းနှင့် ဒရယ်ကြီး လဲကျသွားသည်။
“အပေါ်က ကြိုးပစ်ချလိုက်.. ထမ်းတင်လို့မရဘူး..
ပေးတယ်”

“အေး.. ရော့.. ကြိုးလာပြီ.. . .”

ခေါ်မျှားရာ ဒရယ်ကြီးကို ကြိုးဖြင့် ချည်နေတုန်း.. . .
“ဂရား”

“ဟာ.. . .”

“ဟင်”

ကြောက်စရာကောင်းသော အသံနက်ကြီးဖြင့် ဝှက်ဝှက်
အသွင်သဏ္ဍာန်သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် ခေါ်မျှားရာကို ရန်ကဲ
သောကြောင့် လုံးထွေးသွားလေသည်။ ပလိုင်အော့..
အိုက်ကောတို့ပါ အောက်ကိုဆင်းပြီး ထိုသတ္တဝါရိပ်ကြီးကို ရန်
ဆိုင်တော့မှ တောထဲကိုပြန်ပြီး ပြေးဝင်သွားလေသည်။

“ခေါ်မျှားရာ.. ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“လက်မောင်းနဲ့ပေါင်ကို လက်သည်းခြစ်သွားတယ်”
ခေါ်မျှားရာကိုနှစ်ယောက်ထိန်းပြီး အပေါ်သို့ ဆွဲတင်
ခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်တာမျိုးထွန်းက ဆေးထည့်ပြီး.. . .

“ဆေးတော့ထိုးထားမှဖြစ်မယ်.. လက်သည်းဆိပ်
ပြင်းတယ်”

“ခေါ်မျှားရာရယ်.. . .”

“ကျုပ်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး.. . .”

သူ့ကို အားပြုနေသောသူတွေ စိတ်ဓါတ်ကျမှာစိုး
သဖြင့် ခေါ်မျှားရာ အားတင်းပြီးနေသည်ကို နတ်ပန်းခင်
သဘောပေါက်သည်။

“ဒရယ်ကြီးက(၃)ရက်စာလောက် စားလို့မကုန်ဘူး
မဟုတ်လား”

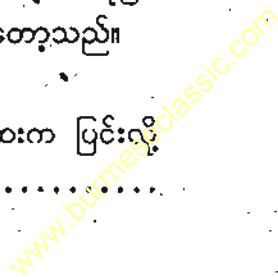
“ဟုတ်တယ်.. ဝကစ်နေတာပဲ.. ဘုရားသခင် ကယ်
တာပဲဟေ့.. . .”

“မနက်ကျမှပဲဖျက်တော့မယ်ကွာ.. . .”

ခေါ်မျှားရာ ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် ဖျားချင်သလိုဖြစ်
နေသဖြင့် သစ်ပင်ကိုင်းကို မှီပြီး မွေးနေလေတော့သည်။

“ရှင် သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ်.. ဒေါက်တာဆေးက ပြင်းလို့”

လားမသိဘူး.. အိပ်တောင်အိပ်ချင်လာတယ်”

“ကျုပ်လည်း ဒီခရီးကို လိုက်မယ်ဆိုကတည်းက အဆိပ်ဖြေဆေးတွေကို အဓိကထားပြီး ထည့်လာတာပဲ.. စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး.. မနက်ဆိုရင် ကောင်းသွားမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ဒီစကားကို မပြောပါနဲ့ ခေါ်များရာ.. ခင်ဗျား ကယ်ခဲ့တဲ့ကျေးဇူးတွေက ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ အများကြီးပါ.. ကျုပ်ဆေးကုတဲ့ကျေးဇူးက ဘာမှစာမဖွဲ့လောက်ပါဘူး”

တဖြည်းဖြည်းညှိနှိုင်းလာပြီဖြစ်သောကြောင့် လင့်စင်ပေါ်တွင် အလှည့်ကျတာဝန်ဖြင့် နှစ်ယောက်တစ်တွဲကင်းစောင့်ကာ အိပ်ကြတော့သည်။ ခေါ်များရာက ဒဏ်ရာရထားသူဖြစ်သဖြင့် ကင်းမစောင့်ခိုင်းဘဲ အနားယူခိုင်းရလေသည်။

ခေါ်များရာဘေးတွင် နတ်ပန်းခင်ထိုင်လျက်..

“နတ်ပန်းခင်.. အိပ်တော့လေ”

“ရှင်ကိုစိတ်မချလို့”

“ကျုပ်ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး.. အိပ်လိုက်ပါ”

ခေါ်များရာ ဘေးမှာပဲ ခွေခွေလေးအိပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ခေါ်များရာတို့အားလုံး လင့်စင်ကြီးပေါ်တွင် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ (၂)ရက်ပင်ပြည့်ခဲ့လေပြီ.. ရှေ့ကိုဆက်လို့လည်း မရ.. နောက်ကိုဆုတ်လို့လည်းမရ ဖြစ်နေကြရသည့် အခြေအနေကို ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

“ခေါ်များရာ.. ဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်တော့ဘူး.. တစ်ခုခုလုပ်ကြမှဖြစ်မယ်”

“ငါလည်း လမ်းစကိုရှာဖွေနေတာပဲကွာ.. ဘယ်လိုမှ လမ်းစကိုမတွေ့ဘူးဖြစ်နေတယ်..”

“ခေါ်များရာ..”

“ဘာများလဲ နတ်ပန်းခင်”

“ရေပြတ်သွားပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ရေခပ်ထွက်ကြဖို့ လုပ်မယ်”

“ခေါ်များရာ.. ကျွန်မပါ ရှင်တို့နဲ့လိုက်ချင်တယ်”

“လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့လေ”

“ဟဲ့ အိမ်.. နင်လိုက်ဦးမလား”

www.burmeseclassic.com

“မလိုက်တော့ဘူး နတ်ပန်း”
ခေါ်မျိုးရာ အိုက်ကောထိုနှင့်အတူ နတ်ပန်းခင်
အောက်ကို ကြိုးလှေကားနှင့်ဆင်းခဲ့လေတော့သည်။

“ရေသွားခပ်ရမယ့် နေရာက သိပ်ပြီး မဝေးပါဘူး..
ဟိုနားဘက်ကြောနားမှာ စမ်းချောင်းလေးရှိတယ်”

ရေခပ်ထည့်ရန် ရေဘူးများကို ယူခဲ့သလို အိုက်ကော
မှ ဝါးကျည်တောက်ဘူးတွေကို ဝါးလုံးတစ်လုံးနှင့်ထမ်းပြီး လိုက်
ခဲ့လေတော့သည်။ တောင်ကြားမှ စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်း
လေးအရောက်တွင် နတ်ပန်းခင် မျက်နှာခြေလက်တွေကို
ဆေးကြောပြီး ရေဘူးထဲသို့ ရေထည့်နေသည်။

ခေါ်မျိုးရာကတော့ ထွက်လမ်းအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်
ကို လေ့လာနေသည်။

“ပြီးရင် သွားကြမယ်ဟေ့”

ရေတွေဖြည့်ပြီးသည်နှင့် ပြန်လာခဲ့ကြစဉ်...

“ခေါ်မျိုးရာ.. ခဏ နေဦး”

နတ်ပန်းခင် မိမိအရှေ့တွင်လှမ်းပြီးမြင်နေရသော
သစ်ပင်(၃)ပင်ဆီသို့ အကြည့်အာရုံရောက်သွားပြီး သစ်ပင်နား
သို့ လျှောက်သွားသည်။

“တစ်.. နှစ်.. သုံး.. လေး.. ငါး.. ခြောက်..
ခုနှစ်.. ရှစ်.. ကိုး.. ဟယ်.. ဟုတ်ပြီ.. ဟုတ်ပြီ...”

“နတ်ပန်းခင် ဘာဟုတ်တာလဲ”

“ကျွန်မကို အိပ်မက်ထဲမှာ ပြခဲ့တဲ့နေရာ”

“ဟင်”

“ဒီသစ်ပင်ဘေးဘက်က ချုံတွေကို ရှင်းရင်လမ်း
ဟောင်းကြီးတစ်ခုကိုတွေ့မယ်”

“အိုက်ကော.. ရှင်းကြည့်စမ်းကွာ”

အိုက်ကော ဝါးဆစ်ဘူးတွေကို ချပြီး ချုံကြီးကို ရှင်း
တော့...

“ဟာ.. ဟုတ်တယ် ခေါ်မျိုးရာ.. တောလမ်းဟောင်း
ကြီးတစ်ခုပဲ”

“ဒီက သွားရင် ဘယ်ကိုရောက်မှာလဲ”

“ဘီလူးပုံသဏ္ဍာန်ကျောက်ဂူကြီးကို ရောက်မယ်”

“အိုက်ကော.. ငါတို့ အားလုံးကို ပြန်ခေါ်ပြီး သွား
ကြည့်မယ်...”

လင့်စင်ပေါ်မှ အဖွဲ့သားအားလုံးကို ခေါ်ပြီး လမ်း
ဟောင်းကြီးအတိုင်း လျှောက်လာစဉ်...

“ဟယ်”

“ဟင်”

ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဘီလူးခေါင်းသဏ္ဍာန် စိမ်းညို
ညိုတောင်ကြီးကို အားလုံးတွေ့လိုက်ကြတော့သည်။

“နတ်ပန်းခင်အိပ်မက်က အရမ်းကို တိုက်ဆိုင်တာပဲ”
“ဟုတ်တယ်.. ကျွန်မလည်း မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေတာ”

ကျောက်ဆောင်ကြီးနားသို့ ရောက်တော့...

“အပေါ်အပေါက်ဝကို တက်တဲ့ လှေကားထစ်တွေထဲ ဆွေးမြေ့ပြီးပျက်နေပြီ.. အားလုံး သတိနဲ့တက်ကြနော်”

ရှေ့ဆုံးမှ ခေါ်မှုများရာ.. နတ်ပန်းခင်တို့က ဦးဆောင်ပြီး တက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောက်ဂူဝဲဆီသို့ တော်တော်ကြာအောင် တက်ခဲ့ပြီး အပေါက်ဝကြီးဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“နတ်ပန်းခင်.. အပြင်မှာနေဦး”

နတ်ပန်းခင်တို့ကို ခေါ်မှုများရာ ထားခဲ့ပြီး ပလိုင်အော့နှင့်အတူ ဂူထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟာ.. ရှေ့မှာ ကျောက်တုံးတွေပိတ်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်.. အပေါ်နံရံကျောက်တွေ ပြိုပြီး ဖိနေတဲ့ပုံပဲ”

“အလင်းရောင်တွေက ဖြာထွက်နေပါလား.. အခုမှာ တစ်ခုခု ထွန်းထားသလိုပဲ”

“အင်း.. ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်.. ဒါတွေထား.. ကျောက်တုံးတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖယ်ကြမလဲ”

“ဒိုင်းနမိုက်နဲ့ခွဲရင်ရော..”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်.. အသံလှိုင်းရိုက်ပြီး ဂူပြိုကျသွားနိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ထုဆစ်ပြီး လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်လို့ရအောင် လုပ်ရမှာပဲ”

အားလုံး အထဲသို့ဝင်ခဲ့ပြီး အလင်းဖြာထွက်နေတဲ့ အပေါက်မှ လူတစ်ကိုယ်စာရအောင် ဖောက်ထုတ်နေကြရတော့သည်။

“ဒုတ်.. ဒုတ်.. ဒုတ်..”

နှစ်နာရီလောက်ကြာအောင် အားလုံးတက်ညီလက်ညီနှင့် ထုဆစ်ခဲ့ကြသဖြင့် လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်ပေါက်တစ်ခုကို ရခဲ့လေသည်။

တစ်ယောက်ချင်းအထဲကို ဝင်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဟယ်”

“ဟင်”

မြင်လိုက်သောမြင်ကွင်းကြောင့် အံ့ဩစရာပင်ဖြစ်တော့သည်။ ကျောက်ကြားအဆင့်ဆင့်တွင် အရိုးစုများနှင့် ရွှေတုံးရွှေခဲ.. ရွှေရုပ်များစွာနှင့် ကျောက်နံရံမှအလင်းရောင် ထွက်နေသည့် အဖိုးတန်ကျောက်အရိုင်းတုံးကြီးကို မယုံနိုင်အောင် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီ အရိုးစုတွေက ဘယ်တုန်းကအရိုးတွေလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း(၅၀၀၀)လောက်က အာဒီဒီနိုင်ငံကို ထူထောင်ခဲ့တဲ့ အာဒီယံမျိုးနွယ်စုတွေရဲ့ရှုပ်အလောင်းတွေ သူတို့ခေတ်ကို ရောက်တော့ လူ့အသုံးအဆောင်အလှအပတွေကို သုံးစွဲနေတတ်နေပြီလေ. . .”

“နတ်ပန်းခင်. . . ဒီအရိုးစုတွေကို ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မှတ်တမ်းတင်မယ်. . . သုတေသနပြုလုပ်ပြီး ကမ္ဘာသိအောင် ရေးမယ်. . . သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီး ထိန်းသိမ်းနိုင်အောင် လုပ်ရမှာပဲ”

“ဒါတွေကို သယ်သွားမှာလား”

“လိုအပ်တာပဲ သယ်မှာ. . . ကျန်တာတော့ ဓါတ်ဖိုဗီဒီယိုမှတ်တမ်းတင်မယ်”

“နတ်ပန်းခင် လာချင်တဲ့နေရာက ဒီနေရာလား”

“တစ်နေရာကျန်သေးတယ်”

“ဘယ်နေရာလဲ”

“အာဒီဒီနိုင်ငံရှိတဲ့နေရာလေ. . . ဒီကျောက်ဂူကြီးရဲ့ အောက်တက်ရေခဲပြင်တစ်ခုအောက်မှာရှိတယ်လို့ ထင်ထားတယ်”

“ဒါဆိုရင် လုပ်စရာရှိတာကိုလုပ်လေ. . . ပြီးရင် ခရီးဆက်မယ်. . . ရွှေတွေကိုရော ယူသွားမှာလား”

“သုတေသနလုပ်ဖို့ တစ်ခုနှစ်ခုလောက်ပဲယူသွားမယ် ရှင်တို့လည်း အမှတ်တရယူကြပေါ့”

“မယူချင်ပါဘူးဗျာ. . . တိုင်းပြည်အတွက်ပဲ လုပ်ပါ”

နတ်ပန်းခင်တို့အားလုံးက လောဘသားကောင်တွေ မဟုတ်သဖြင့် မြင်တွေ့နေရသောရွှေများကို မမက်မောကြပေ. . .

“ဒေါက်တာမျိုးထွန်း. . . ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရွှေပစ္စည်းတွေကိုထည့်နေတာလေ မမြင်ဘူးလား”

“ခင်ဗျား လောကမတက်ပါနဲ့”

“လူဆိုတာ လောဘသားတွေကွ၊ မတက်လို့ရမလား”

“ခင်ဗျား. . .”

“နောက်ကျသွားပြီ ခေါ်မှူးရာ. . . မင်းနောက်မှာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာကြည့်ဦး. . .”

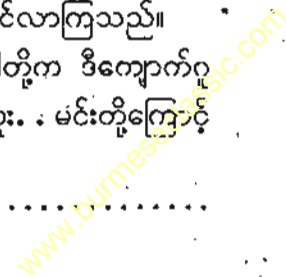
“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . .”

“ဦးမိုးကောင်း”

“နတ်ဘီလူး”

လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ဂူထဲကို ဝင်လာကြသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ. . . ငါတို့က ဒီကျောက်ဂူကို ရှာဖွေနေတာ. . . နှစ်ကမနည်းတော့ဘူး. . . မင်းတို့ကြောင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ရတယ်”

“ဦးမိုးကောင်း.. ရှင်.. .”

“ကျုပ် ဦးမိုးကောင်းမဟုတ်ဘူး.. ဦးမိုးကောင်းရဲ့ညီမိုးမိတ်.. ကျုပ်အစ်ကိုက မင်းတို့လက်ချက်ကြောင့် သက်ဆိုင်ရာလက်ထဲကို ရောက်သွားပြီလေ.. မင်းတို့နဲ့အတူပါလာတဲ့ ဒေါက်တာမျိုးထွန်းက ငါ့သမက်ကွ.. ဒီနေရာကို သိချင်လို့ မင်းတို့နဲ့အတူလိုက်ခိုင်းခဲ့တာ.. ရှင်းပြီလား.. .”

“ဦးမိုးမိတ်.. ပစ္စည်းအားလုံးသယ်မှာလား”

“ပစ္စည်းတင်ဘယ်ကမလဲ.. ဒီ ကျောက်နံရံကြီးကိုပါ တူးနိုင်အောင်လုပ်ရမယ်.. ဒါမှငါတို့က ဒီကမ္ဘာမှာ မိလျံနာကြီးတွေဖြစ်မှာကွ”

“ဒီကောင်တွေအုပ်စုရော.. .”

“ဟဲ.. . ဟဲ.. . ရှင်းပစ်လိုက်လေ.. .”

“န့မြောစရာကြီးဗျာ”

နတ်ဘီလူးက နတ်ပန်းခင်နှင့်အစ်ကို မျက်ထောင့်နီဖြင့်ကြည့်ကာ ပြောနေသည်။

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲ.. .”

“ရှင် လွတ်နော်.. .”

“ဟေ့ကောင် နတ်ဘီလူး”

နတ်ပန်းခင်ကို အတင်းဝင်ပြီး အဆွဲမှာ ခေါ်မှူးရာ နတ်ဘီလူးလက်ကို ပုတ်ချလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကိုထိရဲတယ်ပေါ့.. . ဟေ့ကောင်တွေ ဒီကောင်ကို ရှင်းစမ်း”

ခေါ်မှူးရာကို လူဆိုး(၃)ယောက်က ချုပ်ကိုင်ပြီး.. .

“ကဲကွာ”

“ခွပ်.. . ခွပ်.. . ခွပ်.. .”

“ရှင်တို့ရပ်စမ်း.. . မတရားအနိုင်မကျင့်ပါနဲ့”

“ဒါဆိုရင် မင်းလေးကလိမ္မာလိုက်ပေါ့”

“ရှင် ဘာဖြစ်ချင်လဲပြော”

“နတ်ပန်းခင်.. .”

“ခေါ်မှူးရာ ခုကိစ္စက ကျွန်မကိစ္စ.. . ကျွန်မရှင်းမယ်”

“မင်းနဲ့အတူ ညလှလှလေးဖြစ်ချင်တယ်”

“ကောင်းပြီ.. . ဒါဆိုရင် ရှင်ကျွန်မတို့လူတွေကိုပြန်ပြီး

လွှတ်ပေးပါ.. . ရှင့်ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်စေရမယ်”

“ဦးမိုးမိတ်”

“ဘာလဲကွ”

“ခင်ဗျား.. . သူပြောတာကိုကြားတယ် မဟုတ်လား”

“ကြားတယ်.. . မင်းသဘောပဲလေ.. . သတ်နေရင်

ကျည်ဆံကုန်တယ်”

ပလိုင်အော အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမလဲ

ဆိုတာကို စဉ်းစားကာ.. .

“အားလုံး ဒီမှာတွေ့လား”

“ဟာ”

“ဟင်”

ပလိုင်အော စနတ်တံနှင့်မိုင်းတစ်လုံးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်သည်။

“သေရင် အားလုံးအတူတူသေဖို့ပဲရှိတယ်”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ ကောင် . . .”

ဦးမိုးမိတ်တို့ မျက်လုံး ပြူးကုန်ကြတော့သည်။

“ဒီကျောက်ဂူကြီးက ဆွေးမြေ့နေပြီ . . . ပေါက်ကွဲတာနဲ့ ကျောက်တွေ ပြိုကြမှာပဲဆိုတာ သဘောပေါက် . . .”

“မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ ပြော”

“ကျုပ်လူတွေကို လွတ်ပေး . . .”

“မင်း လက်ထဲက မိုင်းကိုချလိုက်လေ”

“ခင်ဗျားတို့ကတိတည်ရင် ကျုပ်ဘက်က တည်မယ်”

“နတ်ဘီလူး . . . လွတ်ပေးလိုက် . . .”

“တောက်”

အားလုံး တစ်စုတည်းဖြစ်သည်နှင့် . . .

“မင်းတို့ အရင်ထွက်နှင့် . . .”

ပလိုင်အော ရပ်ပြီး ကျန်တာ ခေါ်မျိုးရာတို့ အပြင်ထွက်နေတုန်း . . .

“ကဲကွာ . . .”

“ဟာ”

ပလိုင်အောကို နတ်ဘီလူးပြေးဝင်ပြီး တိုက်လိုက်သည်နှင့် လုံးထွေးသွားပြီး မိုင်းလေးမှာ အိုက်ကောဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ချောက်”

“ရှဲ”

“ဟာ”

“ဒီလောက်တောင် မိုက်လုံးကြီးတဲ့ ကောင်တွေ . . . သေပေတော့”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ ကောင် . . .”

“ဝုန်း”

ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြီး . . .

“ဝုန်း . . . ဝုန်း . . .”

ကျောက်နံရံကြီး ပြိုကျလာတော့သည်။ အားလုံး အပြင်ကိုရောက်ချိန်မှာတော့ ကျောက်ဆောင်ကြီး၏ အပေါ်မှာ အက်ကွဲလာနေပြီဖြစ်သည်။

“ခေါ်မျိုးရာ”

“နတ်ပန်းခင် . . . ပြေး . . . ပြေး . . .”

နတ်ပန်းခင်တို့အုပ်စုထဲမှ ဒေါက်တာမျိုးထန်းကလွဲပြီး

www.burmeseclassic.com

အားလုံးလွတ်အောင် ပြေးနေရလေသည်။

“ဝုန်း”

“ဟာ”

တောကြီးတစ်ခုလုံးပဲ ရိုက်ခတ်သွားပြီး ကျောက်
တောင်ကြီး ပြိုကျသွားလေတော့သည်။ ထို့အပြင် မြေကြီးများ
ပါ အက်ကွဲလာနေလေပြီ. . .

“ကယ်. . . ကြ. . . ပါ. . .”

“နတ်ဘီလူး”

သစ်ပင်ကြီးပိပြီး အော်ဟစ်နေသော နတ်ဘီလူးကို
နတ်ရပြီး. . . ခေါ်မှုရာတို့ လက်စားချေဖို့ပင်မလိုတော့
သဘာဝတရားကြီးက နတ်ဘီလူးကို ဆုံးမလိုက်လေပြီ
ဖြစ်သည်။

“ဟို တောင်ကုန်းပေါ်ကို ရောက်အောင်တက်ကြ
ဟေ့. . .”

ခေါ်မှုရာက နတ်ပန်းခင်ကို လက်ဆွဲပြီးတက်ခဲ့သလို
ဘန်ဒေါင်းက အိမ်ကို လက်ဆွဲကာ အသီးသီးတောင်ကုန်းကြီး
ပေါ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့ကြသည်။

တောင်ကုန်းတစ်ဖက်မှာတော့ ကြီးမားသော ပုဂံ
ကြားအက်ကြီးများဖြစ်ပြီး ချောက်ကြီးများသဖွယ် ဖြစ်ကုန်လေ
တော့သည်။

“ခေါ်မှုရာ. . . ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီနယ်မြေတစ်ခုလုံး
မြေကြီးထဲကို ရောက်သွားနိုင်တယ်. . . ဟိုဘက်တောင်ကုန်း
တွေလည်း ပြိုကုန်ပြီ. . .”

“ဟုတ်တယ်. . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ခေါ်မှုရာ ဟိုမှာ ရဟတ်ယာဉ်မဟုတ်လား”

“အင်း. . . ဘာလို့ ပျံမတက်တာလည်းမသိဘူး. . .

မောင်းမယ့်သူ မရှိလို့လား”

“ဒီအတိုင်းနေမယ့်အစား အဲဒီကို သွားပြီးကြည့်ရင်
ကောင်းမယ်”

“အေး. . . မင်းတို့နေခဲ့. . . ငါသွားမယ်. . .”

“ခေါ်မှုရာ”

နတ်ပန်းခင်ကို ပြုံးပြပြီး ပတ်ကြားအက်လိုက်နေသော
မြေလွှာပြင်ပေါ်တွင် ခေါ်မှုရာ အပြေးကလေးသွားလေ
တော့သည်။ ရဟတ်ယာဉ်နားရောက်တော့ ရဟတ်ယာဉ်
မောင်းသမားမှာ မြေကြီးများ တုန်ခါမှုကြောင့် ဘေးဘောင်နှင့်
ရိုက်မိပြီး မေ့နေသည်။

“ဟေ့လူ. . . ဟေ့လူ. . .”

“ဟ. . . ကျုပ်. . . ကျုပ်. . . မင်း. . .”

“ခင်ဗျား အသက်ဆက်ပြီးရှင်ချင်ရင် ဟိုမှာတွေ့နေရ
တဲ့ လူတွေဆီကို မောင်းပါ”

“ကျုပ်ကိုမသတ်ရင် မောင်းပေးပါမယ်”

“ဒတ်. . ဒတ်. . ဒတ်”

ရဟတ်ယာဉ်ကြီးအပေါ်ကို ပျံဝဲပြီး နတ်ပန်းခင်တို့ ရှာသို့ ပျံဝဲလာလေသည်။

“အောက်မှာရပ်လို့မရဘူး. . အပေါ်ကနေ ကြိုးလှေကားချပေးလိုက်ပါ. . .”

“ခင်ဗျား”

“ကျုပ်ကို စိတ်ချပါ. . ကျုပ်က ကြေးစားရဟတ်ယာဉ်မောင်းတဲ့သူ. . ဘယ်သူ့အပေါ်မှ ရန်မရှိဘူး. . ခုလည်း ချွေးဌားလာလို့ လိုက်လာတာ. . .”

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ကြိုးလှေကားကို ချပေးပြီးတက်ခဲ့ဖို့ လက်ဟန်နှင့်ပြလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

ပေါက်ကွဲသံတွေ၊ မြေကြီးပြိုသံတွေ၊ တောင်ပြိုသံတွေက ကမ္ဘာကြီးပျက်နေသလိုပင် ဖြစ်နေလေပြီ. . .

“ဟူး”

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ နတ်ပန်းခင်တို့အားလုံးရောက်ခဲ့လေပြီ. . လောဘ၏ သားကောင်တွေကတော့ သဘာဝတရားကြီး၏အောက်မှာ အသက်စတေးသွားခဲ့ကြလေပြီဖြစ်

သည်။

“နတ်ပန်းခင်”

“ဘာလဲ. . ခေါ်များရာ”

“ခင်ဗျားရဲ့ သူတေသနအစီအစဉ်ကြီးပျက်စီးသွားတာကို စိတ်မကောင်းပါဘူး. . .”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ. . ဒါပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ မဆုံးရှုံးပါဘူး. . .”

“ဘာလို့”

“ဒီမှာလေ. . .”

“ဟင်”

(ရွှေရောင် သရဖူသဏ္ဍာန်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။)

“ဒါက ဘာလဲ. . နတ်ပန်းခင်”

“အာဒီဒီသခင်မ ဒဏ္ဍာရီရဲ့အမှတ်တရလက်ဆောင်ဖြစ်မှာပေါ့. . ကျောက်ဂူထဲကိုရောက်တုန်းက ကောက်ယူထားတာ. . .”

“ငါကတော့ ဟောဒီကင်မရာလေးထဲမှာ ကမ္ဘာကျော်မယ့် ဓါတ်ပုံတွေ ပါလာပြီကွ”

လွင်မောင်က သူ့ကင်မရာလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးပြလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“နတ်ပန်း...”

“ဘာလဲ အိမ်”

“နင်က ဒါတစ်ခုတည်းလက်ဆောင်ရတာလား”

“အေးလေ... ဘာလက်ဆောင်ရှိသေးလို့လဲ”

“နင့်ဘေးမှာလေ...”

“ဟဲ့ကောင်မစုတ်”

ခေါ်မှူးရာက ဘာစကားမှမဆိုဘဲ အဝေးမှာကျန်ခဲ့

သော အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းကြီးကို ကြည့်နေရင်း...

“ခေါ်မှူးရာ”

“ပြောပေ”

“ရှင် ကျွန်မနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မှာလား”

“ခဏလား... ထာဝရလား”

“ရှင် နေနိုင်မယ့်အချိန်ထိ...”

“ခါဆိုရင်တော့ ထာဝရပဲ”

နှစ်ကိုယ်ကြားတီးတိုးပြောလိုက်တာလေးကို ဘယ်သူ

မှမကြားလိုက်ချေ...

ရွှေဘဝင်

ပရိသတ်နားပေးမှုကို နှစ်လေးစားလျက်

